DAVID R. HAWKINS, MD., PhD

Dizolvarea Egoului

Realizarea Sinelui

CONSIDERAȚII pe marginea învățăturilor lui
DAVID R. HAWKINS, MD., PhD

LUCRARE EDITATĂ DE SCOTT JEFFREY

David R. Hawkins

DIZOLVAREA EGOULUI, REALIZAREA SINELUI

PREFAŢĂ

Întreaga viață reflectă evoluția conştiinței de la cea a unei simple bacterii, până la înaltele niveluri ale iluminării atinse de Marii înțelepți ai lumii. Scott Jeffrey şi-a asumat formidabila sarcină de a contura înțelesurile esențiale, ce ți se dezvăluie de-a lungul Căii. Aceste fragmente selectate sunt inspiratoare, sunt paşi fireşti, care accelerează parcursul călătoriei spre iluminare. Deplina înțelegere a oricăruia dintre aceşti paşi îi ilumineză pe toți ceilalți. Este minunata călătorie care îl înalță pe cititor de la aparența lumească, la înțelegerea măreției lui Dumnezeu.

David R. Hawkins, M.D., Ph. D.

INTRODUCERE

Căutătorul spiritual contemporan este bombardat cu informaţii şi activităţi care consumă timp şi atenţie. Această colecţie de texte, referitoare la natura egoului, a minţii şi a conştiinţei înseşi este concepută astfel încât să constituie un ghid de buzunar pentru căutătorii serioşi şi cei care studiază învăţăturile Dr. David R. Hawkins, uşor de purtat şi care ocupă puţin loc pe noptieră. Indiferent dacă lucrezi la birou, îţi aştepţi rândul la bancă, îţi sorbi cafeaua în- tr-o cafenea, te plimbi prin pădure sau doar stai în pat, cartea *Dissolving the Ego, Realizing the Self* [Dizolvarea Egoului, realizarea Sinelui] îţi oferă o posibilitate confortabilă de a contempla adevărul.

Citatele şi fragmentele menite să inspire contemplarea şi reflecţia celui aflat pe calea spirituală au fost selecţionate personal din toate lucrările esenţiale ale Dr. Hawkins, inclusiv din Power vs. Force; The Eye of the I; I: Reality and Subjectivity; Truth vs. Falsehood; Transcending the Levels of Consciousness; Discovery of the Presence of God; and Reality, Spirituality, and Modern Man [*Putere versus Forţă, Ochiul Sinelui, Şinele: Realitate şi Subiectivitate, Adevăr versus Falsitate, Transcenderea Nivelurilor Conştiinţei, Descoperirea prezenţei lui Dumnezeu, Realitatea, Spiritualitatea şi Omul Modern*]- dar şi din alte lucrări publicate şi nepublicate.

Fragmentele alese au fost extrase direct din sursele sus menţionate, doar cu unele modificări minore, adecvate contextului, au fost actualizate şi clasificate pentru a-i fi accesibile cititorului, asigurând o întrepătrundere corespunzătoare între capitole. Frumuseţea acestui format constă în faptul că poţi

începe să citeşti oriunde te simți mai inspirat sau, pur şi simplu, poți deschide cartea la orice pagină, la întâmplare (dacă descoperi că vreunul dintre termenii folosiți nu îți este cunoscut, te rog să consulți vocabularul de la sfârşitul cărții).

Conform explicațiilor Dr. Hawkins, modul de abordare a evoluției spirituale nu presupune că „trebuie să ajungi undeva anume", fiindcă nu există niciun loc „unde să ajungi". În schimb, eşti călăuzit să-ți transcenzi egoul şi să te lepezi de toate iluziile, astfel încât Adevărul să iasă la lumină. După cum explică în multe dintre prelegerile sale, „soarele străluceşte mereu; nu trebuie decât să alungi norii".

Învățăturile Dr. Hawkins dau în vileag faptul că mintea egotică nu e nimic altceva decât o complicată sală a oglinzilor. Cu măiestria sa de învățător spiritual şi ezoterist, el ne călăuzeşte în afara distorsiunilor perceptuale şi a erorilor, în Lumina Conştiinței înseşi. Învățăturile sale reprezintă un far care luminează adevărul, pe care orice aspirant serios pe calea spiritualității îl poate urma pentru a atinge niveluri mai înalte de conştiință.

Vei descoperi că Dr. Hawkins elucidează iluzia dualității (sensul separării dintre „acesta" observându-l pe „acela") şi adevărata natură a Subiectivismului, Realității şi Adevărului, cu o precizie nemaiîntâlnită în literatura spirituală. El îi oferă căutătorului devotat darul clarității şi direcția spirituală, scoțând la iveală esența din subiectele dificile şi derutante pentru mintea occidentală.

Învățăturile Dr. Hawkins nu-i sunt destinate timidului spiritual; adică celor care sunt interesați mai mult de sistemele de credință energizante, de confirmarea unor păreri şi care aderă orbeşte la doctrina

ecleziastică. Aceste fragmente au fost alese pentru acela care caută cu onestitate o semnificație şi un înțeles mai profund şi, în cele din urmă, realizarea Sinelui.

Prin transcenderea iluziei sinelui (micului sine), omul îşi descoperă Sinele (superior), Realitatea Absolută, din care se naşte conştiința, dincolo de cuvinte sau concepte. Primul capitol al acestei cărți analizează adevărata natură a micului sine: egoul şi mintea. Următoarele capitole sunt consacrate transcenderii acelui sine şi cunoaşterii Prezenței non-dualiste a Divinității şi atingerii iluminării.

Precum în cele mai importante scrieri ale Dr. Hawkins, multe dintre subiectele şi conceptele prezentate în această carte se repetă. Acest lucru este făcut în mod intenționat, întrucât, după cum explică el, principiile nonlineare se învață mai degrabă prin repetare, decât printr-o înțelegere secvențială. Cititul, recititul şi contemplarea înțelesului din spatele cuvintelor desăvârşesc procesul de înțelegere. În cele din urmă, învățarea devine o parte din cel care caută (o realitate subiectivă, experiențială). Apoi, cuvintele devin inutile. Fie ca această călătorie să vă conducă la adevărul Suprem.

Fiți binecuvântați,
Scott Jeffrey

Partea I - „MICUL SINE” (Egoul/Mintea)

<Procesul de transcendere la nivelurile cele mai înalte ale iluminării este un proces de eliberare, de identificarea cu un sine personal.

Credința într-un „eu” sau „mine”- o unitate centrală de procesare care are corp, minte şi emoții proprii - este un obstacol în cunoaşterea naturii reale a individului

Dr. Hawkins explică faptul că sinele (cu „s” mic) - combinația dintre ego şi minte - consideră că există un agent cauzal principal lăuntric, de exemplu „autorul acțiunilor”, „gânditorul” gândurilor şi „decidentul” deciziilor.

Începem cu studierea naturii egoului şi a minții - conştiința unui sine personal - pentru a fi mai Bine pregătiți să transcendem această identificare eronată.

1 - NATURA EGOULUI

Hawkins descrie egoul ca fiind „autorul imaginar din spatele gândului şi al acțiunii”. Acest „mod de gândire adânc înrădăcinat”, întărit de consensul social şi de repetarea inconştientă, creează simțul iluzoriu al unui sine personal. Primul scop al unei munci spirituale este transcenderea unității centrale de procesare, care e considerată esențială pentru supraviețuire. Înțelegerea naturii egoului dezvăluie mecanismul său ascuns, pentru a putea revoca valoarea pe care i-am conferit-o cu inocență, prin aceasta permițând evoluția spirituală.

Evoluția conştiinței este facilitată de o conştientizare a naturii evolutive a egoului şi a structurii acestuia.

Realizarea Sinelui e un proces evolutiv. Evoluția spirituală este accelerată prin înțelegerea adevăratei naturi a egoului. Acesta nu e un inamic ce poate fi

atacat sau învins şi nici un rău ce poate fi înfrânt. El poate fi dizolvat printr-o înțelegere plină de compasiune.

În limbajul spiritual, egoul implică o conotație negativă, un obstacol în calea realizării Sinelui, din cauza construcției sale lineare, dualiste. Pe de altă parte, în psihologie, acest termeni înseamnă capacitatea de a. face față provocărilor şi de a supraviețui, necesară pentru a te descurca efectiv în lume.

Lumea egoului este ca o sală a oglinzilor, în care el rătăceşte pierdut şi-confuz, hăituit de imaginile care se succed dintr-o oglindă în altă. Viața omenească se caracterizează prin încercări şi greşeli interminabile, în timp ce încerci să ieşi din labirint. Câteodată, pentru mulți oameni, probabil pentru cei mai mulți dintre ei, camera oglinzilor devine o casă a ororilor, în care răul devine tot mai puternic. Singura cale de a scăpa din rătăcirea ocolitoare este căutarea adevărului spiritual.

Deoarece egoul e construit din poziționalități, el nu are posibilitatea de a fi altceva decât ceea ce este. De aceea, el devine o sursă inevitabilă de suferință şi pierdere fără sfârşit. Înainte de toate, el se teme de viitor şi de spectrul morții înseşi, care îi este proprie structurii egoului.

Egoul nu e un duşman care trebuie îngenuncheat, ci, mai degrabă, compilație de obiceiuri necontrolate de percepție.

Egoul poate fi considerat un ansamblu de obiceiuri de gândire adânc înrădăcinate, care sunt rezultatul antrenării unor câmpuri energetice invizibile care domină conştiința umană. Ele devin mai intense prin repetare şi prin consensul societății. O şi mai mare intensificare provine din limbajul însuşi. Gândirea într-un anumit limbaj este o autoprogramare. Folosirea pronumelui Eu ca subiect - şi prin urmare, ca temei al

tuturor acțiunilor implicite - este cea mai serioasă eroare, care creează, în mod automat, o dualitate subiect-obiect.

În realitate, egoul nu există; el este iluzoriu, e alcătuit dintr-o compilație de păreri subiective, furnizate de procesarea mentală şi amplificate de sentimente şi emoții. Aceste dorințe reprezintă ataşamentele pe care Buddha le numea robia suferinței. Egoul se dizolvă printr-o smerenie totală. El este un ansamblu de procese mentale arbitrare, care capătă forță doar din orgoliu şi obişnuință. Dacă cineva se eliberează de orgoliul părerii personale, acesta se dizolvă. Toate părerile țin de orgoliu. De aceea, plăcerea orgoliului este fundamentul egoului; debranşează-l, şi el se va nărui.

Egoul nu este rău şi nici nu e un duşman, ci doar o iluzie de care trebuie să ne eliberăm, pentru ca ceva mult mai bun să-i ia locul.

Egoul este autorul imaginar din spatele gândului şi al acțiunii. Se crede cu fermitate că prezența lui e necesară şi esențială pentru supraviețuire. Motivul este faptul că principala capacitate a egoului e percepția şi ca atare, el este limitat de paradigma aşa-zisei cauzalități.

Egoul se teme de disoluție şi, de aceea, opune rezistență renunțării la iluzia unei existențe separate într-un imaginar „aici” şi „acum”. Lui îi e frică de faptul că se va dizolva, devenind nimic, şi că, în consecință, vigilenta conştientă va înceta să existe. Prin analiză, va deveni clar faptul că realitatea cuiva nu este de loc un „cineva” anume - ci, în schimb, este o Unime intens iubitoare, care e considerată şi cunoscută ca fiind mult mai apropiată, liniştitoare şi satisfăcătoare decât precedentul simț al „eu”-lui.

Egoul poate fi numit unitatea centrală de procesare şi planificare - punctul central integrator, executiv, strategic şi tactic ce orchestrează, gestionează, sortează şi remediază.

Cu cât ne apropiem mai mult de sursa tenacității egoului, facem uimitoarea descoperire crucială că suntem îndrăgostiți de noi înşine.

În secret, egoul iubeşte postura de victimă, de care se agață; el extrage o plăcere distorsionată din această postură, iar din durere şi suferință, o justificare disperată.

Un mecanism pe care îl foloseşte egoul, pentru a se proteja, este să nege informațiile dureroase şi să le proiecteze asupra lumii şi a altor oameni.

Egoul este extrem de tenace şi de aceea, el dă adeseori impresia că pretinde condiții excesive înainte de a se elibera de o poziționalitate. Deseori, pentru a învăța, el pune sub semnul întrebării chiar şi experiența de secole a milioane de oameni, cum ar fi faptul că pacea e mai bună decât războiul sau că iubirea e mai bună decât ura. Deşi nivelul critic de integritate (nivelul 200 de pe Harta Conştiinței) este punctul de plecare în evoluția spirituală, omul poate observa că, din cauza structurii egoului, aceasta poate fi greu de realizat. Forța egoului poate fi înfrântă doar de puterea spirituală.

Egoul are modalități uzuale de a determina percepția. În primul rând, înainte de a fi demontate, ele trebuie identificate. Omul trebuie să înceteze să se simtă vinovat că are un ego.

Nu natura egoului e importantă, ci problema identificării sale cu „mine", cu „eu" sau „eu însumi". Egoul a fost moştenit ca un „el" şi, de fapt, este un „el" impersonal. Problema apare fiindcă omul îl

personalizează şi se identifică cu el. Acest „el” nu este unic sau personal şi e relativ similar (cu variații karmice) la toți oamenii. Ceea ce diferă cu adevărat de la o persoană la alta, este măsura în care aceasta e înrobită de programele sale. De aceea, gradul de dominare e determinat de măsura în care o persoană se identifică cu egoul său. În mod firesc, el nu are putere, iar puterea de a reduce programele egoului creşte exponențial, pe măsură ce omul evoluează din punct de vedere spiritual. Acesta este înțelesul real al Hărții Conştiinței. Ceea ce majoritatea oamenilor cred că este adevărat reprezintă, în realitate, părerile lor.

Într-un context mai larg, putem observa că egoul nu este „rău”, dar e, înainte de toate, un animal care îşi urmăreşte propriile sale interese. Dacă sinele-animal nu este înțeles şi acceptat, influența egoului nu poate fi diminuată.

În mod curios, dominația egoului este atenuată prin acceptare, familiaritate şi înțelegere plină de compasiune; în caz contrar, ea e întărită de autocritică, autocondamnare, frică şi ruşine.

Tentația vine din interior; este, pur şi simplu, dorința de a trăi avantajele şi satisfacțiile impulsive ale egoului, chiar dacă e vorba doar de o curiozitate sau o lipsă.

Egoului omenesc îi place să pretindă că răul există acolo, în afară, şi îl ademeneşte pe sinele său nefericit şi inocent să cadă în mod necugetat în capcana seducției. Adevăratul seducător este dorința egoului de a obține fie o senzație, o emoție, un avantaj sau prestigiu, fie plăcerea de a-i controla pe alții.

Sursa psihologică a pretinsului rău este, în primul rând, infantilismul naiv al instinctelor animalice primitive ale puerilului ego, care tinde să se înfurie dacă

impulsurile sale sunt blocate de o autoritate exterioară, o furie similară cu cea de opoziție sau cu răzvrătirea narcisistă ce caracterizează comportamentul criminalului, al adolescentului delincvent, pe adepții războiului şi pe moralistul puritan; toate sunt la fel.

Egoul nu este „tu" cel adevărat; el a fost moştenit ca parte din ființa care s-a născut om. La bază, el îşi are originea în lumea animală, iar evoluția conştiinței a avut loc de-a lungul stadiilor primitive ale evoluției omenirii, deci se poate spune că încercarea de a atinge starea de iluminare este recapitularea istoriei evoluției omenirii.

Egoul e un set de programe în care rațiunea operează printr-o serie de algoritmi complecşi, stratificați, în care gândul urmează anumiți arbori de decizie (*Arborele de decizie: instrument complex pentru vizualizarea şi evaluarea alternativelor studiate în procesul selecției deciziei*), a căror pondere diferă în funcție de experiența trecutului, nivelul de îndoctrinare şi forțele sociale; în consecință, el nu este o condiție autocreată. Impulsul instinctual este legat de programe, punând astfel în mişcare procesele psihologice.

E bine de reținut întotdeauna faptul că egoul/ mintea nu trăieşte experiența lumii, ci doar propria sa percepție despre ea.

Egoul obține o brutală plăcere şi satisfacție din suferință, la toate nivelurile lipsite de integritate: mândrie, furie, dorință, vinovăție, ruşine şi durere. Plăcerea secretă a suferinței creează dependență. Mulți oameni îi consacră acesteia întreaga viață şi îi încurajează pe ceilalți să facă acelaşi lucru. Pentru a opri acest mecanism, trebuie identificat beneficiul plăcerii, care, prin propria voință, trebuie să-i fie cedat lui Dumnezeu. Lipsit de ruşine, egoul ascunde

maşinațiile lui de conştiința vigilentă, mai ales caracterul ascuns al jocului de-a „victima”.

î: Programele egoului nu mai continuă, dacă ele nu mai oferă o plăcere secretă?

R: Acesta este secretul secretelor. Beneficiul e obținerea unei recompense satisfăcătoare într-un mod plăcut. Pentru a supraviețui, egoul a învățat să fie foarte abil. El este capabil să recurgă la orice vicleşug pentru a se autoamăgi şi a se camufla. Lumea pe care o vedem este, în întregime, un spectacol al egourilor colective, care joacă pe scena perceptuală a formei şi timpului.

Satisfacțiile egoului sunt mult mai plăcute şi creatoare de dependențe decât menținerea vieții omeneşti şi, cu atât mai puțin, a demnității.

Prin devotament față de integritatea interioară, va deveni evident faptul că recepționarea reacțiilor egoului este plăcerea care derivă din ele. Există o satisfacție lăuntrică, ce reprezintă răsplata autocompătimirii, mâniei, furiei, urii, mândriei, vinovăției, fricii ş.a.m.d. Această plăcere interioară cât se poate de morbidă activează şi propagă toate aceste emoții. Pentru a demonta influența acestora, e necesar doar să vrei să renunți la toate aceste plăceri lăuntrice secrete, să le laşi în mâna Domnului şi să te îndrepți spre Dumnezeu pentru a găsi bucurie, plăcere şi fericire.

Pentru a demonta egoul, omul trebuie să-şi dorească să renunțe la acest joc al profitului, cu ostentativele-i emoții şi frecventele reluări ale informațiilor şi poveştilor, pentru a-şi justifica pozițiile. Omul va observa că egoul exploatează orice greşeală şi nu are o plăcere mai mare decât să se „indigneze pe bună dreptate”. Egoului îi place foarte mult această poziționare savuroasă, de care profită atât de mult.

Dependența şi supraviețuirea egoului se bazează pe plăcerea secretă a negativității, care nu poate fi abandonată până ce, înainte de toate, nu e recunoscută, identificată şi asumată fără ruşine sau vinovăție. Omul trebuie să observe că acesta este modul în care acționează egoul - pe care toată lumea îl moşteneşte - şi să recunoască faptul că acesta nu e nicidecum personal.

Pentru ego, abandonarea dinamicii auto-recompensării este considerată o pierdere. Egoul nu crede în Dumnezeu şi, drept urmare, consideră că doar el însuşi se poate preocupa de subzistență, supraviețuire şi plăcere. Egoul crede în propriul său mecanism, nu în Dumnezeu. El nu trebuie blamat pentru acest păcat, fiindcă nu are temeiul existențial necesar pentru comparație. Singura sa şansă de scăpare este credința că există o cale mai bună. El aude un adevăr spiritual şi începe să-l caute, atunci când mintea devine deziluzionată de propriile-i raționamente greşite şi eşecuri în dobândirea fericirii. În cele din urmă, ea realizează că satisfacția ei crâncenă, care provoacă suferință, pe care o smulge din durere, este un biet substituent al fericirii.

Pentru ego, câştigurile se află în exterior; pentru spirit, ele sunt interioare, pentru că bucuria omniprezentă a existenței nu depinde de conținut sau formă. Pentru spirit, o zi însorită sau o zi ploioasă sunt la fel. Conştiința se bucură mai degrabă de calități decât de formă. Ei îi poate plăcea „să fie cu" cineva/ceva, fără să trebuiască să-l posede sau controleze. Conştiința nu e stimulată de țeluri, ci prețuieşte capacitatea de a te simți bine în orice împrejurare.

Rigiditatea şi rezistența egoului la corecție se bazează pe egocentrism narcisist, mândrie şi vanitate.

Ego-urile colective ale tuturor națiilor provoacă declinul şi distrugerea lor.

Egoul este nu doar incapabil să evalueze corect situațiile fatale, dar chiar sacrifică de bună voie viața pentru a-şi atinge scopurile. De aceea, egoul are un potențial mortal, şi mai bine „te-ar vedea mort", decât să-şi recunoască greşelile.

Egoul ascunde, în timp ce conştiința dezvăluie. Răspunsul la multe poziționări defectuoase ale egoului poate fi inclus în obişnuita omisiune a sănătoasei judecăți a „bunului simț".

La nivelurile mai înalte, egoul e considerat o iluzie fără niciun fel de realitate înnăscută.

La rădăcinile sale, egoul e culmea egoismului, principiile etice lipsindu-i cu desăvârşire. Egoul e propria sa victimă. Printr-o introspecție riguroasă, se va descoperi că egoul este, de fapt, doar „mult zgomot pentru nimic", pentru amuzamentul, distracțiile şi supraviețuirea sa. Adevăratul „Tu" este cel învins.

Egoul se agață de emotivitate, care e strâns legată de poziționalitățile sale; el pretinde că nu are de ales. ‚A te abandona lui Dumnezeu", înseamnă a înceta să te bizui pe ego pentru alinare şi senzații plăcute şi a descoperi bucuria nesfârşită, senină a păcii.

Introspecția lăuntrică înseamnă descoperirea esenței, sursa eternă a iluminării minții înseşi.

Egoul îşi apără propriile limite negând cu trufie, devenind astfel propria sa victimă.

O analiză a evoluției, care foloseşte tehnici de cercetare a conştiinței, relevă faptul că egoul uman în sine este, în primul rând, produsul şi urmarea existenței instinctului primar de supraviețuire al evoluției animale.

În contrast cu aroganța înnăscută a egoului, inteligența reală este o calitate a conştiinței/conştienței

şi ea nu poate fi atacată, fiindcă esența ei este nonlineară. Cu toate acestea, ea e folosită de către ego în manifestarea lui ca minte, care apoi devine şi contribuie la strădania de supraviețuire a egoului. Prin urmare, egoul foloseşte efectiv mintea drept paravan şi se ascunde în propriile constructe. Recunoaşterea acestui lucru explică de ce mascarada egoului deghizat în religie şi subminarea adevărurilor spirituale au jucat un rol esențial în dominația acestuia asupra marilor culturi, de-a lungul unor vaste perioade de timp, care a dus la pieirea a milioane de oameni.

Prezența continuă a egoului primitiv în ființa umană este cunoscută sub numele de esența narcisistă a egocentrismului, care, la nivelurile care calibrează sub 200 (nivelul critic al integrității), indică persistența primitivismului propriului interes, nepăsarea față de dreptatea celorlalți şi percepția că ceilalți oameni sunt mai degrabă duşmani sau rivali decât aliați. Nu există nimic mai fatal decât egoul convertit la religie.

În timp ce egoul/sinele îşi face un merit din supraviețuire, adevărata lui sursă este prezența Divinității ca Sine. Acest lucru se întâmplă numai din cauza sinelui, care consideră că egoul e capabil să se auto-susțină. El este doar un receptor al energiei vieții, şi nu sursa acesteia, după cum se crede.

Egoul este eroul/eroina principală din filmul lăuntric al vieții fiecărui om.

Ingeniosul ego îşi exprimă grandoarea lăuntrică încercând să înlocuiască Divinitatea, declarând că el însuşi este un zeu (sau un Nero sau un Cezar ş.a.m.d.) sau pretinzând autoritate divină prin declarația sa, conform căreia el este recunoscut de Divinitate şi, în consecință, autorizat de Ea.

Atitudinile egoului se caracterizează prin negarea responsabilității şi plasarea vinovăției „acolo”, în afară, în cele din urmă, câştigul egoului este energia prin care dăinuie, fiindcă îi lipseşte dorința impulsului energiei spirituale. Câştigul egoului e înlocuirea Divinității cu el însuşi; astfel, el îşi menține suveranitatea şi este convins, în credința lui secretă, tăcută, că e însăşi sursa vieții omului respectiv - adică, este Dumnezeu.

Pe cont propriu, egoul nu ar căuta niciodată mântuirea... mecanismul mântuirii trece prin conştiință, care solicită intervenția Divinității.

Pentru ego, cuvântul „vreau” e interpretat ca „am nevoie” şi „trebuie să am”. De aceea, căutarea lui poate deveni frenetică, iar toată prudența se poate risipi. Drept urmare, dorințele se întețesc, generând disperare şi cerând sacrificii care includ chiar şi moartea a milioane de alți oameni.

El trebuie să aibă cu orice preț ceea ce vrea - şi va găsi multe scuze pentru a se justifica. El caută să scape de rațiune printr-o retorică abilă, susținută prin blamarea şi demonizarea altora, deoarece trebuie să câştige cu orice preț - fiindcă, de-a lungul milioanelor de ani de evoluție, el chiar ar fi murit dacă dorințele şi nevoile nu i-ar fost împlinite. Amintirile egoului datează din vremuri străvechi, iar el s-a consolidat în milioane de ani.

Structura egoului este dualistă şi scindează unitatea Realității în două părți contrastante şi aparent opuse, care sunt, în consecință, produsul şi conținutul percepției, care e alcătuită din proiecții.

Poziționarea egoului se autopropagă, deoarece câştigul secret pe care îl caută este emoția însăşi.

Gonflatului ego îi lipseşte dorința de a proba realitatea, dar şi de a-şi ameliora condiția prin rațiune, logică sau înțelepciune.

Dependența de predispozițiile egoului seamănă cu intoxicarea, în care plăcerea derivă din beneficiul emoțional al negativității. Astfel, poziționările negativiste tind să fie obiceiuri care se autoperpetuează, asemănătoare cu dependențele bazate pe prezumții şi pe ispita recompensei, specifice instinctelor animalice. Prin repetare, ele dobândesc, în cele din urmă, dominația şi controlul, care reprezintă scopul inerent şi prioritar al egoului narcisist.

Nivelurile de calibrare situate sub nivelul 200 (nivelul critic al integrității) tind să se autopropage, din cauza seducătoarei plăceri emoționale a satisfacerii instinctului animal al egoului.

Egoul e orientat către obiceiuri şi conținutul linear al câmpului vizual. Efectul său asupra vederii înseşi este exclusiv şi limitat, în scopul de a se concentra în primul rând asupra lucrurilor aflate în imediata apropiere (pentru a înlesni manipularea). Spiritul este orientat către context şi întreg, fiind astfel incluziv şi concentrat pe aspectul infinit al lucrurilor. Câmpul său e mai degrabă difuz decât localizat.

În viața obişnuită, egoul/mintea merge de la „neterminat” la „terminat”, iar apoi de la „incomplet” la „complet”. Spre deosebire de acesta, calea spirituală este o direcție şi o modalitate care merg de la complet la total, ca stări evoluționiste de manifestare. Poziționările egoului sunt interactive şi reprezintă, de obicei, o combinație de elemente. De exemplu, pentru a disipa furia, ar putea fi necesară consimțirea abandonării trufiei care stă la baza acelei furii, care depinde, apoi, de renunțarea la o dorință. Ceea ce înseamnă abandonarea

fricii care a energizat dorința respectivă - care, la rândul ei, e legată de detaşarea de o pierdere imaginară ş.a.m.d.

Prin urmare, motivațiile sunt intercorelate şi reciproc interactive, iar renunțarea efectivă la acestea conduce către nivelurile următoare, care se compun din dualități. Astfel, nivelurile mai profunde tind să scoată la suprafață credința omului în Dumnezeu, aşteptările spirituale programate şi sistemele de credință. De aceea, munca spirituală este o chestiune ce ține de o cercetare amănunțită, care transcende conceptele mentale, cum ar fi cele despre cauză şi efect.

Supraviețuirea egoului se bazează pe anularea adevărului, deoarece el este dependent de supunerea sa față de falsitate. În primul rând, adevărul spiritual contestă probabilitatea ca egoul să fie stăpânul absolut. Egoului îi place să aibă dreptate (de exemplu, în politică). Un scop primordial al egoului este să aibă întotdeauna dreptate. De aceea, aceasta e esența recompensei justeții. Poți să ai dreptate fără să fii onest şi poți să fii onest fără să ai dreptate.

Egoul se concentrează asupra unui singur punct, al experimentatorului, care e programat să caute plăcere şi supraviețuieşte prin atingerea scopului urmărit. El priveşte fericirea ca pe ceva ce poate fi obținut, posedat şi integrat. Prin urmare, experimentatorul este programat să „obțină". Funcția experimentatorului e să obțină plăcere, pe care să o stăpânească. El nu este preocupat de suflet, până când nu e forțat să ia calea spiritualității. De atunci încolo, scopurile lui se schimbă, iar el descoperă că sursa plăcerii se află în totalitate în interior. Atunci când descoperă că sursa plăcerii neîntrerupte este Sinele (şi nu micul sine), rezultatul e independența față de lume. Beneficiul dorințelor egoului

ține de domeniul linear. Adevărata fericire izvorăşte din domeniul nonlinear. Prin renunțarea la dependența experimentatorului de plăcere şi fericire, omul descoperă că sursa fericirii este propria sa existență, iar realizarea Sinelui e fericirea însăşi.

E de remarcat faptul că ipostaza de experimentator a egoului este influențată, în mod constant, de dobândirea unui câştig de pe urma fenomenelor la care este martor - chiar dacă acest lucru îi confirmă doar propria-i realitate a existenței acelui „tu" al permanent trufaşului „eu" personal.

Egoul refuză să accepte că desfăşurarea fenomenelor care se succed este autonomă şi impersonală. El e înclinat să se implice, pentru a impune o emoție, care, drept urmare, este întotdeauna expresia unui punct de vedere sau a unei poziționalități a egoului, cum ar fi o părere sau cel puțin o decizie de a se declara pe el însuşi ca fiind absolut esențial pentru identitatea şi simțul realității persoanei respective. Încetarea identificării experimentatorului cu realitatea reprezintă o tranziție majoră de la conținutul dualismului, la contextul non- dualismului şi, în consecință, de la sine la Sine.

Egoul nu este realitatea concretă sau sursa vieții ori a existenței, fiind astfel vulnerabil la disoluție. El este foarte important, dar nu e stăpânul absolut. El domină numai până când natura lui iluzorie e recunoscută.

De fapt, corpul în sine nu este perceput, doar senzațiile corpului fiind simțite. De aceea, conştientizarea corpului e doar un amestec de senzații, prin care zona somatică a creierului înregistrează stimulul şi, prin funcția neuronală, reproduce imaginea corpului.

Ataşamentul faţă de corp este ataşarea de senzaţie şi de suprapunerea noţiunii de „al meu”; prin urmare, ceea ce e „al meu” şi este controlat de „mine” trebuie să reprezinte „ceea ce sunt eu”. Identificarea cu corpul este consecinţa poziţionalităţilor egoului. Pentru detaşarea de identificarea sinelui cu corpul, e suficient să priveşti corpul mai degrabă ca pe un „el”, decât ca pe un „eu”.

Simţul a ceea ce suntem este, în primul rând, o identificare cu corpul, cu personalitatea şi cu procesarea sa mentală, împreună cu investiţia emoţională aferentă. Oricine îşi poate imagina mental cât de mult se poate detaşa de corp şi de senzaţiile acestuia, continuând să-şi păstreze simţul de „eu”. Devine evident faptul că „eul” observat are un corp, dar nu este un corp.

Esenţa narcisistă a egoului e asociată cu pretenţia de a avea dreptate, în măsura în care a avea dreptate înseamnă să accepţi cu înţelepciune sau să respingi validitatea unei anumite situaţii. Prin smerenie, căutătorul serios descoperă că mintea singură, cu toată educaţia ei, e incapabilă să rezolve dilema privind modul de stabilire şi validare a adevărului, care ar impune confirmarea unor criterii demonstrabile atât prin experienţa subiectivă, cât şi prin cea obiectivă.

Există un câştig şi o satisfacţie ascunsă în poziţia de victimă, martir sau învins.

După cum a descoperit Freud, din vinovăţie, natura animalică a omului devine reprimată şi este proiectată apoi asupra altora sau asupra unei zeităţi care, prezumptiv, are aceleaşi defecte de caracter ca omul. Dintr-o perspectivă istorică, omul se teme, în mod paradoxal, de propriile sale proiecţii şi confundă Divinitatea cu partea întunecată, reprimată a propriei sale naturi. Egoul nu se dizolvă prin învinuire sau ură de sine, care sunt expresii ale egoului, ci printr-o

acceptare şi o compasiune non moralizatoare, care apar din înțelegerea naturii şi a originii sale intrinsece.

E bine să ne amintim faptul că psihicul uman este ca un hardware al unui computer, care acceptă cu inocență orice soft cu care a fost programat. Socrate este cel care a afirmat că: „orice greşeală e involuntară, pentru că omul alege întotdeauna ceea ce crede că este spre binele lui". Omul greşeşte, pur şi simplu, în ceea ce priveşte sursa reală a binelui şi a fericirii, motiv din care alege, în mod eronat, aparențe (iluzii) în locul adevărului. În loc să blamezi egoul, încurajând astfel vinovăția, ruşinea şi ura de sine, e mult mai productiv să accepți egoul pentru ceea ce este el, să-i apreciezi valoarea istorică şi să-l adopți ca pe un animal de companie nevinovat.

Putem accepta faptul că egoul este, „desigur", dornic de câştig, avantaj, lăcomie şi altele de acelaşi fel. Prin simpla recunoaştere a felului de a fi al egoului, natura sa poate fi acceptată şi apoi transcensă. Egoul face doar ceea ce a fost învățat să facă de-a lungul mileniilor şi el încă mai crede că supraviețuirea lui depinde de respectarea strictă şi aplicarea programelor sale. Datorită evoluției, aceste programe au devenit acum opusul intențiilor persoanei morale a zilelor noastre sau ale căutătorului spiritual serios.

În abordarea egoului, e bine să ne amintim că el se hrăneşte din şi este atras de energia negativității durerii, a suferinței, urii şi vinovăției, de care se ataşează (devine dependent). Pe ascuns, el se hrăneşte din „seva" pe care o obține din starea de martir sau de victimă; şi îi place ura, răzbunarea şi să aibă „dreptate". Nivelul de conştiință al egoului se bazează pe folosirea atributelor forței, indiferent dacă acestea sunt de natură emoțională, intelectuală sau fizică. Drept urmare,

anihilarea egoului nu se realizează prin folosirea corecției moralizatoare sau emoționale, ci prin folosirea puterii adevărului însuşi.

Fundamentul inițial al persistenței negativității este câştigul ascuns pe care îl obține egoul din negativitate („seva”). Acest beneficiu ascuns pe care egoul îl primeşte din negativitate e singura lui sursă de energie; de aceea, el vede iertarea, dar şi compasiunea, ca pe nişte „duşmani”.

Sinele se identifică nu doar cu mintea, ci şi cu conținutul ei, care devine amintirea „mea”, starea „mea” de spirit, gândurile „mele”, emoțiile „mele”, averea „mea”, succesul „meu”, eşecul „meu”, aşteptările „mele”, sentimentele „mele” ş.a.m.d. Identificarea presupune posesiunea şi paternitatea; de aceea, egoul se vede şi se crede pe el însuşi ca fiind un factor cauzal individual, separat, şi sursa implicită a propriei sale existențe.

Construcției de bază a egoului uman îi este proprie o inocență înnăscută, care îl determină să creadă doar în realismul sau adevărul propriilor sale programe şi să nu fie conştient de faptul că îi lipseşte capacitatea intrinsecă de autocorecție. Cauza lipsei inerente a capacității de control a egoului este faptul că informațiile sale sunt limitate doar la sistemele interne de procesare. Mecanismului interior al egoului îi lipseşte orice sursă externă, independentă de referință pentru verificare.

Prin compasiune, omul realizează faptul că structura egoului e astfel construită, încât nu poate şti ce se află dincolo de el.

Nu există un orar sau o rută prestabilită pentru calea către Dumnezeu. Deşi calea fiecărei persoane e unică, teritoriul ce trebuie străbătut este relativ acelaşi pentru toți. Munca presupune să depăşeşti şi să

transcenzi obişnuitele slăbiciuni omeneşti, care sunt inerente structurii egoului uman. Omului i-ar plăcea să creadă că aceste slăbiciuni sunt personale; însă, egoul însuşi nu este personal. El a fost moştenit odată cu statutul de ființă umană. Detaliile diferă în funcție de karma trecutului.

Orgoliul egoului (la nivelul mândriei) este infinit şi plin de îngâmfare, în măreața lui iluzie că el poate dovedi netemeinicia existenței lui Dumnezeu. Cunoaşterea e doar o ipoteză lingvistică, limitată la simboluri lineare, la conținutul mărginit al procesării mentale. Realitatea obiectivă, efectivă, a egoului este pur şi simplu o supoziție subiectivă.

Prin căutare spirituală, omul descoperă că există cineva care a fost ținut în captivitate şi o „victimă" prinsă în mrejele vicleniei egoului.

Toți marii învățători spirituali au afirmat că principalul defect al omului este „ignoranța". Cercetarea atentă dezvăluie destul de repede că temeiul ascuns al acestei ignoranțe se datorează limitelor structurii înnăscute a egoului însuşi, ca o consecință a evoluției conştiinței aflate încă în curs de desfăşurare.

La om, a evoluat nu numai capacitatea de procesare şi interpretare a informațiilor lineare, dar el a avut acces şi la energia nonlineară a conştiinței/conştienței, care a fost denumită „spirituală", deoarece sursa de energie era nonfizică şi nu putea fi definită prin concepte lineare. Iar această energie spirituală a evoluat în cadrul dezvoltării sale umane, căpătând numele de „spirit uman". Spiritul uman s-a caracterizat prin apariția unui corp energetic nonfizic („eteric"), a cărui supraviețuire şi evoluție erau independente de corpul fizic în sine. Prin urmare, spiritul e legat de esență şi este mai presus de forma lineară şi definire.

După cum se poate observa din dezvoltarea sa evoluționistă, credința a fost o necesitate biologică pentru supraviețuire, care a fost construită într-o structură de bază a egoului, ca simț al sinelui. Capacitatea de a fi conştient de sine şi de a trăi experiența sinelui era o calitate a conştienței simțirii, inerente regnului animal. De aceea, omenirea a trăit prin credință. Egoul şi-a plasat cu naivitate credința lui primordială în esența narcisistă a egoului însuşi (de exemplu, percepția şi convingerea), care, în consecință, şi-a asumat autonomia şi suveranitatea ca arbitru al realității. În virtutea structurii şi originii sale, egoul este orb la propriile-i limitări.

Subiectivismul absolut al Adevărului revelat exclude toate controversele sau îndoielile care provin doar din ego. Când egoul se năruie, toată disputa încetează şi e înlocuită de linişte. Dubiul este egoul.

Faptul că mintea nu e capabilă să demonstreze o propoziție, nu înseamnă că aceasta este falsă.

Aceasta este capcana ateilor, fiindcă mintea nu are capacitatea de a discerne adevărul. În egală măsură, ea nu poate să dovedească netemeinicia acestuia, pentru că atunci ar fi în situația paradoxală de a trebui să demonstreze opusul acestuia. Esența narcisistă a egoului îl face să creadă că el e omnipotent, lipsindu-i, prin urmare, smerenia, care este premisa indispensabilă pentru a ajunge la Adevărul absolut.

În mod paradoxal, câştigul provine din interesul personal al egoului, din momentul în care acesta începe să realizeze că altruismul este foarte avantajos. Când învață cât de benefic este să renunți la scopurile egoiste, egoul devine el însuşi trambulina către căutarea spirituală şi posibilitățile de realizare a propriei sale transcendențe, înțelegând că smerenia înseamnă putere,

nu slăbiciune, înțelepciune, nu ignoranță. Consimțământul de a „ierta şi uita” calibrează la 450 (rațiune/logică). Consimțământul de a „ierta şi a te abandona lui Dumnezeu” calibrează la 540 (iubire necondiționată).

2 - NATURA MINȚII

Folosită adesea în mod interşanjabil cu „egoul”, „mintea” este unitatea de procesare cu care este identificat egoul. În ultimă instanță, asemenea egoului, mintea însăşi e doar un concept. După cum explică Dr. Hawkins: „în mod empiric, cineva nu poate decât să afirme că gândurile, sentimentele, imaginile şi amintirile vin în conştiența sa, într-o succesiune ne- sfârşită”. Iar această înşiruire nesfârşită reprezintă ceea ce noi am ajuns să numim „minte”. Atunci când cineva reuşeşte să înțeleagă adevărata natură a minții, el devine mai puțin influențat de efectul activităților sale interioare şi mai bine poziționat în transcenderea identificării cu mintea.

Asemenea corpului, mintea nu este sinele real al omului - şi, asemenea corpului, ea este esențialmente impersonală. Ea are gânduri, dar aceste gânduri nu sunt un produs al sinelui. Chiar dacă o persoană nu vrea să aibă o minte, el sau ea o are oricum. Nu există nicio posibilitate de alegere în această privință; mintea este impusă şi îi este băgată pe gât şi celui ce nu a dorit-o. Faptul că a avea o minte este o impunere in voluntară ajută la înțelegerea adevărului că existența ei nu este o alegere sau o decizie personală.

Separarea aparentă e în întregime o construcție a gândirii. Ea este esențială pentru a vedea că mintea exprimă întotdeauna un punct de vedere.

Construcția minții umane este comparabilă cu cea a unui computer, în care creierul este hardware-ul capabil să ruleze orice program software cu care e încărcat. Prin construcție, hardware-ul nu e capabil să se protejeze de informații false; de aceea, mintea va crede în orice program software cu care a programat-o societatea, deoarece, fără a avea vreo vină, ea nu deține niciun dispozitiv de siguranță sau protecție.

În virtutea structurii sale înnăscute, mintea umană este naivă, oarbă la limitările ei şi uşor de păcălit în inocența ei. Toată lumea e victima ignoranței şi a limitării egoului uman.

Mintea umană este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate. Dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi existat războaie în istorie, nici probleme sociale, nici ignoranță sau sărăcie. Toată lumea ar fi iluminată, iar nivelul de conştiință al omenirii nu ar fi rămas la 190 (nivelul mândriei, inferior nivelului critic al integrității de 200) pe Harta Conştiinței, secol după secol.

Din cauza percepției dualiste, mintea nu a mai putut să deosebească simbolul abstract de realitate. Drumul spre greşeală a fost deschis şi era ispititor, iar părerea ei a devenit dominantă, întrucât mintea nu are un mecanism natural pentru a putea discerne adevărul de falsitate. Ca rezultat al procesării mentale dualiste, mintea şi-a dezvoltat capacitatea de reprimare şi negare, astfel încât să îndepărteze obstacolele din calea atingerii scopurilor sale. Mintea a descoperit că putea nega proprietatea asupra unei părți nedorite dintr-o pereche de aspecte contradictorii, pe care să o proiecteze asupra lumii. Aşa a luat naştere nu doar politica, ci şi binecunoscutul mecanism al divizării, reprimării, negării şi proiecției. Această capacitate s-a dovedit a fi un mecanism fatal în sine, chiar şi atunci când genera

rezultate groaznice, egoul continuând, în mod neabătut, să facă aceleaşi greşeli. Milioane de oameni mor în fiecare generație a istoriei şi acest lucru continuă şi în lumea zilelor noastre.

Cu excepția unor minore chestiuni personale, mintea nu a fost construită astfel încât să învețe rapid din greşelile ei.

Omul nu e „silit" să se simtă indignat de o amintire negativă şi nici să accepte un gând terifiant despre viitor. Acestea sunt simple opțiuni. Mintea este asemenea unui televizor care îşi rulează diversele canale, iar pentru a putea alege un anumit program, omul ne- fiind obligat să urmeze nicio tentație aparte a gândului. El poate fi tentat să-i pară rău pentru cineva sau să se simtă furios sau îngrijorat. Atracția secretă a tuturor acestor opțiuni e* faptul că ele oferă un câştig ascuns sau o satisfacție secretă, care reprezintă sursa de atracție a gândurilor minții.

Un lucru este evident: mintea e totalmente nestatornică. Realmente, nu se poate conta pe ea. Ea nu poate fi consecventă, iar eficiența ei este sporadică, dar şi aleatorie. Ea va uita să ia cheile de la birou, va uita numere de telefon şi adrese şi va fi o sursă de frustrare şi enervare. Mintea e contaminată de emoții, sentimente, prejudecăți, lacune, negări, proiecții, paranoia, fobii, frici, regrete, vinovății, nelinişti şi griji; împreună cu teribilele spectre ale sărăciei, bătrâneții, bolii, morții, eşecului, respingerii, pierderii şi dezastrului.

Pe deasupra celor mai sus menționate, mintea a mai şi fost programată, în mod greşit, de o propagandă continuă, de sloganuri politice, religioase şi doctrine sociale, precum şi de continua denaturare a faptelor, fără a mai pune la socoteală falsificarea, erorile, aprecierile greşite şi dezinformările. Mai întâi de toate,

principalul defect al minții este nu doar conținutul ei, care e adeseori irelevant sau eronat, ci şi faptul că ea nu are posibilitatea de a deosebi adevărul de falsitate. Mintea este, mai degrabă, o tablă de joc.

Smerenia are o valoare mult mai mare decât toată acumularea faptică. În afară de cazul în care omul a trăit pe deplin şi în totalitate experiența prezenței lui Dumnezeu în întreaga-I Măreție uluitoare, e bine să presupunem că omul nu ştie nimic cu adevărat şi că toată aşa zisa cunoaştere pe care a acumulat-o este, în realitate, incertă. Orice resort lăuntric care pretinde că „eu ştiu" dă dovadă de falsitate, prin acea simplă afirmație - fiindcă altfel, el nu ar emite o asemenea pretenție.

Gândirea derivă din lipsă; scopul ei este câştigul, în plenitudine nu lipseşte nimic. Totul e desăvârşit, total şi întreg. Nu există nimic la care să te gândeşti, nici vreun motiv ca să gândeşti. Nu se naşte nicio întrebare şi nu trebuie căutat niciun răspuns. Desăvârşirea este completă, pe deplin satisfăcătoare, fără nicio incompletitudine de procesat.

Convingerile reprezintă factorul hotărâtor al experienței pe care o trăieşte omul. Nu există „cauze" exterioare. Omul descoperă beneficiile ascunse care pot fi obținute din ascunsele proiecții inconştiente. Programele ascunse pot fi descoperite, pur şi simplu, prin scrierea unei liste lungi de doleanțe şi suferințe, pe care apoi le transformi pur şi simplu în opusul lor.

Gândurile apar de capul lor, nu fiindcă au fost cauzate de ceva sau de cineva anume.

Din punct de vedere operațional, mintea este dualistă; de aceea, ea inițiază o procesare mentală care se bazează pe poziționalități arbitrare, ipotetice, care nu au veridicitate în sine. Astfel, prin modul în care e

construită, mintea are defectul fundamental, după cum afirma Descartes (Filozof şi om de ştiinţă francez, care a dezvoltat teoria cunoscută sub numele de filozofie mecanicistă. El a împărţit realitatea în *res cognitas* (conştiinţa, mintea) şi *res extensa* (materia, expansiunea)), de a nu putea deosebi *res cogitans* de *res extensa* (adică, activitatea mentală legată de impresia aparentă despre lume versus lumea aşa cum e ea în realitate). Drept urmare, mintea confundă propriile sale proiecţii şi crede, în mod greşit, că ele au o existenţă exterioară independentă, cu toate că, în realitate, nu există o asemenea situaţie.

Mintea descifrează fenomenele în 1/10.000 dintr-o secundă; de aceea, mintea seamănă cu un monitor play-back, al unui casetofon. Atunci când această conexiune dintre evenimente şi trăirea experienţei dispare, diferenţa este impresionantă.

Mintea acţionează ca un procesor de date, în mod simultan, atât în interior, cât şi în exterior. Ea clasifică, sortează, stabileşte priorităţi, contextualizează şi interpretează simultan, în timp ce apelează la băncile de memorie, centrii emoţionali, la reacţiile condiţionate şi legăturile dintre ele. Toate cele de mai sus sunt aranjate în funcţie de context, de instinctele emoţionale/animalice, care sunt sortate, respinse, acceptate sau modificate.

Mai mult, această complexitate profundă depinde, în mod simultan, de opţiuni, predilecţii şi dorinţe. Opţiunile şi predilecţiile sunt legate de semnificaţie şi valoare, per ansamblu, şi se află sub influenţa şi dominaţia unui câmp de conştiinţă atotcuprinzător, general, care are niveluri de putere concordante şi variabile corespunzătoare nivelului de conştiinţă, care e, de asemenea, influenţat de predispoziţiile karmice. În

mod simultan, mintea evaluează niveluri de adevăr relativ, credibilitatea informațiilor, precum şi oportunitatea şi probabilitatea acțiunii, în cadrul limitelor comportamentale sociale, care sunt şi ele stratificate în mod similar şi care includ principii morale, etice, sociale şi religioase.

Mintea este ca o complexă unitate de procesare infinită a informațiilor atât din interior, cât şi din exterior.

Mintea crede cu naivitate că ea este adevăratul „eu" aflat în căutarea adevărului, fiindcă ea consideră că egoul/sinele său este esențial şi e singurul autor al intenției, dar şi al acțiunii, fiind, drept urmare, arbitrul realității.

Omul se identifică cu corpul său, deoarece mintea lui este cea care îi simte corpul.

Punctul final al cercetării intelectuale ajunge la concluzia evidentă că mintea şi intelectul sunt, fiecare în parte şi în mod inerent, imperfecte şi, ca atare, sunt incapabile să ajungă la adevărul absolut.

Î: Ce anume face mintea să fie atât de tenace?

R: întregul conținut al minții constă în atașamente, iar de bază sunt atașamentele de sine şi cramponarea de ceea ce se crede a fi sursa atât a supraviețuirii, cât şi a fericirii. Mai este şi identificarea. În realitate, sursa fericirii e Sinele - şi nu sinele (egoul).

Gândirea este un dispozitiv de procesare cu o imensă valoare pragmatică; ea presupune că ştie datele, dar, de fapt, ea nu are capacitatea înnăscută de a şti. Convingerea ei fabrică un „ştiutor" lăuntric imaginar, care devine „eu"-l. Mai mult decât atât, ea fabrică un „executant" imaginar al faptelor, un actor al pieselor, un gânditor imaginar al gândurilor.

De fapt, fiecare gând se naşte din neant sau din câmpul întunecat al minții tăcute şi nu e cauzat, aşa cum se presupune, de un gând anterior.

Cercetarea conştiinței confirmă faptul că aproximativ 99 la sută din „minte" este liniştită şi doar 1 la sută procesează imagini. În realitate, sinele observator este hipnotizat de acel 1 la sută din activitatea minții şi se identifică cu el ca fiind „eu" - neluând în seamă acel 99 la sută din câmp, fiindcă acesta e invizibil şi lipsit de formă.

Odată ce gândurile sau sentimentele sunt etichetate ca fiind „ale mele", în mod magic, ele devin pline de o prezumptivă omniscienţă şi de o pretinsă validitate suverană.

Gândurile, ideile şi conceptele au o valoare pragmatică şi utilă în deşertăciunea lumească; însă, odată cu renunțarea la realitatea mundană, ele devin un exces de bagaj şi îşi pierd valoarea.

Prin autoanaliză şi concentrare lăuntrică, omul poate descoperi că toate stările sale de conştiință sunt rezultatul validării unei opțiuni. Ele nu sunt nicidecum convingeri imuabile, determinate de factori necontrolabili. Acest lucru poate fi descoperit prin analiza modului în care funcționează mintea.

Principalul defect este - şi a fost dintotdeauna - faptul că modul în care e construită mintea umană o face incapabilă, prin natura ei, să poată deosebi adevărul de falsitate. Acest defect, cel mai crucial dintre toate defectele moştenite, stă la baza întregii suferințe şi nenorociri ale omenirii.

Egoul/mintea presupune şi are convingerea că percepțiile şi interpretările sale asupra experiențelor de viață sunt „reale" şi, în consecință, „adevărate". De asemenea, prin proiecție, el crede că şi alți oameni văd

şi simt în acelaşi fel, iar dacă nu fac acest lucru, ei greşesc, deci sunt incorecți. Astfel, percepția îi întăreşte puterea prin concretizare şi supraestimare.

Tendința dualistă a minții împiedică realizarea Unicei Realități sau manifestarea realizării Sinelui, deoarece sistemul dualist de credință, aşa cum este el reprezentat în limbaj, presupune un „acesta" care cauzează un „acela". Astfel, de asemenea, în mod simultan şi automat, ea vede sinele ca fiind un executant separat (şi evaluat în mod moralizator) al acțiunilor. Acest sistem dualist al procesării mentale întăreşte poziționalitățile egoului, care, în schimb, creează „iluzia contrariilor" în modul de a percepe, care constituie o barieră în calea iluminării.

Deşi minții umane îi place, „desigur", să creadă că îi este devotată adevărului, în realitate, ceea ce caută ea este confirmarea a ceea ce crede deja. Egoul e îngâmfat din naştere şi nu primeşte cu bucurie descoperirea faptului că multe dintre credințele sale sunt doar nişte iluzii de percepție.

Mintea umană crede că trăsătura comună a unui sistem de credințe este evidența adevărului şi, desigur, istoria e plină de exemple evidente, care atestă contrariul (de exemplu, vezi *Extraordinary Popular Delusions and the Madness of Crowds* [*Extraordinara iluzie colectivă şi nebunia mulțimii*], de Charles Mackay).

Exact aşa cum „eul" fizic înregistrează imagini şi obiecte asemenea unui aparat de filmat, mintea este „eul" sinelui care perpetuează iluzia unei identități individuale unice, separate, care capătă rolul de creator al gândului, intenției, dorinței ş.a.m.d. Prin renunțarea la această iluzie narcisistă, devine evident faptul că toate aspectele presupusei vieți personale sunt de fapt evenimente autonome şi spontane.

Toate emoțiile negative persistă din cauza câştigului ascuns. Atunci când această „sevă a egoului” descreşte, gândurile tind să se împuțineze, iar apoi dispar. Mintea tinde să „se golească”, fapt care atenuează teama de plictiseală. Prin observare, devine clar faptul că mintea e ocupată cu anticiparea viitorului (frică); cu cramponarea de trecut (regret, ură, vinovăție); sau savurarea trecutului, pentru a extrage plăcere prin intermediul retrăirii acestuia. Astfel, mintea se amuză „făcând” ceva.

Deoarece conştiința nu are formă şi este lipsită de conținut, ea poate recunoaşte forma. Gândurile sunt perceptibile doar dacă se mişcă într-un câmp lipsit de gânduri. De aceea, fundalul minții este liniştea câmpului conştiinței înseşi. În schimb, conştiința, care e un câmp de energie potențială, este detectabilă, fiindcă ea e iluminată de lumina conştienței - care este Şinele.

Mintea nu are decât informații şi închipuiri despre orice; de fapt, ea nu poate să „ştie”, fiindcă a şti înseamnă a fi ceea ce este ştiut. Orice altceva e doar speculație şi presupunere. Atunci când transcenzi mintea, nu mai rămâne nimic de aflat. Desăvârşirii nu îi lipseşte nimic, iar acea plenitudine îşi este evidentă ei înseşi, în Totalitatea ei.

Deşi sinelui personal îi place să creadă că gândurile care îi trec prin minte sunt „gândurile mele”, ele sunt de fapt doar „gândurile” care predomină la un nivel dat de conştiință.

Gândurile se gândesc singure; ele nu au deloc nevoie de tine, exact la fel cum corpul îşi vede de treaba lui de unul singur.

Realitatea minții este o ficțiune. Odată cu înțelegerea acestui lucru, mintea îşi pierde dominația ca arbitru al realității. Prin ochii egoului, viața seamănă cu

un caleidoscop al schimbătoarelor atracții şi respingeri, frici şi plăceri trecătoare ale conştiinței.

Dacă observi ce face mintea ta cu adevărat, vei vedea că ea încearcă întotdeauna să o „ia înaintea" următorului moment. Ceea ce percepe omul (el nu percepe niciodată realitatea) în momentul următor (cca. 1/10.000 dintr-o secundă) este interpretarea realității de către ego. E un monitor asemănător unui sistem audio. Aşadar, exact ca şi cum ai înregistra un program, monitorul îl livrează auzului. Tu auzi ceea ce tocmai a fost înregistrat cu o clipă în urmă. Dar nu auzi sursa programului respectiv; tu asculți ceea ce tocmai a fost înregistrat.

Majoritatea oamenilor percep redarea înregistrării interpretării evenimentelor de către ego. Ei nu trăiesc evenimentele aşa cum sunt ele în realitate; ei trăiesc experiențele conform interpretării egoului.

Mentalizarea este de origine egocentrică, iar funcția ei de bază este interpretarea. În afară de cazul în care e solicitat, gândul este deşertăciune: o procesiune nesfârşită de păreri, raționamente, prelucrări, evaluări şi judecăți subtile, prin care li se dă valoare sau importanță gândurilor, prin presupusa lor semnificație, fiindcă ele sunt „ale mele". Egoul este îndrăgostit de povestea vieții lui şi de personajul principal al acesteia.

Faptul că mintea umană nu e capabilă să deosebească fără ajutor adevărul de falsitate, din cauza structurii şi a construcției sale înnăscute, este o descoperire aproape la fel de uluitoare precum cea a lui Copernic, care a generat un şoc cultural, în secolul al 16-lea. Deoarece acest fapt, de unul singur, e atât de provocator pentru mintea obişnuită, probabil că el nu va fi întâmpinat sau primit cu căldură de către cei care profită de pe urma sofisticăriei şi a iluziilor acesteia.

Partea a II-a - TRANSCENDEREA SINELUI

După cum explică Dr. Hawkins, atunci când sinele (egoul/mintea) este transcens, adevărul iese Ca lumină cu fermitate. (Există diverse căi de aflare a Adevărului şi de realizare a Sinelui - inclusiv căile minții, rugăciunile, meditația şi contemplarea. (Fiecare cale scoate în evidență o abordare sau un stil diferit, pentru a ajunge la acelaşi rezultat. Acest capitol vorbeşte despre diversele căi reliefate de Dr. Hawkins, pentru realizarea Sinelui.

3 - CALEA MINȚII

„Calea minții", care mai e numită şi „calea nonminții" este căutarea Adevărului prin cunoaştere - printr-o analiză aprofundată a naturii iluzorii a egoului şi a minții, precum şi a diverselor lor programe. Atunci, iluminarea apare printr-o abandonare a acestor programe false, prin care omul trăieşte experiența unei înțelegeri a ceea ce este el. În aceste studii, Dr. Hawkins îi oferă aspirantului spiritual o direcție clară, pentru a ieşi „din sala oglinzilor" egoului.

Simplul proces de cercetare a minții începe deja să diminueze autoritatea egoului. Simțul de sine începe să-şi schimbe poziția, iar senzația unui „eu" lăuntric al omului începe să avanseze prin nivelurile conştiinței.

În realitate, sinele-ego nu trebuie deloc să moară: viața nu se sfârşeşte; existența nu încetează; şi niciun destin tragic, oribil, nu aşteaptă să pună capăt vieții. Precum egoul însuşi, întreaga poveste este o iluzie. Omul nu trebuie să distrugă egoul şi nici măcar să lucreze asupra lui. Singura sarcină pe care o are de îndeplinit e să se elibereze de identificarea cu egoul, ca fiind sinele său adevărat!

Prin această renunțare la identificare, sinele continuă de fapt să meargă, să vorbească, să mănânce şi să râdă, singura diferență fiind faptul că, asemenea corpului, el devine „acela”, în loc de „eu” sau „acesta”.

Apoi, tot ceea ce trebuie este să se elibereze de credința că el posedă sinele şi e autorul sinelui, de iluzia că el a inventat acest sine şi să vadă că, pur şi simplu, a greşit. Este evident faptul că aceasta e o greşeală foarte firească, pe care o facem cu toții; însă doar puțini dintre noi descoperă greşeala şi sunt dispuşi să o corecteze.

Egoul nu poate fi înfrânt prin acuze, ură şi vinovăție. Mai degrabă, omul îl scoate din circuit observându-l în mod obiectiv aşa cum este el, adică un vestigiu rezidual al originilor evoluționiste ale omului.

În realitate, omul nu e deloc condus de minte. Ceea ce relevă mintea este un şir limitat de opțiuni deghizate în amintiri, fantezii, frici, idei ş.a.m.d. Pentru a te elibera de dominația minții, trebuie doar să realizezi că etalarea subiectelor sale este, pur şi simplu, ca un bufet cu autoservire, a cărui selecție întâmplătoare străbate ecranul minții.

Se poate ajunge la smerenie desăvârşită numai prin limitarea gândurilor şi emoțiilor la validitatea lor ce poate fi verificată. Ceea ce înseamnă acceptarea eliberării de toate presupunerile gândirii. Prin stăruință îndârjită, orgoliile dispar ca adevăruri şi sunt privite acum drept sursă a greşelilor. Printr-o straşnică prăbuşire finală a egoului, omul înțelege că mintea nu „ştie” de fapt nimic cu adevărat. Neştiind nimic, ea ştie doar „despre”, şi nu poate şti cu adevărat, fiindcă a şti cu adevărat înseamnă să fii ceea ce este ştiut (de exemplu, a şti despre China nu te face chinez).

A limita mintea la ceea ce e cunoscut în mod demonstrabil înseamnă a-i reduce dimensiunea şi

influența, astfel încât să devină slujitorul omului, nu stăpânul său. Devine evident faptul că, în realitate, mintea face negoț cu presupuneri, aparențe, evenimente percepute, concluzii nedemonstrabile şi activități mentale care sunt confundate cu realitatea. De fapt, o realitate ca cea creată de minte nu există.

La o analiză atentă, omul descoperă că toate părerile sunt lipsite de valoare. Toate sunt deşertăciuni şi nu au nicio importanță sau vreun merit în sine. Mintea fiecărui om este încărcată cu păreri interminabile, iar când sunt analizate pentru ceea ce sunt, acestea nu reprezintă decât o activitate mentală. Cu toate acestea, de mai mare importanță e faptul că părerile provin din poziționalități, pe care le consolidează, iar aceste poziționalități creează suferința continuă.

La baza continuității şi a capacității de a domina a egoului stă pretenția sa de a fi autorul întregii experiențe subiective. Expresia „eu aşa am gândit" vine extrem de rapid ca replică ce argumentează presupusa cauză a tuturor aspectelor vieții cuiva. Acest lucru e greu de observat, exceptând concentrarea intensă a atenției, în timpul meditației, asupra originii fluxului gândirii.

Intervalul de timp dintre percepția interioară a evenimentului şi pretenția de autor a egoului este de cca. 1/10.000 dintr-o secundă. Odată ce această breşă e descoperită, egoul îşi pierde influența. Devine evident faptul că omul este martorul fenomenelor, nu cauza sau executantul acestora. Atunci, sinele este identificat drept cel care este mai curând observat, decât martor sau cel care trăieşte experiența... În concluzie, se poate spune că egoul este o compilație de poziționalități, ținute la un loc de trufie şi frică. El e nimicit prin smerenie totală, care subminează dezvoltarea lui.

Pentru a demonta influența conținutului minții, e necesar să elimini iluzia că gândurile sunt personale; că ele sunt valoroase; sau că ele îi aparțin cuiva sau provin din propriul sine.

Gândul „Eu ştiu” stăvileşte conştientizarea esențială a veritabilului „eu sunt”. Cuvântul ştiu este dualist şi presupune o dihotomie între un subiect separat - „cunoscătorul”, cel care ştie - şi ceva exterior, care trebuie ştiut.

Realitatea devine evidentă în sine, atunci când sunt eliminate barierele din calea percepției, a activității mentale, inclusiv a tuturor sistemelor de credință.

Nu e cu adevărat necesar să supui egoul, ci doar să încetezi să te identifici cu el.

Încetează să te identifici cu corpul/emoțiile/mintea ca fiind „eu”. Fii sincer şi recunoaşte că toate acestea sunt ale tale, dar nu eşti tu. La început, acest lucru poate părea artificial, ciudat, străin şi nenatural; cel puțin, realitatea fundamentală atestă că există un adevăr mai înalt, care o transformă într-un instrument puternic şi formidabil. Mintea va încerca să nege această realitate, dar şi adevărul (este ceea ce ea „pretinde că trebuie să facă”), fiindcă Adevărul e considerat un inamic puternic.

În timp ce informațiile obişnuite se obțin cu efort, în căutarea spirituală accentul se pune pe abandonare, eliberare şi renunțare. Munca presupune identificarea poziționalităților, iar apoi, transcenderea împotrivirii egoului şi abandonarea controlului şi a suveranității iluzorii a acestuia. Astfel, esența muncii spirituale este mai degrabă în concordanță cu eliberarea şi descărcarea minții, decât cu îmbogățirea ei.

Dificultatea este o percepție a egoului/minții. Un cuțit ascuțit poate tăia trecând prin sute de obiecte

diferite; nu e necesară decât o simplă acțiune. Prin analogie, e nevoie doar de un simplu concept-cheie pentru a te elibera de toate obstacolele impuse de ego: el are o singură dependență, care este plăcerea subiectivă/câştigul. Adică beneficiul secret al tuturor dorințelor, a evaluărilor plănuite şi a atracțiilor. Acesta este amplificat de valoarea* plănuită, de merit, atracție sau specificitate. Există un singur câştig, iar acest unic câştig se suprapune în întregime peste toate dorințele, atrăgând, drept urmare, ataşamentele. Plăcerea e asociată cu fericirea rezultată; astfel, egoul are doar un singur scop. Discernământul este cel care permite debarasarea de toate ataşamentele. Acest motiv singular e pur şi simplu proiectat asupra diverselor obiecte, persoane, aptitudini, evenimente sau circumstanțe.

Abilul ego poate extrage seva/câştigul recompensei şi al plăcerii secrete, din tot ceea ce alege în mod arbitrar. În realitate, e vorba întotdeauna de unul şi acelaşi scop. Obiectul dorinței este irelevant. Poziția este imaginată că se află „acolo, în exterior", dar ea e de fapt „aici, în interior", deoarece plăcerea obținută este subiectivă şi interioară. Renunțarea la acest unic scop dezvăluie Realitatea Sinelui - care este sursa fundamentală, naturală a întregii fericiri, iar înțelegerea acestui lucru pune capăt tuturor lipsurilor şi dorințelor. Plăcerea e trecătoare; bucuria şi fericirea provin din interior.

Cheia transcenderii limitărilor inerente ale egoului/minții este smerenia, fără de care mintea e captivă, fără nicio speranță în iluzoria-i sală a oglinzilor.

Odată ce structura şi modul de funcționare ale egoului sunt înțelese, demontarea acestuia este înlesnită de decizia interioară de a urmări mai degrabă ceea ce este real şi etern, decât ceea ce e trecător şi efemer.

Mintea umană e asemenea unei corăbii pe mare, incapabilă să-şi găsească direcția fără o busolă sau o sursă exterioară de referință, cum ar fi stelele. E important să înțelegi că un sistem este remediabil, atunci când are acces la un punct de referință extern (cum ar fi un sistem global de poziționare), care serveşte drept Absolutul cu ajutorul căruia se compară alte date.

A transcende mintea înseamnă să vezi că mulți şi unul singur reprezintă unul şi acelaşi lucru. Fără mentalul contrastant, termenii dualişti de mulți sau unul nici nu ar trebui să existe. În locul lor ar putea fi conştientizarea faptului că „Totul este".

Toate părerile sunt orgolii lipsite de valoare în sine şi sunt, de fapt, rezultatul naivității.

În timp ce acțiunea mentală obişnuită poate fi caracterizată prin efortul constant de a „obține" ceva, realizarea spirituală e totalmente lipsită de efort, pasivă şi spontană. Ea este mai degrabă primită decât obținută. Prin analogie, atunci când sunetul încetează, liniştea se dezvăluie sie înseşi. Omul nu poate obține realizarea spirituală prin efort sau strădanie. În cazul activității mentale, există o anumită capacitate de control. Dar niciun fel de control nu e posibil, acolo unde nu există nimic de controlat şi nu există mijloace de a exercita acest control, chiar dacă acest lucru ar fi fost posibil. Nu poți manipula ceea ce e lipsit de formă.

Pornind de la părerea că noi suntem mințile noastre, începem să constatăm că noi avem minți şi că mintea e cea care are gânduri, convingeri, sentimente şi opinii. În cele din urmă, putem ajunge la percepția conform căreia toate gândurile noastre sunt, pur şi simplu, împrumutate de la enorma bază de date a conştiinței, iar ele nu ne-au aparținut niciodată. Sistemele de gândire preponderente sunt primite,

absorbite şi însuşite; cu vremea, ele sunt înlocuite de idei noi, care ni s-au potrivit mai bine. Dacă le vom acorda mai puțină importanță acestor idei trecătoare, ele îşi vor pierde capacitatea de a ne domina. Treptat, ne vom simți eliberați de ele, dar şi de minte. În schimb, acest lucru perfecționează o nouă sursă de plăcere; în mod corespunzător, însăşi plăcerea existenței se maturizează, pe măsură ce omul se înalță pe Harta Conştiinței.

Identificarea exclusivă cu conținutul conştiinței limitează percepția sinelui. Spre deosebire de aceasta, identificarea cu însăşi conştiința înseamnă să ştii că Sinele adevărat al omului e nelimitat. Atunci când o astfel de identificare de sine circumscrisă devine dominantă, astfel încât simțul de sine este identificat cu conştiința însăşi, devenim „Iluminați".

În asemănarea ei perfectă cu egoul, mintea nu poate, prin definiție, să înțeleagă realitatea; dacă ar putea, ea s-ar autodizolva instantaneu, prin recunoaşterea propriei sale naturi iluzorii. Numai dincolo de paradoxul minții care transcende egoul, ceea ce Este rămâne neclintit în infinita-i Deplinătate evidentă şi orbitoare. Iar apoi, toate aceste cuvinte devin de prisos.

Rămâi întotdeauna conştient de faptul că adevăratul *tu* nu este egoul. Refuză să te identifici cu el.

Prin introspecție, omul poate vedea că există ceea ce se schimbă şi ceea ce rămâne constant. Drept urmare, ceea ce se schimbă se consideră a fi iluzie.

Mintea poate mai degrabă să „ştie despre", decât să înțeleagă cu adevărat esența, care este o înțelegere nonverbală a faptului că esența şi conştiința sunt unite ca identitate.

E o alinare să-ți laşi mintea să devină tăcută, iar tu doar să „fii”, alături de ceea ce te înconjoară.

Mintea bine antrenată ar trebui să vorbească doar atunci când i se cere să îndeplinească o sarcină. Neantrenată, mintea devine un „actor” recalcitrant şi o pacoste. Sinele trebuie să învețe respectul de sine şi față de liniştea Prezenței. Prin observarea minții, devine evident faptul că sinele este copilul perturbator, neascultător, care caută permanent să i se acorde atenție.

De obicei, e inutil să încerci să blochezi gândul sau să forțezi mintea să stea liniştită, fără să elimini motivația şi câştigul ei. Rădăcinile sale motivaționale pot fi identificate şi abandonate. Atunci, în mod surprinzător, e posibil să iei o hotărâre: Doar să nu te mai gândeşti la nimic. Acest lucru e posibil prin alinierea la liniştea infinită din care apare gândirea. Ea se află nu între, ci chiar înainte de apariția gândurilor.

Eliminarea dominației minții poate fi realizată printr-un singur pas, smerenia, care este întărită prin simpla recunoaştere a faptului că mintea nu e suverană şi că ea nici măcar nu poate să deosebească adevărul de falsitate.

Î: Cum poate omul să-şi liniştească mintea?

R: Omul nu poate face acest lucru. Mintea se opreşte doar cu consimțământul ei, atunci când energia interesului este îndepărtată. E mult mai util pur şi simplu să o renegi şi să încetezi să te identifici cu ea ca fiind „mintea mea”. Gândurile sunt consecința automată a unui nivel determinat de calibrare a conştiinței, plus personalizarea, prin care ele capătă valoare. Prin renunțarea la activarea aducerii aminte, omul trăieşte în momentul prezent, în loc să rămână agățat de trecut sau să anticipeze viitorul.

Mintea se opreşte, atunci când nu mai este energizată din punct de vedere narcisist. Producția de gânduri îi e proprie orgoliului. Supraviețuirea e spontană şi autonomă, e o consecință karmică automată. Chiar şi atunci când mintea devine totalmente tăcută, corpul îşi vede de treburile lui, ca o jucărie karmică teleghidată.

Î: Ce înlocuieşte mintea, atunci când ea dispare?

R: înțelepciunea Divină se dezvăluie. Conştiința/ conştiența rămâne, dar este o capacitate sau o structură autonomă. Pierderea minții nu are drept consecință „inexistența". Dimpotrivă, ea e înlocuită de Totalitate. Frunza nu este copacul. E lipsit de pericol să abandonezi orice identificare cu ceea ce gândeşti sau crezi, pentru că niciuna dintre acestea nu este reală, iar „inexistența" e pură imaginație.

Din punct de vedere spiritual, întreaga gândire este mai degrabă orgoliu, iluzie şi infatuare. Cu cât omul gândeşte mai puțin, cu atât mai minunată devine viața. În cele din urmă, gândirea e înlocuită de cunoaştere. Faptul că cineva este, nu presupune nevoia niciunui gând. De aceea, e util să iei decizia de a opri conversația mentală şi sporovăială inutilă a minții.

Refuzul de a apela la memorie, care este uriaşul depozit de iluzii, conduce la o abordare mai clară a cercetării de sine. El conduce la descoperirea faptului că nu există un „cine" real; nu există decât conştiență; tu nu eşti un „cine", ci un „ce".

Pentru o persoană profund conştientă, majoritatea oamenilor par să umble de colo până colo, în- tr-un fel de stare de visate, inconştienți şi fără simț de sine. Observarea de sine duce la trezire, care motivează apoi dorința de a învăța, a creşte, a se maturiza şi a evolua. Cercetarea de sine conduce la descoperirea şi desfacerea

straturilor care estompează şinele. Prin autoanaliză, omul studiază bazele credinței şi a convingerilor - iar prin instaurarea tehnicilor şi a criteriilor spirituale, el purcede la descoperirea validării lăuntrice a adevărurilor sale spirituale. Astfel, câmpul cercetării este funcția conştiinței/conştienței şi a modului în care contextualizează ea, percepția interioară a sinelui, a altora şi a Divinității.

Înainte de toate, procesul lăuntric e mai degrabă un proces de deconectare de iluzii, decât de dobândire de noi informații.

„Experimentatorul" reprezintă limita perceptuală a conştiinței/conştienței, care e independentă de natura datelor ce sunt procesate. Este capacitatea omului de a se identifica drept „eu". Prin observare, se va înțelege că această funcție este autonomă şi impersonală, în ciuda faptului că sinele pretinde că ea înseamnă identitatea. Experiența este trăită nu de un „cineva", ci de un „ceva". E o funcționalitate autonomă, comparabilă cu o testare aptitudinală de procesare multifuncțională. Egoului/sinelui îi prieşte acea aptitudine a „experimentatorului" - şi, de fapt, e dependent de ea.

Prin atenție şi voință, atracția seducătoare a „experimentatorului" poate fi respinsă. Cedarea în fața ispitei amuzamentului este un simplu obicei. Nu eşti „tu", ci doar o activitate cu care se identifică sinele tău. Mintea crede că fără fluxul constant de informații şi fără concentrarea pe „ceea ce urmează să se întâmple" se va „goli" de conținut şi va fi anulată. Cu toate acestea, noaptea, somnul este o bine venită degrevare de pălăvrăgeala necontenită a experimentatorului. Aşadar, mintea crede că există doar trei posibilități: (1) experiența practică; (2) somnul (inconştiența); sau, poate, (3) somnul cu vise. Însă, relativ necunoscută

minții obişnuite, există o a patra stare, care este a conştienței înseşi şi care e independentă de conținut sau de experiența trăită sau chiar de participare, analiză sau înregistrare. Caracteristicile sale esențiale sunt lipsa de efort, pacea şi compatibilitatea cu un stil de viață contemplativ/meditativ. Ea duce către starea numită, în termeni clasici, samadhi.

Odată ce gândurile sunt depersonalizate, precum obiectele, ele se devalorizează şi îşi pierd atractivitatea. Gândurile şi emoțiile se nasc din dorințe, iar mintea doreşte ceea ce are valoare pentru ea.

Pentru a limpezi mintea, pur şi simplu ia notă de faptul că absolut nimic nu are o „valoare" sau un „merit" special sau unic, cu excepția convingerii invocate, suprapuse şi proiectate. De aceea, renunță la valoare, merit, importanță şi interes.

Schimbarea majoră apare atunci când gândul este abandonat, împreună cu interesul pentru trăirea experienței sau identificarea cu „limita" egoului/sinelui şi funcțiile de procesare ale experimentatorului.

Prin practică, omul poate rămâne concentrat asupra conştiinței ca proces, fără să se implice de fapt în „ceea ce" este procesat sau perceput.

Prin observare, se poate constata că dedesubtul imaginilor şi a cuvintelor în sine există o energie de acționare, o dorință de a gândi, de a rămâne activ din punct de vedere mental, de a rămâne preocupat de orice impuls pe care mintea îl poate găsi pentru a umple golurile. Omul poate identifica un mecanism de antrenare la „gândit", care este impersonal. Prin observare, omul poate descoperi că nu există niciun fel de „eu" care gândeşte gândurile. În realitate, „eul" intervine arareori.

Realitatea spirituală e o sursă mult mai substanțială de plăcere şi satisfacție decât poate oferi lumea în care trăim. Ea este infinită şi disponibilă în prezent - şi nu în viitor. De fapt, ea este mult mai captivantă, fiindcă omul învață să trăiască pe creasta valului, în momentul prezent, în loc să trăiască în spatele valului (în trecut) sau în fața valului (în viitor).

Este mai multă libertate în a trăi pe muchia de cuțit a momentului, decât să fii prizonierul trecutului sau să ai aşteptări de la viitor.

Dacă scopul vieții este să faci tot ce poți mai bine, în fiecare moment al existenței în desfăşurare, atunci, prin muncă spirituală, omul a scăpat deja de cauza primordială a suferinței. În stop-cadrul prezentului absolut nu există o poveste a vieții la care să reacționezi sau pe care să o retrăieşti. Cu această „claritate unică" a minții, curând, devine evident faptul că de fapt totul „e aşa cum e", fără comentariu sau adjective.

Când mintea încetează să vorbească, omul devine conştient că el este viața. Că el e mai degrabă scufundat în ea, şi nu se află undeva, la suprafață, vorbind despre ea. În mod paradoxal, acest lucru permite participarea plenară. Prin diminuarea egocentrismului, bucuria libertății şi cursul lin al vieții îl poartă pe om într-o abandonare totală. Atunci, el încetează să mai reacționeze la evenimentele vieții, astfel încât să se poată bucura de ea cu seninătate.

Evoluția spirituală este posibilă fiindcă mintea, înțelegând, e capabilă să recontextualizeze conținutul egoului şi să desluşească mecanismul lui intim. Odată ce se întâmplă acest lucru, omul nu mai stă orbit, „la mila" egoului.

Deoarece câştigurile egoului sunt refuzate şi abandonate, controlul său asupra minții slăbeşte, iar

experiența spirituală progresează, pe măsură ce reziduurile neîncrederii sunt îndepărtate treptat. Drept urmare, convingerea este înlocuită de cunoaşterea existențială, iar profunzimea şi intensitatea dedicării sporesc şi pot, până la urmă, să înlocuiască şi să eclipseze toate celelalte activități şi interese lumeşti.

În cele din urmă, se recunoaşte faptul că forma este alcătuită din non formă şi că ele reprezintă unul şi acelaşi lucru, dar, până ce acest lucru nu e înțeles, forma în sine e o sursă de distragere a atenției şi o tergiversare, care mai bine ar trebui evitate.

Î: Cum poate cineva să înlesnească evoluția?

R: Aceasta este o curiozitate firească. Alegerea rezultă din tendințele care devin moduri de gândire obişnuite. În fiecare moment, există toate elementele necesare realizării. Caută mai degrabă esența, decât doar aparența. Totul e perfect, dacă e perceput aşa cum este cu adevărat. Totul este exact aşa cum „se crede că ar trebui să fie", indiferent dacă e strălucitor şi nou sau ruginit şi prăfuit.

Evitați adjectivele, deoarece ele sunt toate însuşiri mentalizate şi proiectate. Mai târziu, se pot lepăda chiar şi verbele şi adverbele, fiindcă de fapt nimic nu face „nimic"; în mod natural - totul doar este. Evoluția e un fenomen care provine din interiorul observatorului, care percepe secvența ca pe un verb. Dacă e perceput în mai puțin de 1/10.000 din- tr-o secundă, totul pare nemişcat.

Eroarea apare atunci când ne cramponăm de credința că eu sunt „acela". Adevărul se dezvăluie când omul are „acel" lucru, în loc să fie „acel" lucru.

E o minunată eliberare în înțelegerea faptului că eu, mai degrabă, „am" un corp şi o minte, decât că eu „sunt" mintea mea sau corpul meu. Odată ce transcenzi frica

de moarte, viața devine o experiență schimbată, fiindcă acea frică aparte se află la baza tuturor celorlalte frici. Puțini oameni ştiu ce înseamnă să trăieşti fără frică. Dar dincolo de frică se află bucuria, pentru că înțelesul şi scopul existenței devine transparent. Odată ce realizezi acest lucru, viața devine uşor de trăit, iar sursele suferinței dispar; suferința nu este decât prețul pe care îl plătim pentru ataşamentele noastre.

Un mare inhibitor al evoluției spirituale şi al transcenderii identificării sinelui cu mintea este procesarea informațiilor, a simbolurilor şi cuvintelor prin mentali- zarea aleatorie, care se crede că ar fi „gândirea".

Omul are iluzia că nu poate obține nimic de la viață dacă nu gândeşte. Aşa ceva nu se întâmplă. Nu e necesar ca o persoană să fie acolo. Nu e nevoie să creadă că există un eu care este responsabil pentru acțiunile sale. Totul se întâmplă de la sine. Vanitatea egoului e cea care spune „eu am făcut asta"; „eu am gândit asta"; „eu am hotărât asta". Nu există un astfel de „eu". Toate aceste lucruri decid şi acționează singure, totalmente de unele singure (în mod autonom). Nu e nevoie de niciun „eu". Nu există executant; totul se face „de la sine", în mod spontan. Nu există nicio persoană separată care să facă ceva; acțiunea apare de la sine. Concretizarea încetează. Percepția se schimbă de la stările succesive la propria procesare, de la linear la nonlinear; iar obiectivitatea şi subiectivitatea devin unul şi acelaşi lucru.

Egoul/mintea se teme că, dacă nu gândeşte, (1) se va plictisi şi (2) va înceta să existe. Problema plictiselii este relativ uşor de transcens, prin simpla observare a faptului că plictiseala este chiar frustrarea de a nu fi amuzată de gânduri „interesante". Pentru transcenderea

gândirii, interesul trebuie reorientat către căutarea substratului din care se naşte gândirea.

Prin înțelegerea şi acceptarea naturii egoului, acesta este transcens şi, într-un final, se prăbuşeşte şi dispare, atunci când toate poziționalitățile lui şi dualitățile rezultate au fost abandonate.

Egoul nu devine iluminat, însă dispare şi se prăbuşeşte. Apoi, el e înlocuit de o Realitate Transcendentală, aşa cum descrie Buddha; adică, Natura Budică. La fel cum soarele străluceşte când norii dispar, Realitatea sinelui străluceşte de la sine ca Revelație, Realizare şi Iluminare.

4 - SUBIECTIVITATEA

Există lumea obiectivă - lumea percepută ca fiind „acolo, în afară" - existentă în formă, guvernată de timp şi spațiu. Apoi, există trăirea subiectivă, o stare interioară de a fi. Cum poți să ştii că eşti? Că exişti? Dr. Hawkins îl călăuzeşte pe căutătorul spiritual în lumea lăuntrică, la calitatea impersonală a conştiinței şi câmpul conştienței înseşi, care sunt de obicei neobservate, deoarece egoul/mintea se concentrează asupra conținutului fenomenelor care sunt procesate prin percepție.

Soluția e simplă: îți direcționezi concentrarea în interior, la subiectivitatea absolută a întregii trăiri. Analizezi natura simțului subiectivității care însoțeşte fiecare expresie a vieții. Fără să etichetezi, observă că, întotdeauna, în fiecare moment, în orice condiție, substratul esențialmente ireductibil, ascuns al subiectivității este întotdeauna prezent. El nu se schimbă niciodată. Esența percepției, în toate formele sale (gândire, simțire, văz, cunoaştere ş.a.m.d.), este

prezența acestei naturi subiective. Apoi, continui să cauți să descoperi ce e această percepție subiectivă, care este întotdeauna prezentă. Fără ea nu ai posibilitatea de a şti că exişti.

Întreabă-te: Cum de sunt eu conştient, ba chiar ştiu că exist? Aceasta este cea mai bună întrebare, pentru că te conduce direct şi nonverbal la Realitatea omniprezentă. Identifică-te cu această calitate, capacitate sau condiție a subiectivității omniprezente, care e percepută ca o conştiență fundamentală. Este conştiința însăşi. Identifică-te cu acea conştiință, în loc să te identifici cu „ceea" ce conştientizează ea. Aceasta este calea directă către sine. De fapt, e singura practică ce duce direct prin uşă. Nu e nimic de ştiut, de învățat sau de reamintit. Este necesar doar să te concentrezi, să meditezi, să reflectezi, să cercetezi - şi să realizezi că sursa şi substratul existenței e subiectivitatea absolută a Prezenței lui Dumnezeu ca lumină a Conştiinței.

Pentru ca omul să accepte esența lăuntrică în existența sa ca pe o realitate independentă în sine, e necesar să renunțe la orice definire a sa drept un „cine", considerându-se în schimb drept un „ce".

Simplu vorbind, realizarea sau iluminarea este condiția în care simțul de sine trece de la linearul limitat, material, la infinitul nonlinear şi lipsit de formă. „Eul" trece de la vizibil la invizibil. Aceasta apare ca o schimbare a conştienței şi a identificării de la percepția formei ca obiectivă şi reală, la înțelegerea subiectivului pur drept Realitatea Absolută.

În cele din urmă, prin înțelegerea faptului că „eul" nu este conținutul sau informațiile, ci un câmp impersonal, îndepărtat cu câțiva paşi de conținutul programelor, omul realizează că el e mai degrabă asistența, decât participantul sau subiectul.

A „şti despre” înseamnă că, deşi informațiile în sine sunt bine cunoscute, realitatea şi adevărul lor trebuie confirmate în urma experienței personale. În stadiul final al certitudinii, a şti cu adevărat înseamnă a „fi”, şi prin urmare, atât subiectul, cât şi cunoscătorul sunt uniți. A şti „despre” este un act mental; a şti prin trăirea experienței este o acțiune acceptată drept adeveritoare.

Câmpul conştienței treze nu e influențat de timp. El este tăcut, autonom, facil, liniştit, atotcuprinzător şi neprogramat; el e liber, nelimitat, spontan, calm şi nu e supus procesului naşterii sau morții. Descoperirea acestui câmp este simplă, uşor de realizat şi relaxantă. Realizarea este mai degrabă un rezultat al „îngăduirii”, decât al „încercării”. El este mai de grabă un rezultat al renunțării, decât ceva câştigat. Deoarece dorința şi obsesia egoului de a deține controlul sunt abandonate, câmpul se prezintă singur, pentru a fi recunoscut.

Î: Ce este dincolo de minte?

R: Conştiența subiectivă, lipsită de conținut - cum ar fi gândurile, emoțiile sau imaginile - tăcută, liniştită, nemişcată. Atotprezentă. Atotcuprinzătoare.

Curiozitatea se poate comuta de la forma şi conținutul gândurilor, pentru a deveni conştientă de tăcutul câmp în formare al conştiinței/conştienței înseşi. Liniştea este a Sinelui; gândurile sunt ale sinelui.

Egoul/mintea este atrasă de noutate şi de aceea, el caută cu frenezie forme şi senzații interesante. Acest lucru poate fi refuzat şi înlocuit cu interesul pentru substratul tăcut, lipsit de formă, care este întotdeauna prezent şi trebuie doar observat. El poate fi comparat cu fundalul tăcut, fără de care sunetul nu s-ar putea distinge.

Pacea poate fi consecința cedării în fața inevitabilităților vieții. Scepticul religios/spiritual poate

privi înlăuntrul său pentru a observa că trăsătura tainică, fundamentală şi ireductibilă a vieții reprezintă capacitatea de a avea conştiență, conştiință şi substratul subiectivității. Fără conştiință, omul nu ar „şti" sau nici măcar nu ar „şti" dacă el sau ea „ştie", deci conştiința este o conştientizare *a priori,* a existenței, indiferent de conținutul existenței respective. Prin urmare, conştiința însăşi poate fi acceptată ca o realitate evidentă, fără precizarea de a fi Divină (după cum recomandă Buddha). „A fi" este una; a şti că cineva „este" necesită, în mod evident, o calitate mai specială.

Ceea ce îi conferă simțului „eului", calitatea subiectivă a realității, este strălucirea Sinelui autentic, care e sursa Realității ce izvorăşte ca Prezență. Pentru clarificarea scopului, e util să cauți calitatea înnăscută care concordă cu simțul percepției subiective a identității înseşi. Ar putea fi mai productiv să cauți sursa naturii subiective, care nu este un „cine", ci o trăsătură înnăscută a vieții conştiente (un „ce").

Realitatea este subiectivă sau obiectivă? La un moment dat, mintea introspectivă cugetă asupra adevărului privind capacitățile sale, adică se întreabă: Cum de ştiu? Cum de ştiu că ştiu? Cum de ştiu că ceea ce presupun că e adevărat chiar e adevărat? Şi în plus: De unde a apărut viața şi care e sursa ei? Această stare subiectivă este nonlineară, primordială şi a priori. Din acest câmp impersonal apare simțul de sine foarte personal al eului, ca o însuşire fundamentală a conținutului. Acest simț fundamental, impersonal al „eului" este capabil de cunoaştere de sine reflexivă, deşi, prin contrast, mintea doar gândeşte.

Renunțarea la identificarea cu egoul/sinele este prima concentrare asupra evoluției spirituale şi reprezintă enigma care a şicanat chiar şi cele mai

erudite minți din istorie. Esența problemei este identificarea greşită cu însuşirile funcției de procesare a egoului/minții, care e deja identificată ca fiind linearitatea localizării fenomenelor. Aceasta este o consecință naturală, asociată cu realitatea fizică a experienței de viață în postură de corp. Problema de bază este identificarea greşită a adevăratei surse de subiectivitate şi presupunerea că aceasta e mai degrabă localizată, decât nelocalizată.

În procesul căutării spirituale, omul încearcă să descopere de ce anume este conştient - şi are dreptul de a percepe mai degrabă existența unui „eu" sau calitatea de „eu", decât un „eu" definit, limitat.

În cele din urmă, toate demersurile mentale de a defini adevărul se confruntă cu nevoia de a face un salt de paradigmă de la abstract la experimental şi de la obiectivul presupus la subiectivul absolut. Astfel, afirmația: „doar ceea ce e obiectiv, e real" e o premisă pur subiectivă. De aceea, adeptul unei analize mecaniciste simplificatoare trăieşte de fapt într-o realitate intra- psihică subiectivă, la fel ca toți ceilalți.

Rezolvarea dilemei privind descrierea şi cunoaşterea adevărului absolut necesită saltul în câmpul de analiză al conştiinței înseşi, care clarifică faptul că doar realitatea efectivă, controlabilă a cunoaşterii există datorită „ființării" (adică, toate intelectualizările sunt „despre" ceva). Acest lucru cere ca observatorul să fie în afară, pentru a fi martor al obiectului examinării. De exemplu, un observator uman poate „şti despre" o pisică, dar numai o pisică poate şti cu adevărat ce înseamnă să fii pisică, datorită calității sale de a fi o pisică.

5 - A FI MARTOR ŞI A OBSERVA

O formă sau un stil de contemplație care duce la realizarea Sinelui este starea de martor şi cea de observator. În timp ce egoul e concentrat pe perceperea senzațiilor şi procesarea percepției, starea de martor şi de observator mută concentrarea către un câmp impersonal de conştiență, ajutându-l pe om să transcendă atracțiile şi aversiunile sinelui printr-o observare lipsită de ataşament.

După ce omul a observat câmpul general al minții, îi este evident faptul că ceea ce conține în mod specific fluxul gândului însuşi nu pare a fi profitabil. El trebuie să facă un pas înapoi şi să meargă mai departe, la următorul nivel de conştiință şi să întrebe ce anume este atent, observă - fiind conştient de aceste acțiuni şi înregistrând curgerea gândurilor. În acelaşi mod în care ochiul nu e influențat de ceea ce se vede sau urechea de ceea ce se aude, procesul în curs de desfăşurare al stării de martor nu este influențat de ceea ce e observat.

Aşa cum nu există nicio entitate care să creeze vreo gândire, tot aşa nu există niciun martor în spatele stării de martor. Starea de martor este un aspect înnăscut, impersonal şi caracteristic conştiinței înseşi. Omul se poate retrage din implicarea în conținutul gândurilor, alegând să adopte punctul de vedere al observării sau al poziției de martor.

Prezența ca martor sau observator nu se concentrează asupra niciunei idei sau imagini, dar le permite acestora să curgă libere, fără implicare. Atunci, omul realizează că imaginile gândului apar în mod

spontan şi că fluxul gândirii e impersonal. Gândurile nu sunt ale „mele”, câtă vreme niciun „eu” nu e implicat.

Deşi ochiul fizic vede imagini, el nu pretinde că ar fi autorul lor, şi nici urechea nu-şi revendică paternitatea asupra sunetului. De aceea, cu o oarecare experienţă ca martor şi simplu observator, devine evident faptul că gândurile nu sunt create de către un personaj unic, numit „eu”. Ele sunt rezultatul combinărilor şi al permutărilor unor programe ideatice şi emoţionale, care se joacă pe o tablă de joc. Înţelegerea faptului că mintea nu este acelaşi lucru cu „eu”, întrerupe identificarea sinelui cu mintea.

Supunerea pasivă nu înseamnă să ignori sau să negi. În schimb, înseamnă să fii martor, să observi şi să fii conştient, atitudine care, ca stil de percepţie, îl împinge pe om din rolul de actor în filmul vieţii, în postura de martor/observator, care, prin aceasta, îl face să fie neimplicat emoţional, dar capabil de participare. Această atitudine diminuează tentaţia de a investi în poziţionalităţi sau rezultate. Atunci când individualitatea se abandonează, iar Voinţa Divină îi ia locul, Creaţia devine continuă şi evolutivă şi contribuie la dezvoltarea conştienţei.

Nu există un „cineva” care să fie martor, să perceapă, sau să observe; mai degrabă, e vorba de o capacitate înnăscută, care acţionează fără efort, fără consum de energie, în intenţia de a modifica procesul. Întreaga viaţă devine de fapt ceva „stabilit”, iar conştientizarea esenţei subiectivităţii diminuează percepţia unui „eu” personal de către Sinele înnăscut, care este dincolo de gândirea conţinută, dar care, în schimb, o cuprinde. Această conştientizare este „Lumina” prin care putem „vedea” din punct de vedere mental şi emoţional. Prin această conştientizare, atenţia

se îndreaptă acum spre interior, la sursa Luminii, în loc să urmărească detaliile a ceea ce este iluminat. Este aceasta singura Lumină prin care omul chiar poate fi conştient de conținutul minții - sau, altfel spus, cum ar putea omul să ştie cu adevărat ce simte sau la ce anume se gândeşte?

Intenția spirituală contribuie, întăreşte şi mai degrabă se concentrează asupra conştientizării şi observării, decât „să facă" ceva anume. Transformarea spirituală este ca şi cum ai aşeza pe cineva în bătaia vântului sau într-un curent de apă.

Stilul de viață contemplativ facilitează transferul simțului identității de sine de la corp/minte, la martor/observator, care e prioritar şi mai apropiat de Adevărul Sinelui şi al Realității. Pasul următor este desprinderea simțului de „eu" de starea de martor/observator şi trecerea acestuia la însăşi calitatea de conştiință/conştiență, care e mai degrabă o calitate decât un personaj. Un avantaj major al poziției de martor/ observator, în loc de participant, este faptul că martorul nu vorbeşte; el doar observă, fără comentarii. S-ar putea spune că martorul/observatorul e mai degrabă în rând cu pădurea, decât cu copacii.

Decizia de a pune capăt vorbăriei mentale despre orice şi de a te abține de la intercalarea de comentarii, păreri, preferințe şi afirmații de valoare este foarte utilă. De aceea, aceasta e disciplina de a privi doar, fără să evaluezi, să investeşti valoare, să emiți păreri, comentarii sau să ai preferințe în privința evenimentelor la care eşti martor.

Starea de martor/observator este o atitudine contemplativă, echilibrată. Evenimentele apar şi dispar.

Omul trebuie să abandoneze în mod constant dorința de a trăi experiența evenimentelor sau dorința de a „gusta” din senzația percepției înseşi.

Conştiința/conştiența se află exact în urma sau înaintea funcției de martor/observator. Ea e tăcută şi nemişcată, asemenea cerului sau spațiului însuşi. Prin renunțarea la anticipare, cramponare, la căutarea plăcerii sau evitarea neplăcerii, atenția rămâne concentrată asupra liniei de demarcație a culmii momentului efemer. În această poziție echilibrată, activitatea mentală şi imaginile create dispar treptat, relevând faptul că acel câmp de susținere este activat de dorința şi intenția gândirii înseşi.

Pe măsură ce atenția şi interesul se mută de la conținut la observator/martor, se va descoperi că observatorul/martorul este o emanație a conştiinței ca şi conştiență şi o capacitate nonlineară, impersonală, care e primordială, înnăscută şi autonomă.

Atenția se bazează, în mod selectiv, pe o valoare prezumptivă, care este trecătoare. Observând ce anume alege mintea, pentru a-i acorda atenție, înclinațiile ei devin evidente şi relevă sursele de atracție şi aversiune. Prin renunțarea la înclinația spre dorință sau aversiune, în lipsa trăsăturilor specifice, totul capătă o valoare egală.

A avea mintea ascuțită înseamnă să te concentrezi asupra crestei valului observației/percepției, plus dorința de a renunța la percepția asupra pierderii sau câştigului. Aceasta este abilitatea primordială, de care e nevoie.

Evoluția spirituală este consecința automată a observării minții şi a tendințelor ei în calitate de „ea”, mai degrabă dintr-un punct de vedere general asupra paradigmei contextului, decât a conținutului. În loc să

încerce să forțeze schimbarea, e necesar de fapt să-I permiți Divinității să facă acest lucru, prin abandonarea până în străfunduri şi în totalitate a controlului, a împotrivirii şi a iluziilor câştigului sau pierderii. Nu e nevoie să distrugi sau să te lupți cu iluziile, ci pur şi simplu să le laşi să plece.

Este educativ şi nestresant să observi mintea dintr-o poziție detaşată - iar acest lucru poate fi făcut cu calm.

Printr-o observare detaşată, cursul vieții îşi dezvăluie sie însuşi că este rezultatul unei manifestări spontane a prezentului, asemenea unei manifestări a potențialității, atunci când condițiile sunt favorabile.

6 - MEDITAȚIA

Meditația este o modalitate specială de transcendere a sinelui. Dr. Hawkins observă că limitele meditației în care stai aşezat, cu ochii închişi, constau în faptul că ea te scoate în afara lumii, tinzând să separe munca ta spirituală de viața de zi cu zi (pentru că faci ori una ori alta). În ciuda acestei limite demne de luat în seamă, meditația oferă căutătorilor spirituali aflați la diverse niveluri de evoluție căi şi mijloace de disciplinare a minții, pe calea lor de transcendere a acesteia.

Scopul meditației este de a transcende mintea şi activitățile mentale ale acesteia, precum şi percepțiile limitate, şi drept urmare, de a transcende dualitatea şi a deveni tot mai conştient de Unime.

Transcenderea nivelului 600 (nivelul de emergență a iluminării de pe Harta Conştiinței) necesită atenuarea

identificării cu atributele asistării/observării, care sunt de fapt calități autonome, inerente conştiinței înseşi. Prin meditație profundă, se descoperă că identificarea cu aceste calități a fost făcută inconştient, fapt care necesită abandonarea iluziei sau a beneficiului de a fi martorul sau observatorul.

Asistarea şi observarea sunt autonome, fapt care ne ajută să descoperim că nu există efectiv nicio „persoană" care este martor sau care observă.

Scopul meditației e detaşarea, în primul rând detaşarea de ideea că gândurile sunt ale „mele" sau mă reprezintă pe „mine". În Realitate, ele sunt mai degrabă ale „ei", fiindcă mintea este de sine stătătoare. Ideea de posesiune apare din personificarea acestor gânduri, din cauza legăturii intime, deoarece mintea (asemenea unui aparat de filmat) a fost prezentă pentru a înregistra aceste gânduri, evenimente şi amintiri din trecut. Pe de altă parte, ea le-a înregistrat numai pentru că ele erau pline de importanță. Observă câte mici detalii de pe marginea drumului îți aminteşti, după o lungă şi plictisitoare cursă cu maşina. Aparatul de filmat din interiorul minții înregistrează ceea ce crede ea că e valoros. Ceea ce a fost considerat neînsemnat nu a fost înregistrat.

Amintirea şi reluarea sunt şi ele consecințe ale valorii imaginate şi proiectate. Mai presus de orice, prin observare, se va dovedi că singura valoare reală este faptul că ceva este „al meu". Altfel, un pantof oarecare nu e luat în seamă cu adevărat, pentru că valoarea reală o constituie faptul că ceva este „al meu". Prin urmare, un simplu pantof obişnuit trece neobservat, dar „pantoful meu" este acum plin de valoare - şi, drept urmare, îmi amintesc de el.

Nouăzeci şi nouă la sută din minte este deja tăcută şi fără un conținut linear. Doar unu la sută e activă (după cum s-a demonstrat prin analiza calibrării nivelelor conştiinței), dar acel unu la sută se află în centrul atenției. Prin observare minuțioasă, poți remarca faptul că fiecare gând apare dintr-un câmp de energie silențios şi clar, care este sursa gândirii, a ideilor şi imaginilor. El nu apare ca rezultat al cauzalității liniare. Dimpotrivă, fiecare gând apare independent de toate celelalte, asemenea peştelui zburător care se avântă în zbor din apele oceanului. Ideea că gândurile sunt cauzate sau corelate, cumva, în mod semnificativ este, de fapt, un gând suprapus ulterior. Dintr-o linişte primordială, fiecare peşte zburător se înalță independent de ceilalți peşti.

Unul dintre beneficiile meditației este descoperirea faptului că, în mod natural, câmpul de energie al minții este el însuşi, prin esența lui, lipsit de gânduri, emoții şi imagini, iar aceste activități ocupă de fapt doar unu la sută din totalitatea câmpului mental. Asemenea mării de sub valuri, 99 la sută din minte e liniştită, tăcută şi goală; acest lucru poate fi constatat şi intuit, dacă este adus la cunoştința căutătorului spiritual.

Mintea nedisciplinată este atrasă şi fermecată de conținutul său activ, cu parada ei caleidoscopică de gânduri, imagini şi sentimente, din cauza câştigului subtil şi narcisist obținut din aceste activități. Pentru a linişti mintea, e necesar să observi subtilele, dar permanentele câştiguri, să vrei să renunți la aceste câştiguri iluzorii şi, în schimb, să te identifici cu mintea ca un câmp imperturbabil de energie, care nu se limitează la sinele personal. Dă-ți seama că egoul este dependent de mentalizare şi îşi doreşte, cu înfocare,

distracția şi stimularea pe care aceasta i le oferă - chiar dacă ele includ şi negativitatea.

Î: Cum poate meditația să devină o constantă în existența de zi cu zi a omului?

R: Pur şi simplu prin întrebarea pe care acesta şi-o pune, în mod constant, cu privire la „ce" anume înfăptuieşte acțiunea, vorbirea, simțirea sau observarea. Aceasta este o concentrare a atenției, fără a folosi limbajul.

În minte există o energie care creează neîntrerupt un torent de gânduri. Prin intermediul conştiinței, tu priveşti ceea ce se întâmplă, ca un peştişor auriu care priveşte lumea printr-un acvariu. Gândurile sunt peştişorul auriu, iar tu eşti apa. Omul ignorant gândeşte astfel: eu sunt peştişorul auriu; eu sunt această nelinişte; eu sunt această frică; eu sunt acest regret. Începi să identifici unde anume se află conştiința. Conştiința este cea care observă aceste gânduri. Gândurile curg prin conştiință, iar conştiința în sine e invizibilă şi lipsită de formă. Începi să te identifici cu observatorul, în loc să te identifici cu ceea ce este observat.

Pentru a evita şi transcende atracția seducătoare a conținutului gândirii, o atitudine smerită față de importanța acesteia dezvăluie rapid că fără proiecția valorii, 99 la sută din gânduri sunt, în mod evident, doar plictisitoare şi banale. Eliberarea de vraja gândurilor le reduce atractivitatea, prin pierderea interesului. Cealaltă iluzie constă în credința că atenția acordată gândurilor este necesară supraviețuirii - deşi, în realitate, supraviețuirea depinde de sine.

Prin concentrare intensă, devine evident faptul că gândurile pot fi abandonate mai grabnic în procesul apariției şi al formării lor. Prin concentrare permanentă

şi renunțare la valoarea lor distractivă, ele vor dispărea treptat ca forme recognoscibile, reducându-se doar la impulsul trecător de a gândi. Recompensa acestui impuls poate fi refuzată. Astfel, devine uimitor de evident faptul că omul gândeşte doar ca o consecință a dorinței de a face acest lucru şi că gândurile şi imaginile au numai o valoare imaginară.

Descoperirea faptului că omul e cu adevărat sursa gândirii relevă faptul că el nu este nicidecum victima minții, ci mai degrabă autorul fenomenului, datorită intenției şi dorinței sale.

Libertatea e un rezultat al smereniei profunde, care arată că singurul motiv pentru care un om gândeşte este faptul că vrea să facă acest lucru, pentru a obține un beneficiu sau câştig existențial.

E uşor de observat că, deşi există o „minte vorbăreață", care turuie încontinuu, există totodată şi o conştiență tăcută, care este mai generală şi nefocalizată şi care funcționează în mod automat.

Contemplarea sau meditația care focalizează atenția mai degrabă asupra contextului decât a conținutului facilitează mutarea identității omului de la tranzitoriu şi volițional (devenită, astfel, personală), la caracterul invariabil al coiiştienței înseşi.

Acest lucru conduce la descoperirea faptului că omul este câmpul şi nu particularitățile conținutului. Acest salt în înțelegere poate fi foarte subit, reprezentând un nivel al stării budiste de satori (*în esență, Satori este scopul meditației Zen - şi poate fi definit ca iluminare sau intuiție nemijlocită a realității*).

7 - DEVOTAMENTUL FAȚĂ DE DUMNEZEU ŞI ADEVĂR

Calea devoțiunii sau calea inimii este o altă abordare pe care o pot adopta căutătorii spirituali. Mai mult decât un simplu ritual religios, calea devoțiunii îi cere aspirantului să-i predea Adevărului Divinității însuşi toate tendințele sale egotice. Atunci, calea lui sau a ei devine iubire: iubire pentru Adevăr şi Dumnezeu şi acceptarea de a lăsa să plece şi a abandona tot ceea ce blochează trăirea acestei iubiri.

Deseori, egoul pare să se năruie, bucată cu bucată. Odată ce credința că egoul este sinele adevărat e compromisă, dezagregarea lui deja a început. Atunci când devotamentul şi credința omului înlocuiesc egoul cu realitatea fundamentală a prezenței lui Dumnezeu, ;e creează un spațiu. Prin această deschidere curge grația lui Dumnezeu, întruchipată de Duhul Sfânt.

Strădania de a-L cunoaşte pe Dumnezeu este, în sine, originară şi reprezintă aspirația primordială a omului.

O abordare valoroasă constă în a accepta ca iubirea pentru Dumnezeu să înlocuiască dorința care de termină căutarea. Omul se poate elibera de orice dorință de a căuta, înțelegând că gândul că există altceva decât Dumnezeu înseamnă un orgoliu neîntemeiat. Acesta este acelaşi orgoliu care se pretinde autorul experiențelor de viață, al gândurilor şi al acțiunilor omului. Prin reflecție, se poate observa că atât corpul, cât şi mintea sunt rezultatul nenumăratelor condiții din univers şi că omul este, în cel mai bun caz, martorul acestei concordanțe.

Din iubirea necondiționată față de Dumnezeu se naşte dorința de a abandona toate pornirile, cu excepția celei de a-L sluji, pe de-a-ntregul, pe Dumnezeu. Țelul devine mai degrabă slujirea lui Dumnezeu, decât iluminarea. Pentru a fi o cale perfectă de transmisie a

iubirii lui Dumnezeu, trebuie să te abandonezi cu totul şi să renunți la urmărirea scopurilor egoului spiritual.

În cele din urmă, se va descoperi că sacrificiul abandonării minții este, de fapt, cel mai minunat dar pe care îl poate primi cineva.

Dacă exact în momentul care trece cu fiecare clipă, există voința deplină de abandonare totală în mâna lui Dumnezeu, omul îşi poate transcende brusc egoul, cât ai clipi din ochi. Apoi, se deschide calea către Realizare, pe care Lumina lui Dumnezeu ca Sine dezvăluie Sursa întregii Existențe şi Realități.

Dacă egoul nu are nici trecut, nici prezent, nici viitor asupra cărora să se concentreze, el capitulează în tăcere şi e înlocuit de liniştea Prezenței. De aceea, calea către iluminarea subită este întotdeauna disponibilă. Ea apare în mod natural, atunci când fascinația poveştii „eu"-lui din trecut, prezent sau viitor este abandonată. Iluzia lui „acum" e înlocuită de realitatea lui „întotdeauna".

Căutătorul spiritual caută adesea să transforme, să învingă sau să distrugă egoul, deşi tot ceea ce trebuie făcut este, pur şi simplu, să-l abandoneze. Acest lucru impune cultivarea adevărului, a credinței şi a încrederii în Realitatea lui Dumnezeu. Atunci când abandonezi căutarea câştigului, viața devine relativ uşoară şi liniştită.

Mintea aspirantului trebuie să evite şi să refuze tentațiile. Mai târziu, se va observa că nu s-a pierdut nimic, pentru că tentația era doar o altă iluzie. Aspirantul renunță la orgoliile dogmatismului şi la atribuțiile sale în salvarea lumii. Evoluția spirituală lăuntrică a omului e mult mai valoroasă pentru societate decât orice formă de activitate. Nivelul

compasiunii radiază în exterior şi contribuie, în tăcere, la înțelepciunea omenirii.

Fără credința aparent definită de percepție, lumea pe care am crezut-o reală dispare. Când alegem să acceptăm potențialitatea interioară, eternă a bucuriei şi a păcii, lumea se transformă într-un parc de distracții amuzant, iar toată drama este percepută ca o simplă succesiune de întâmplări.

Egoul - sau mai precis, credința omului că el este egoul - pune în umbră Realizarea Realității sinelui ca unitate a Tot Ceea ce există. Disoluția egoului duce la eliberarea de iluziile care creează suferință. Aceste iluzii sunt sensibile la cercetarea atentă, curajoasă, care scoate la iveală falsitatea subiacentă. Singurul instrument necesar e dorința de a abandona fără rezerve toate credințele, părerile şi atitudinile în mâna lui Dumnezeu.

Esența egoului este trufia narcisistă; în secret, el crede că este Dumnezeu. Fără prea mult efort, el poate cădea în cursa prezumțiilor dualiste, care pot fi desființate de simpla smerenie. Aceasta este poarta de intrare ce duce la libertate şi la experiența de viață fericită.

Negativitatea se bazează pe o forță energetică (de origine animală), care poate fi învinsă doar de putere, care este exclusiv de origine Divină. Prin urmare, din punct de vedere operațional, e necesar să soliciți şi să invoci ajutorul lui Dumnezeu, prin orice mijloace disponibile.

Adevăratul Sine pune în discuție sinele fals, în scopul analizării, fapt care duce în cele din urmă la demontarea structurii egoului însuşi. La început, un căutător spiritual îşi asumă faptul că există un sine

personal care caută adevăratul Sine. De fapt, adevăratul Sine este cel care îl atrage pe căutător, către el.

Egoul pune viața pe picior de egalitate cu controlul. În cele din urmă, prin abandonarea controlului, tainica frică primordială iese la iveală. Viața e un rezultat al Divinității Sursei sale, care este confruntarea fundamentală cu esența reală a egoului.

Atunci când liniştea este mai prețuită decât amuzamentul avidului ego, ea se va dovedi a fi veşnic prezentă şi disponibilă. Faptul că omul are o asemenea opțiune nu este cunoscut de 99,7% din populația globului. Aşadar, o libertate necunoscută ne stă la dispoziție: omul poate, pur şi simplu, să refuze investiția egoului în lume şi gândurile sale despre el (adică să-l abandoneze în mâna lui Dumnezeu).

Demantelarea influenței egoului impune o smerenie absolută şi o dorință arzătoare de a abandona motivațiile ascunse ale acestuia. Această dorință primeşte energie dintr-o altă dorință - aceea care se naşte din iubirea de Dumnezeu - şi din pasiunea de a abandona iubirea față de gând, pentru iubirea de Dumnezeu.

Cunoaşterea celor necesare pentru atingerea stărilor de comuniune cu Divinitatea accelerează evoluția; altminteri, din cauza ignoranței, există o împotrivire inconştientă generată de frică. Această frică poate fi învinsă prin dobândirea înțelegerii necesare; prin urmare, fricii nu-i mai rămâne nimic de făcut, ea fiind în totalitate o iluzie. De asemenea, cunoaşterea acestui lucru este necesară în stadiile foarte avansate de evoluție.

Un adevăr de bază, de o inestimabilă valoare şi utilitate, este acest dicton^ frica e în întregime falsă şi nefundamentată pe ceva real. Frica este învinsă prin- tr-

o înfruntare directă, până când omul descoperă, cu bucurie, că ea reprezintă o piedică. Bucuria care-i urmează confruntării cu oricare frică spirituală provine din descoperirea faptului că ea a fost, pur şi simplu, o iluzie fără niciun temei sau veridicitate.

Toate descrierile, indiferent cât de elegante ar fi ele, nu sunt nimic altceva decât evaluări perceptuale şi definiții ale calităților atribuite, care nu au o existență în sine. Nimic nu e aşa cum poate fi descris; prin urmare, toate descrierile fac referire la ceea ce nu este un lucru sau altul.

Înțelegerea Realității şi a Adevărului Absolut poate face ca omul să fie cel mai minunat dar oferit lumii şi întregii omeniri. De aceea, munca spirituală este, în esența ei, un serviciu dezinteresat şi capitularea în fața voinței lui Dumnezeu.

Pe măsură ce vigilența omului sporeşte, puterea acelui câmp al conştiinței creşte exponențial, iar aceasta, în şi pentru sine, realizează mai mult decât toate eforturile sau încercările de a uşura suferința lumii. Toate eforturile de acest fel sunt inutile, fiindcă sunt, în mod inevitabil, greşit orientate, ca urmare a denaturărilor şi a iluziilor funcției perceptuale a ego-ului însuşi.

„Mintea" nu poate fi transcensă analizând-o, ci doar prin abandonarea iluziei că mintea ar putea fi un izbăvitor.

Omul poate abandona dorința de a gândi a minții în mâna lui Dumnezeu, care pune atunci capăt fricii de supraviețuire a minții. În acest punct, omul trebuie să-şi abandoneze dorința de supraviețuire în mâna lui Dumnezeu. Dacă omul încetează să gândească, apare frica de a-şi pierde mințile. Lipsa gândirii este numită „idioțenie Divină" sau „prostie Divină". Oricum, ceea ce

trebuie să fie cunoscut se va dezvălui, în cele din urmă, de la sine, nu sub forma gândurilor, ci ca putere de pătrundere, înțelegere şi percepție (*Proces mental, care constă în integrarea percepțiilor în experiența individuală anterioară*).

Realitatea infinită este omniscientă şi independentă de vorbire, gândire şi verbalizarea cuvintelor. Egoul narcisist este dependent de vorbire, care nu are nicio valoare pentru Sine. Egoul/mintea crede că, dacă vorbirea/simțirea încetează, sinele personal va muri, deoarece el este esențial pentru sistemul său de supraviețuire. De aceea, el se teme de tăcere şi linişte, pe care le evită. Egoul/sinele se identifică cu ceea ce este linear, individual, separat şi determinabil - deci, se identifică cu conținutul.

La un anumit nivel, toți oamenii ştiu că ei „sunt"; atunci, deşi egoul se eschivează de la o definire clară în privința detaliilor, Sinele nu poate fi păcălit de acest şiretlic. Toate identificările false pot fi dărâmate într-o clipă, prin voința de a-I preda toate activitățile mentale, lui Dumnezeu.

În mod tradițional, căile către Dumnezeu au trecut întotdeauna prin inimă (iubire, consacrare, slujire dezinteresată, predare, venerare şi adorație) sau prin minte (Advaita (Advaita - nondualitate, în limba sanscrită" N.T.) sau calea nondualității). Fiecare cale poate părea mai uşoară într-un stadiu sau altul, ori ele alternează în intensitate. Cu toate acestea, este un obstacol să consideri că există un sine personal, un „eu" sau un ego care întreprinde strădania sau căutarea sau care va ajunge iluminat. E mult mai uşor să înțelegi că nu există ceva care să semene cu egoul sau cu o identitate „eu", care să întreprindă vreo căutare; în

schimb, există un aspect impersonal al conştiinței, care efectuează explorarea şi căutarea.

Ataşamentul de esența „eu” a egoului e generat de credința că el este sursa vieții omului şi, prin urmare, abandonarea lui pare ca şi când omul şi-ar abandona viața însăşi în mâna lui Dumnezeu.

Se nasc şi întrebări cu privire la sursa capacității de a înțelege chiar şi existența sau ființarea, sau dacă astfel de însuşiri sunt înnăscute sau sunt suprapuneri prin intermediul paradigmei tăcute a presupunerilor. Omul se întreabă: „prin ce însuşire chiar şi abstractul devine perceptibil şi, de fapt, nu este acea cunoaştere însăşi, un nivel mai înalt de abstractizare?” Din nou, deşi aceste întrebări pot părea prea savante pentru minte, din punct de vedere experiențial, ele reprezintă o prioritate şi sunt profund transformatoare în lumina nivelelor conştiinței. La cele mai înalte nivele, ele reprezintă ultimii nori care ascund strălucirea soarelui Divinității.

Nu există niciun „gânditor” lăuntric în spatele gândurilor, niciun „făcător” în spatele acțiunilor, niciun „căutător” al iluminării. La momentul potrivit, căutarea apare de la sine, ca o concentrare a atenției. Toate aspectele şi calitățile conştiinței se autoactivează şi se energizează una pe alta, sub îndrumarea voinței.

În realitate, toate lucrurile manifestă spontan destinul inerent al esenței lor; ele nu au nevoie de niciun ajutor extern pentru a face acest lucru. Prin smerenie, omul poate renunța la rolul său autoatribuit de salvator al lumii, abandonându-l drept în mâna lui Dumnezeu. Lumea pe care o zugrăveşte egoul, este o proiecție a propriilor sale iluzii şi poziționalități arbitrare. O asemenea lume nu există.

Din punctul de vedere al egoului, valoarea este o mentalizare emoționalizată, iar Realitatea nu are nevoie de mentalizare. Prin smerenie, omul poate constata şi observa în mod corect că, de fapt, totul „este aşa cum este", independent de valoarea proiectată. „Valoarea" tuturor lucrurilor o reprezintă faptul că ele „sunt"; astfel, existența e completă în interiorul său şi nu-i lipseşte nimic din indicația proiectată drept „special". Atunci când Esența Divină a întregii Creații străluceşte în afară, fără nicio piedică, egoul/mintea devine tăcută, cu un sentiment de respect amestecat cu teamă şi uimire.

Scopul fundamental al muncii spirituale şi al dedicării este transcenderea limitărilor evoluționiste înnăscute ale egoului şi, prin aceasta, accesarea şi dezvoltarea capacității native a conştiinței înseşi, care ignoră toate limitările egoului/sinelui. Atunci, Adevărul iese singur la iveală, mulțumită Grației Divine. Divinitatea se dezvăluie pe Ea însăşi celor care invocă existența lui Dumnezeu. Dobândirea păcii în evoluția spirituală poate părea lentă, dar strădania spirituală nu e niciodată zadarnică. Progresul poate deveni foarte brusc şi poate fi semnificativ ca mărime şi impact.

Fii pătimaş pentru Dumnezeu, nu pentru sistemele de credință. Aceasta este singura decizie efectivă care trebuie luată şi poate fi aplicată în orice situație, întrebarea e întotdeauna dacă să fii un efect al lumii - sau, în schimb, să fii aliniat cu Adevărul lui Dumnezeu. Căutarea iluminării e diferită de căutarea succesului lumesc.

E necesar să cultivi respectul pentru strădania spirituală. Calea este dreaptă şi îngustă; nu risipi timp şi efort. Claritatea este disciplina inerentă consacrării serioase. Unii căutători spirituali pot fi încă într-o

perioadă de explorare - dar, odată ce capeți energia şi determinarea necesară, chemarea de a-L descoperi pe Dumnezeu devine o acțiune neabătută, ba chiar o „nebunie” în ochii lumii. De aici înainte, nu mai există răbdare pentru amuzament şi distracție. Depinde de determinare, de voință şi de tendințele karmice. Pe măsură ce acest deziderat devine tot mai intens, iubirea pentru Dumnezeu nu mai permite niciun răgaz.

Întregul adevăr care trebuie ştiut a fost deja rostit de ființele prezente acum, pe această planetă. Toți marii Maeştri afirmă cu tărie acelaşi adevăr - pentru că un altul nu există. Strălucirea Sinelui lăuntric îi atrage atenția căutătorului şi îl înzestrează cu inspirație şi putere spirituală.

Consacrarea omului trebuie să se supună doar lui Dumnezeu şi Adevărului. Învățătorii spirituali trebuie respectați, dar devoțiunea trebuie să se limiteze la Adevăr. Aşa cum a spus Buddha: „Nu-ți pune alt cap deasupra propriului tău cap”, ceea ce înseamnă că singurul guru autentic al omului este Sinele său (natura budhică).

Alegerea adevărului, a păcii şi bucuriei e disponibilă întotdeauna, deşi ea pare a fi ascunsă în spatele unei ignoranțe şi inconştiențe rezultate din alegerea altor posibilități, ca urmare a obişnuinței gândirii. Adevărul lăuntric însuşi se dezvăluie atunci când toate celelalte opțiuni sunt respinse, prin abandonarea în mâna lui Dumnezeu.

Partea a III-a - REALIZAREA SINELUI

După cum explică Dr. Hawkins, Realitatea Sinelui este inefa6ilă, dincolo de limitările activității mentale, de cuvinte şi concepte. Cu toate acestea, darul omului înțelept este de a aproxima o descriere a inefabilului cu o profundă eleganță şi claritate, care îi îngăduie căutătorului spiritual să întrezărească 'Realitatea Absolută.

8 - NATURA DIVINITĂȚII/SINELUI/ADEVĂRULUI

Se folosesc diferiți termeni pentru a descrie Regalitatea Absolută. Când câmpurile de energie vibrează la cele mai înalte nivele exprimabile în domeniul fizic, până sus, în infinit, Realitatea Absolută transcende înțelegerea dualistă. Acest capitol oferă descrierile Dr. Hawkins referitoare la natura nonlineară, nondualistă a Tot Ceea ce Este şi a trăsăturilor aferente acesteia.

De fapt, totul există aşa cum a fost creat: complet şi perfect. Tot ceea ce a fost creat îşi îndeplineşte scopul, fiind pur şi simplu ceea ce este. Tot ceea ce a fost creat reprezintă împlinirea propriei sale esențe şi potențialități. Singura „datorie" a ceea ce există este doar să fie. Destinul său, în condițiile oricărui moment dat, e deja împlinit plenar. În consecință, tot ceea ce este reprezintă desăvârşirea tuturor posibilităților trecute, până în momentul dat. Totul e aşa cum trebuia să fie.

Pe măsură ce esența îşi realizează potențialitatea, ea este asistată de un nivel corespunzător de conştiință. În fiecare nanosecundă de observare, practic, nu se schimbă nimic. Ceea ce se schimbă e poziția martorului

şi punctul de observare; de fapt, nimic nu se schimbă. Schimbarea este* doar un proces al percepției secvențiale. Viața poate fi zugrăvită ca o serie de stop-cadre, asemenea unei cărți cu imagini succesive, din copilărie. Acest lucru naşte următoarea dilemă: oare lumea este cea care se mişcă - sau mintea?

Ceea ce este absolut şi etern transcende atât obiectivitatea, cât şi subiectivitatea, şi se află dincolo de conştiență. Vechea literatură de spiritualitate face referire la acest aspect, numindu-l „Spiritul Suprem". Din Spiritul Suprem se naşte tot ceea ce este manifest şi nemanifest; întreaga conştiință şi întreaga conştiență; întreaga existență; Tot Ceea ce Este, atât cu formă, cât şi fără formă; tot ceea ce e linear şi tot ceea ce e nonlinear; tot ceea ce se naşte din creație; toate posibilitățile şi toată realitatea. Spiritul Suprem este dincolo de existență sau inexistență; dincolo de ființare şi de starea de a fi; dincolo de toți zeii, toate cerurile sau formele spirituale; dincolo de toate numele sau definițiile; dincolo de toate divinitățile şi înțelesurile spirituale. El se află în afara Dumnezeirii pe care o naşte Divinitatea şi în afara Dumnezeirii pe care o naşte Spiritul Suprem.

Deoarece egoul are de-a face cu forma şi definirea, el nu poate înțelege Şinele, care este dincolo de orice formă, dar fără formă, nu pare să existe. În Realitate, nu există nici subiect, nici obiect; drept urmare, nu există nicio relație care să fie explicată.

În experiența obişnuită de viață omenească, nu există nimic care se poate compara cu bucuria Prezenței Iubirii Lui Dumnezeu. Niciun sacrificiu nu e prea mare, niciun efort nu e prea intens pentru a-I simți Prezența.

Sinele este Prezența exprimată sub forma existenței şi din care conştiința face să apară sensul existenței.

Pentru a înțelege natura lui Dumnezeu, e de ajuns să cunoşti natura iubirii înseşi. Pentru a cunoaşte cu adevărat iubirea, trebuie să-L înțelegi şi să-L cunoşti pe Dumnezeu, iar pe Dumnezeu îl poți cunoaşte, înțelegând iubirea.

În Prezența lui Dumnezeu, conştiența şi cunoaşterea fundamentală este Pacea. Acea Pace proclamă protecție infinită şi menținerea protecției infinite. Nici măcar suferința nu e posibilă.

Realitatea fundamentală constă în faptul că pentru a înțelege esența tuturor lucrurilor, trebuie să-L cunoşti pe Dumnezeu.

În Realitate, totul apare de la sine, fără o cauză exterioară. Fiecare lucru şi fiecare eveniment este o manifestare a totalității a Tot Ceea ce Este - exact aşa cum e în orice moment dat. Odată văzut în totalitatea sa, totul este întotdeauna perfect şi nimic nu are nevoie de o cauză exterioară, pentru a se schimba în vreun fel. Din punctul de vedere al poziționării şi al scopului limitat al egoului, lumea pare să aibă nevoie de nesfârşite reparații şi corecții. Această iluzie se risipeşte ca o deşertăciune.

Asemenea primăverii, se naşte speranța unei noi ere în cunoaşterea lui Dumnezeu. Acum, nivelul de conştiință al omenirii e suficient de înalt pentru a reuşi să recunoască adevărul unui Dumnezeu al Iubirii, în loc să se închine la un Dumnezeu sever, al învinovățirii $i al urii.

Ceea ce reprezintă Realitatea se află dincolo de formă - şi totuşi, propriu acesteia. Lasă forma să-şi dezvăluie propria-i natură, nefiind nevoie să o cauți. Adevărata esență a formei e lipsită de formă, oricât de paradoxal ar suna această afirmație.

Esenței Prezenței îi este proprie o cunoaştere infinită şi eternă, care iluminează toate posibilitățile, dincolo de toate contrariile sau cauzalitățile. Revelația se prezintă ea însăşi ca fiind lămuritoare, evidentă, esența întregului adevăr. Totalitatea şi deplinătatea cunoaşterii există în afara timpului, fiind astfel prezentă întotdeauna. O reflectare a acesteia o reprezintă capacitatea de a înțelege inexplicabilul prin autorevelarea esenței sale. Drept urmare, totul se dezvăluie. Nemanifestatul şi manifestatul sunt unul şi acelaşi lucru.

Adevărul este subiectivitatea fundamentală. Prin risipirea iluziilor dualității, inclusiv a presupusei „realități" a unui „sine" separat, nu rămâne decât starea infinitului „eu", care reprezintă manifestarea Nemanifestatului, ca Sine.

Nu există nicio linie despărțitoare între Creator şi ceea ce este creat. Totul este autocreat ca manifestare a minții lui Dumnezeu. Această conştiență enormă caracterizează nivelul de conştiință 700 pe Harta Conştiinței, unde sinele este Tot Ceea ce Există. Deoarece universul se autoevoluează şi se autorealizează, nu e necesară nicio intervenție. Totul este în echilibru şi armonie perfectă.

Adevărul Absolut e mai presus de starea de a fi, de ființare sau de orice verb intranzitiv. Orice încercare de autodefinire, cum ar fi „Eu Sunt Ceea ce Sunt" sau „Eu Sunt" este inutilă. Realitatea Absolută este mai presus de orice nume. „Eu" semnifică subiectivitatea fundamentală a stării de Realizare. Ea e, în sine, exprimarea desăvârşită a Realității.

Puterea infinită a Divinității se răspândeşte în jos, prin nivelele de conştiință, ca lumina soarelui în pădure. Ea susține întreaga viață. Când e lipsită de puterea

Luminii, conştiința revine la temporarul său substituent iluzoriu numit „forță”. Forța este limitată, în timp ce puterea este nelimitată. Prin urmare, concluzia certă e că forța nu i se poate opune puterii; iar fără infuzia puterii, forța, prin natura sa proprie, se consumă şi se distruge singură.

Prin lărgirea cunoaşterii, pentru a include dualitatea neliniară a Realității, va deveni izbitor de evident faptul că cea mai profundă aserțiune fundamentată ştiințific ce se poate rosti este, de fapt, Gloria in Excelsis Deo („Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe Pământ între oamenii plăcuți Lui.” (Luca 2:14))

Când omul realizează că el este universul - integral şi unit cu Tot Ceea ce Există, pentru totdeauna şi în vecii vecilor - suferința nu mai e posibilă.

Observă faptul că atât Dumnezeu, cât şi toate referirile la Divinitate încep cu majuscule şi că, dintre toate pronumele posibile, doar „Eu” începe cu majuscule”; „eul” personal poate fi conştient doar de el însuşi sau de existența sa, ca o consecință a Conştienței extinse. Aceasta este capacitatea înnăscută a „Eu”-lui Divin, care reprezintă sursa şi punctul central al căutării spirituale. Ca atare, ea este, aşadar, nonverbală şi e sursa experimentării, a participării ca martor şi a observării. Prin analogie, omul ajunge să înțeleagă că el este apa şi nu peştele.

Sinele este conştient de el însuşi, dincolo de simțuri. Divinitatea străluceşte ca o vastă revelație. Caracterul său evident este desăvârşit şi plin de putere, asemenea unui nimb strălucitor. Toate căutările au luat sfârşit.

Dumnezeul este Omniprezent - fiind, în mod simultan, manifestat şi nemanifestat, vid şi Totalitate, vizibil şi invizibil, ca potențial şi concret, ca exprimat şi neexprimat.

E important să înțelegi următorul lucru: tot ceea ce ține de Dumnezeu aduce pace, iar tot ceea ce nu ține de Dumnezeu, aduce frică.

Potențialitatea infinită a manifestării devine realitatea manifestării prin Voința lui Dumnezeu, sub forma Creației.

Sinele este conştiența, sursa, împlinirea, totalitatea, desăvârşirea şi esența acesteia. El este Realitatea Realității, Unimea şi Totalitatea Identității. Este starea de „eu" esențială a conştiinței înseşi, ca manifestare a nemanifestatului. Doar astfel poate fi descris indescriptibilul. Amin.

Abandonarea totală în mâna lui Dumnezeu dezvăluie adevărul. Nimic nu e ascuns; numai egoul este orb. Realitatea se află exact dincolo de minte. Din frica de a deveni inexistentă, conştiința respinge propria-i realitate: faptul că ea este totul, infinitul, Unimea eternă, din care se naşte existența însăşi.

Atunci când sinele se dizolvă în Sine, ea este percepută ca o enormă expansiune, de la limitat, trecător şi vulnerabil, la nemuritor, la Unimea infinită, care transcende toate lumile şi universurile. Astfel încât Sinele nu mai e supus morții sau naşterii, fiindcă el există dincolo de caracterul efemer al timpului. Obturarea Sinelui a fost, pur şi simplu, rezultatul percepției greşite, că .el ar reprezenta întreaga Realitate.

Clemența lui Dumnezeu este infinită şi necondiționată.

Viața este perpetuată de Lumina Divinității, care e Sursa Fundamentală a întregii existențe, în a cărei desfăşurare mijlocitorul este conştiința.

Viața este strălucirea lui Dumnezeu manifestat - aşa cum universul este exprimat prin evoluție. Noi suntem

atât produsul, cât şi martorul Creației, ca un proces continuu şi etern.

Gloria infinită, măreția şi puterea lui Dumnezeu au fost sever şi grotesc subestimate şi neînțelese de către om. Prin înlocuirea sinelui de către Sine, puterea omnipotenței este cunoscută datorită faptului că infinitul reprezintă sursa şi realitatea omului. Dumnezeu este nelimitat.

Sursa întregii vieți şi a tuturor formelor este, în mod obligatoriu, mai vastă decât manifestările sale - deşi ea nu e câtuşi de puțin diferită sau separată de ele. Nu există niciun artefact conceptual de separare între Creator şi creat. După cum afirmă scriptura, ceea ce este a fost - şi va fi întotdeauna.

Dumnezeu este subiectivitatea absolută, care se află la baza existenței şi a capacității de conştientizare. Dumnezeu e mai presus de toate: timp, loc sau trăsături umane.

În contrast cu percepția egoului despre Dumnezeu, Realitatea Absolută a Sinelui este manifestarea lui Dumnezeu ca esență reală a existenței omului.

Iubirea pentru Prezență este ultrapersonală şi e resimțită ca pace infinită, protecție, ca siguranță şi eternitate, astfel încât nu există un „sfârşit*[1] imaginar al fricii. Dumnezeul Prezenței insuflă bucuria împlinirii. Iubirea nu este o „calitate" a lui Dumnezeu, ci e esența Lui reală.

E cu adevărat irelevant faptul că unii oameni consideră, din punct de vedere lingvistic, că numele lui Dumnezeu este Rama, Brahma sau Allah; Dumnezeu nu e limitat de nicio poziționalitate sau de calități ce-I pot fi atribuite. Mai mult decât atât, Dumnezeu nu e supus dualității lui sau/ori, care ar trebui să stea la baza oricărui favoritism.

Adevăratul Sine este invizibil şi nu are caracteristici prin care să poată fi judecat. El nu are calități care pot fi descrise şi nu poate fi caracterizat prin niciun fel de adjective. Sinele pur şi simplu este, fiind mai presus de verbe, adverbe şi adjective. El nici măcar nu „face" ceva anume.

Iubirea de Dumnezeu este absolută şi necondiționată. Nu e posibil ca cerul să „fie" pentru anumiți oameni şi să „nu fie" pentru alții şi nici soarele nu străluceşte doar pentru anumiți oameni, care au ales acest lucru, în mod arbitrar. Dumnezeu este desăvârşit şi total.

Realizarea nu e nici un „câştig" sau o împlinire, nici ceva care este „dat" ca o răsplată că ai fost bun; toate acestea sunt noțiuni din copilărie. Dumnezeu este imuabil şi nu poate fi manipulat pentru acordarea unor favoruri sau ademenit prin negociere sau linguşire. Venerația îi oferă credinciosului beneficiul consolidării devoțiunii şi inspirației. Dumnezeu înseamnă pace, linişte şi nemişcare.

Să ştii că Sinele este contextul şi că, spre deosebire de acesta, sinele este conținutul, reprezintă deja un salt uriaş înainte. Căutătorul naiv continuă, pur şi simplu, să rearanjeze conținutul.

Sursa a tot ceea ce există este Divinitatea; drept urmare, tot ceea ce există e deja perfect. Nimic nu ar putea exista fără această perfecțiune. Din punctul de vedere al iluminării, omul ar putea spune că linearul este observat din contextul nonlinearului.

Cu alte cuvinte, existența este manifestarea Divinității ca formă. De aceea, referitor la natura sa inerentă, universul e neprimejdios. Perspectiva iluminării transcende experimentatorul, observatorul, martorul, ba chiar conştiința însăşi.

Adevărul este puterea, ca expresie a integrității.

Conştientizarea permanentă a existenței omului ca „eu” înseamnă expresia omniprezentă a Divinității înnăscute a Sinelui. Aceasta este o experiență universală, permanentă, care e pur subiectivă şi pentru care nu e posibilă şi nici necesară vreo dovadă. „Eul” Sinelui este expresia Divinității în calitate de Conştiență - care, de aceea, e mai presus de timp şi formă. Adevărul acestei identități este umbrit de dualitatea creată de percepție şi dispare când toate poziționalitățile sunt abandonate.

Sinele nu e limitat; el nu are caracteristici şi nu este dependent sau explicabil. Sinele nu are nicio durată în timp, începuturi sau sfârşituri, locație, formă sau limitări. El este Radianța Sinelui care ilumineză existența, fără de care nu ar exista conştiență. Sinele este mai presus de proces. Orice descriere e nepotrivită şi inaplicabilă Sinelui.

Iubirea şi Puterea lui Dumnezeu sunt unul şi acelaşi lucru.

Dumnezeu poate fi doar cunoscut, nu şi dovedit. Nu există lume dincolo de subiectivitate. Fără Prezența lui Dumnezeu, nimic nu poate fi cunoscut sau trăit - nici măcar propria existență a omului. Existența ca subiectivitate este completă, totală şi deplină; de aceea, ea e fundamentul real al bucuriei. Sinele este Prezența Sursei Existenței ca „eu” infinit.

Spontaneitatea vieții este o expresie a esențelor ce interacționează fără efort. Miracolul Creației e continuu, iar viața face parte din Divinitatea Sursei sale, pentru că nimic nu ia ființă fără decizie Divină. Odată ce sacralitatea vieții este revelată, se dezvăluie înțelesul frazei, Gloria in Excelsis Deo!

Ideea unui Dumnezeu care se luptă cu forțele răului este o imposibilitate creată de fanteziile obsedate de vinovăție şi frică. În Realitate, nu e posibilă nicio amenințare la adresa cerului sau a lui Dumnezeu, sau a purității Realității Absolute. Realul există, iar irealul nu există, iar Realul nu este amenințat de ireal.

Viața însăşi nu este pasibilă de stagnare, ci doar de schimbarea formei, Sursa şi esența vieții este Dumnezeu, care nu e supus pieirii. Omul nu-şi poate pierde propria sursă. Moartea înseamnă sfârşitul unui capitol dintr-o serie de povestiri, care se sfârşeşte în cele din urmă, doar atunci când egoul/autorul capitulează în fața sursei sale.

Sinele este ca o bunică interioară care veghează asupra unui copil, astfel încât el să nu uite să-şi ia pelerina de ploaie sau să-şi plătească facturile. Dumnezeu nu e amenințător, ci plin de iubire; frica apare din imaginație.

Prezența Sinelui este deplină, permanentă şi totalmente satisfăcătoare; ea nu are nevoie de nimic. Totul apare spontan, ca o expresie a esenței sale lăuntrice. Nu există nimic şi nimeni care să „facă" să se întâmple ceva.

Supremul Infinit este acelaşi pentru întreaga omenire, în tot decursul timpului. Dumnezeul tuturor religiilor omenirii e unul şi acelaşi şi transcende toți zeii tribali din vechime. Dumnezeu este atât transcendent, cât şi imanent - atât în cer, cât şi înlăuntrul nostru. Sinele realizat înseamnă cunoaşterea Dumnezeului Imanent, care este în concordanță cu învățătura lui Christos, care ne spune ca raiul se află în noi. Realitatea infinită, eternă, a fost invocată de-a lungul istoriei sub numele de „Natura Budică", „Conştiința Christică", „Ființa Supremă a lui Krishna" ş.a.m.d.

Adevărul dăinuie revelat de la sine, fără a avea nevoie să fie proclamat sau proslăvit. Suveranitatea lui Absolută străluceşte în afară, fără nevoia de a fi aclamat sau elogiat.

Deşi inerent formei, Sinele e mai presus de toate formele: atemporal, fără început sau sfârşit, invariabil, permanent şi nemuritor. Din el se naşte conştiența, conştiința şi o senzație infinită că „eşti acasă”. El este subiectivitatea absolută, din care apare simțul fiecăruia de „eu”. Realitatea Infinită nu se cunoaşte nici măcar pe ea însăşi ca „eu”, ci ca pe substratul real al capacității de a face o astfel de afirmație.

Sursa Sinelui este realitatea Divinității. Deşi e sursa existenței, ea nu depinde de aceasta, iar un astfel de termen nu este aplicabil.

Calitățile înnăscute ale Divinității sunt îngăduința şi compasiunea. Nu există avantaje de căutat; e necesar doar să accepți că ceea ce există este predestinat.

Divinitatea nu e constituită din părți sau diviziuni.

Tot ceea ce îi aparține, cu adevărat, lui Dumnezeu aduce pace, armonie şi iubire şi este lipsit de orice formă de negativitate. Persoanele conştiente din punct de vedere spiritual, înțeleg că ele nu pot decât să poarte mesajul, deoarece profesorul este adevărul lăuntric.

Prezența ca Sine iluminează Totalitatea Realității. Totul e egal, mulțumită caracterului Divin al existenței sale ca Supremul Infinit, din care se naşte întreaga existență şi creație. Nu există selectivitate sau divizare; totul are o valoare şi o importanță egală.

Puritatea Divinității e mai presus de înțelegerea egoului, fiindcă egoul este limitat de formă şi îşi asumă întotdeauna dualitatea subiectului şi a obiectului.

Universul se autocreează în mod spontan. Nimic nu îl determină să se exprime singur. Nemanifestarea

Dumnezeirii este potențialitatea infinită a contextului şi a tuturor posibilităților infinite. Universul este autonom în mod spontan; chiar şi ideea de „existență** e de fapt o noțiune.

Dumnezeu este starea de „eu" universală, a manifestării. Chiar în spatele stării de „eu", universală, se află Nemanifestatul, care nu poate fi numit.

Deoarece esența lui Dumnezeu este catalizatorul Creației, tot ceea ce e creat conține aceeaşi calitate. De aceea, contextul fundamental al lui Dumnezeu este o evoluție infinită a infinitelor potențialități şi posibilități, care creează apoi evoluții ulterioare infinite ale evoluțiilor infinite.

Deşi nu e pe deplin satisfăcătoare, explicația este modul de a privi lucrurile din perspectiva Sinelui ca fiind una cu Creatorul.

Datorită esenței sale, Sinele ştie că tot ceea ce există e mai presus de timp şi, implicit, mai presus de memorie.

Măreția lui Dumnezeu străluceşte în afară ca Sursă a Existenței, dar şi ca Realitatea care poate fi cunoscută prin conştiența subiectivă a Sinelui ca „Eul" Infinit.

Contextul infinit al întregii existențe şi al tuturor posibilităților este, în mod evident, Dumnezeu.

Posibilitatea de transformare de la potențialitate la stare reală de lucruri e furnizată de puterea infinită a substratului primordial al întregii existențe, care dispune singură de puterea de a transforma nemanifestatul în tărâmul manifestatului.

În Unime şi în Unitate, totul este, în mod simultan, propriu tuturor celorlalți, dar nu datorită faptului că ei sunt fie „la fel", fie „diferiți".

În interiorul contextului infinit al Unimii, potențialitatea este activată prin Ordin Divin, cunoscut

în mod obişnuit drept Voința lui Dumnezeu. Cu toate acestea, termenul voință induce cumva în eroare, prin faptul că implică un act de voință.

Creația este considerată ca dezvăluirea şi revelația apariției potențialității infinite ca act de Creație. Prin urmare, nu există dualitatea „acestuia" (Creator), care creează „aceea" (Creație), deoarece Creatorul şi Creația sunt unul şi acelaşi lucru.

Adevărul şi Realitatea sunt identice şi etern prezente, aşteptând doar să fie descoperite.

Nu e posibil să ajungi la Adevăr şi să ignori conştiința, fiindcă Adevărul este produsul veritabil al conştiinței.

Prezența Sinelui este bine-cunoscuta Purusha (*PURUSHA - „Om", în sensul de om Divin, universal şi etern, ființa supremă, una dintre cele două realități recunoscute de filosofia Samkhya, care vede în Purusha, Sinele Etern, Conştiința Pură. El este „spectatorul" sau „martorul" complet detaşat, care asistă netulburat la mutațiile lui Prakriti („natura"), deşi Universul nu poate să apară decât prin uniunea dintre Purusha şi Prakriti. În Vedanta, Purusha este asimilat cu Atman şi astfel e indirect identificat cu Brahman*) - sau Strălucirea Sinelui ca Sursă. Sinele „ştie" datorită identificării cu divinitatea însăşi. De aceea, el este propria sa Conştiență, iar prin Prezența sa, se face „cunoscut" drept cel care ştie „despre", fiind desăvârşirea propriei sale esențe.

Divinitatea se cunoaşte pe Sine; drept urmare, acceptarea acestui adevăr înseamnă deja să simți bucurie. A nu trăi bucuria înțelegerii acestui lucru înseamnă că i-ai opus rezistență..

Iluminarea nu este o stare ce trebuie obținută; ea e, de fapt, o certitudine căreia să i te supui, pentru că

Sinele este deja Realitatea ta. Sinele e cel care atrage omul către informațiile de natură spirituală.

Deoarece Divinitatea este nonlineară şi intangibilă, Dumnezeu este ultimul ecran prin care se pot proiecta erorile şi tendințele egoului uman.

Cercetarea calibrării nivelelor conştiinței confirmă faptul că Dumnezeu este transcendent, inerent şi prezent în tot ceea ce există, ca Sursă reală a Existenței înseşi. Drept urmare, nonlinearitatea e prezentă simultan în linearitate.

Sinele cunoaşte Realitatea Absolută, datorită identității; el este ea.

În acest mod recunoaşte Şinele, Prezența.

Plenitudinea Divinității este ferm confirmată de imensa putere a Iubirii, care e proprie Creației şi Divinității. Prezența Iubirii este atotpătrunzătoare şi e resimțită de om ca Sine lăuntric. Ea contopeşte linearitatea cu Totalitatea, care este, în mod simultan, extrem de blândă şi, paradoxal, infinit de puternică. Iubirea este Legea Fundamentală a Universului.

Divinitatea este Sursa întregii Existențe - inclusiv a existenței omului.

Î: Se spune că cel care caută şi ceea ce este căutat reprezintă unul şi acelaşi lucru. E adevărat?

R: De fapt, e incorect. Cel ce caută Sinele este egoul/sinele; de aceea, ele nu reprezintă unul şi acelaşi lucru. Sinele nu are nevoia sau capacitatea de a căuta ceea ce deja există.

Înțelege că descrierea lui Dumnezeu ca fiind un Judecător" este o iluzie a egoului, care apare ca o proiecție a sentimentului de vinovăție, de la pedepsele din copilărie. Înțelege că Dumnezeu nu este un părinte.

Grația lui Dumnezeu ar trebui înțeleasă ca certitudinea absolută a coerenței karmice a întregului

univers, în toate expresiile sale ca domenii şi posibilități. Grația este o prevedere din domeniul conştiinței, privind disponibilitatea de a folosi toate mijloacele pentru salvare şi libertate absolută. Omul îşi decide, în mod deliberat, propriul destin. Nu există forțe arbitrare de luat în considerare.

Cel ce caută adevărul absolut nu este un „eu" personal. El e, mai degrabă, un aspect al conştiinței înseşi, care se exprimă prin inspirație, devoțiune, dedicare şi perseverență - toate acestea fiind aspecte ale voinței spirituale. De aceea, sursa căutării Sinelui este Sinele însuşi, care actualizează procesele necesare, în virtutea propriilor sale calități, care sunt promovate prin intermediul Grației.

După cum se poate discerne acum din studierea conştiinței, potențialitatea infinită a nemanifestatului se manifestă prin submatricea energetică a universului fizic potențial. În contactul său cu materia, energia conştiinței a actualizat potențialul vieții biologice. Conştiința ca viață este una şi aceeaşi realitate fundamentală. În terminologia spirituală, conştiința este strălucirea Divinității („lumina Dumnezeului Genezei"). Deoarece noțiunea de Dumnezeu sau Divinitate poate ridica probleme, omul se poate referi la Dumnezeire, numind-o „realitatea fundamentală omnipotentă" - Sursa absolută, ireductibilă, a întregii Existențe.

Subiectivitatea - lipsită de conținut şi dincolo de dualitatea subiectului şi obiectului - este Şinele. Eu**-l** subiectiv al Sinelui e independent de conținut sau formă şi este mai presus de toate gândurile sau conceptele. Nu gândurile sau sentimentele sunt importante, ci numai subiectivitatea care stă la baza importanței lor aparente.

În mod paradoxal, subiectivitatea fundamentală este cea care conduce la descoperirea uimitoare a singurei

„obiectivități” reale care este posibilă. Singurul adevăr care poate fi verificat în mod obiectiv, în orice timp, loc sau condiții, de către oricine, oriunde, este absolutul, ireductibilul adevăr al subiectivității.

Chiar şi cea mai riguroasă cercetare ştiințifică duce la descoperirea faptului că, fără subiectivitate, nu poate fi cunoscut nimic; nici măcar nu s-ar putea spune că există ceva. Conştientizarea conştienței, conştientizarea faptului că eşti conştient şi conştientizarea conținutului depind toate de apariția acestei subiectivități.

Subiectivitatea conştiinței este iluminarea Sinelui ca „Eu” universal al Realității. E Ochiul lui Dumnezeu. Acest „Eu” este Esența a Tot Ceea ce Este şi include totalitatea Prezenței ca Sursă omniprezentă a existenței, mai presus de timp sau spațiu. Ea nu are

început şi nici sfârşit. Creația şi Creatorul sunt unul şi acelaşi. A-L descrie pe Dumnezeu ca fiind Manifestat sau Nemanifestat sau transcendent sau imanent, acestea sunt doar nişte puncte de vedere arbitrare. Realitatea se află mai presus de toate aceste încercări de a-L descrie.

Adevărul este autoevident în mod autonom, datorită existenței sale ca Totalitate.

Viața ca existență nu are un opus - la fel cum nici adevărul nu are un opus, ci o pseudorealitate autoexistentă, cum este falsitatea. Adevărul ori este prezent, ori nu este. Divinitatea, Dumnezeu, Totalitatea, Unimea şi Absolutul reprezintă Tot Ceea ce Este; nu poate exista un opus al lui Dumnezeu. Doar adevărul este adevărat; nu există nimic altceva. Aşadar, toată frica apare din dependența de formă, din cauza iluziei că forma este o cerință necesară pentru existență.

Moartea nu poate afecta viața, mai mult decât poate o umbră să omoare lumina. Adevărul nu e diminuat sau

negat de falsitate; doar expresia sa poate fi înțeleasă sau interpretată greşit. Viața, Dumnezeu, Adevărul sau Totalitatea Realității nu au opuşi.

Înțelegerea şi cunoaşterea lui Dumnezeu sunt absolute şi pur subiective. Nu există nici măcar posibilitatea prezumată ca rațiunea să ajungă la cunoaşterea

Adevărului. Adevărul poate fi cunoscut doar prin identificarea sa ca Adevărul însuşi.

Adevărul este simplitatea şi evidența fundamentală a existenței lui Dumnezeu. Cuvântul unitate semnifică completitudinea identității de sine a existenței. Totul e desăvârşit, datorită faptului că El este ceea ce este. Nu e nevoie de nicio descriere sau etichetare convențională; ele doar distrag atenția. Nici măcar poziția de martor nu necesită gândire; Nu este nevoie să mentalizezi Realitatea; ea nu întăreşte, ci distrage de la ceea ce este ea.

Răul nu este opusul lui Dumnezeu - ci, pur şi simplu, negarea lui Dumnezeu, exact aşa cum falsitatea nu este opusul adevărului, ci respingerea acestuia.

Adevărul nu poate fi înlănțuit. Mulți falşi învățători spirituali îşi permit să-şi prezinte singuri, în mod exagerat, capacitățile, care sunt de fapt doar o momeală şi autosatisfacția de a fi „speciali".

Adevărul este starea reală a lucrurilor; neadevărul este fals, fiindcă el nu a existat niciodată şi, în consecință, nu a fost niciodată certificat, fapt care explică de ce el arată un răspuns fals (absența adevărului) la testul cercetării conştiinței. Conştiința răspunde numai la ceea ce „este" sau „a fost" în Realitate, la ceea ce este numit, în mod clasic, Adevăr.

Singura energie care are mai multă putere decât forța egoului colectiv este cea a Adevărului Spiritual.

Adevărul se dezvăluie singur, datorită omniscienței câmpului conştiinței, în care omniscienţa recunoaşte veridicitatea Adevărului şi nu recunoaşte falsitatea, care este definită corect nu ca fiind opusul adevărului, ci absența acestuia.

Puterea Adevărului este ea însăşi un atribut al Iubirii Divine, care, în compasiunea ei infinită, dizolvă poziționalitățile în Realitatea Sinelui.

Convertirea reprezintă o expresie a vanității egoului, care caută să obțină un anumit statut prin învoială sau dominare. Adevărul este întreg şi total prin el însuşi - şi, de aceea, nu-i trebuie nimic.

Falsitatea nu este opusul adevărului - ci, pur şi simplu, absența acestuia.

În realitate, adevărul nu are opuşi, la fel cum frigul nu e opusul căldurii şi nici lumina nu e opusul întunericului. (întunericul reprezintă absența luminii, la fel cum frigul indică absența căldurii).

În realitate, asemenea soarelui, Iubirea lui Dumnezeu străluceşte, în mod egal, asupra tuturor.

Absolutul este tărâmul non-formei, al nelimitării şi nelocalizării; prin urmare, Absolutul este tărâmul totalității întregului omniprezent.

Nu există decât faptul de a exista; existența nu cere nicio justificare, iar a gândi atât de mult înseamnă să faci o greşeală de logică. Prin existență, noi înțelegem perceptibil prin observare, fapt care atribuie o schimbare ipotetică a condiției de la inexistent, la existent. Cu toate acestea, ceea ce este a existat dintotdeauna, a fost mereu, în completitudinea sa, mai presus de timp; căutarea unei cauze primordiale reprezintă un artefact al activității mentale, care apare odată cu noțiunile de timp şi spațiu. Dincolo de spațiu şi timp nu există evenimente, începuturi şi nici sfârşituri

care să fie mai presus de tipurile de gândire sau raţiune umană.

9 - PREZENŢA LUI DUMNEZEU

Omul ar putea spune că scopul muncii spirituale îl reprezintă descoperirea Prezenţei lui Dumnezeu - nu ca o entitate transcendentă din exterior, ci ca o trăire absolut subiectivă a experienţei Divinităţii atât lăuntrice, cât şi exterioare. Aici, Dr. Hawkins oferă direcţii, inspiraţie şi clarificări în sprijinul acestei Realizări.

Prima dovadă a existenţei lui Dumnezeu este o curiozitate sau un interes treaz, în legătură cu aspectele spirituale. Aceasta este spărtura din barajul egoului. Când omul începe să-şi stabilească obiective de natură spirituală sau să practice trezirea spirituală sau să caute informaţii despre spiritualitate, Prezenţa pune stăpânire pe viaţa lui.

Trăirea experienţei Prezenţei lui Dumnezeu este disponibilă şi accesibilă oricând, dar aşteaptă să alegi. Acea alegere e făcută doar prin abandonarea tuturor lucrurilor, mai puţin a păcii şi a iubirii de Dumnezeu, în schimb, Divinitatea Sinelui este revelată în mod automat, ca Prezenţă eternă dar nepercepută, deoarece a fost ignorată sau uitată, sau omul a ales altceva.

Deoarece omenirea este o actualizare a potenţialului de către Sursa sa, acea Sursă e întotdeauna prezentă şi direct cognoscibilă ca esenţă subiectivă a Sinelui. Trăirea experienţei Prezenţei ca Sine este transformatoare - fiind, totodată, identică, pe parcursul

istoriei, după cum au transmis înțelepții civilizațiilor atât de diferite. Darul Divinității este potențialitatea din interiorul conştiinței proprii a omului de a reveni, prin intermediul acelei conştiințe, la Sursa existenței sale. Prin Realizarea Sinelui (contextul infinit), câmpul şi conținutul se contopesc în Realitatea Unimii Sursei înseşi.

Totalitatea Unimii întregului nu poate fi „trăită". În schimb, ea e cunoscută datorită faptului că este Totalitatea însăşi. „Eu"-l Sinelui e Ochiul lui Dumnezeu, care asistă la desfăşurarea Creației, ca Acum. Consecutivitatea este o iluzie creată de percepția „eu"-lui ego- ului, care e punctul de vedere al procesării de la nelocalizat, la localizat, de la nonlinear, la linear, de la Totalitate, la limitare.

Percepția este ochiul egoului, care, pentru că traduce imposibilitatea de a trăi experiența infinitului, creează percepția timpului, a locului, dimensiunii, poziției, formei, limitării şi a singularității.

Descoperirea Prezenței lui Dumnezeu nu are loc din cauza fricii, ci datorită abandonării, care a fost grăbită de frică.

Prin oprirea timpului, uşile batante se deschid către o eternitate plină de bucurie; Iubirea lui Dumnezeu devine Realitatea Prezenței. Cunoaşterea Adevărului întregii Vieți şi Existențe se detaşează cu o uluitoare autorevelare. Minunăția lui Dumnezeu este atât de atotcuprinzătoare şi enormă, încât depăşeşte orice imaginație. Să te afli, în sfârşit şi cu adevărat, acasă este un sentiment profund, în totalitatea şi desăvârşirea sa.

Prezența lui Dumnezeu este chintesența păcii, a liniştii şi a iubirii profunde. Ea e copleşitoare, în profunzimea sa. Ea este total învăluitoare, iar Iubirea e

atât de puternică, încât dizolvă orice „ne-iubire”, păstrată de egoul rezidual.

Prezența infinită a *Tot Ceea ce Este* e mai presus de timp şi spațiu, de-a pururi desăvârşită, completă, perfectă şi totală. Toate punctele de vedere dispar şi nu există decât omniprezența Celui ce ştie Tot, datorită faptului că El este Totul. Pe măsură ce Realitatea se detaşează în uluitoarea-i claritate de sine şi pace infinită, se poate constata că obstacolul în calea Realizării era mintea însăşi, care nu e diferită de ego, mintea şi egoul fiind unul şi acelaşi lucru.

În prezența lui Dumnezeu, toate suferințele încetează. Omul a revenit la Sursa lui, care nu diferă de Sinele său. Este ca şi cum ar fi uitat sau s-ar fi trezit acum dintr-un vis. Toate fricile se dovedesc a fi nefondate; toate grijile sunt închipuiri prosteşti. Nu există niciun viitor de care să te temi, niciun trecut pe care să-l regreți. Nu există un ego/sine nesupus, pe care să-l dojeneşti sau să-l corectezi. Nu există nimic de care să te ruşinezi sau pe care să-l învinovățeşti. Nu există un altul de care să fii separat. Nicio pierdere nu este posibilă. Nu este nimic de făcut, nu ți se cere să faci niciun efort şi eşti eliberat din hățurile nesfârşitelor dorințe şi lipsuri.

Cuvântul Sine subliniază faptul că Dumnezeu este descoperit în interior, ca Realitatea Absolută ce stă la baza existenței actuale a omului, în „aici şi acum” (citând din Biblie: „împărăția lui Dumnezeu este în tine”).

Î: Cum este trăirea subiectivă sau Realizarea Unimii?

R: Este o conştientizare a unei stări care a fost prezentă dintotdeauna. Noutatea trăirii consecutive dispare, aşa cum dispar şi aşteptarea, regretul sau

dorința de a anticipa şi a controla. Existența ca ființare este totală şi desăvârşită. Toate nevoile omului sunt deja îndeplinite. Nu e nimic de câştigat sau de pierdut şi toate lucrurile au valoare egală. Ar trebui să semene cu faptul că-ți plac toate filmele, în aceeaşi măsură - fiindcă plăcerea provine din „bucuria de a merge la film", iar filmul care rulează este irelevant.

Renunțarea la identificarea cu ceea ce se presupunea a fi „eu", îi permite Adevăratului meu Eu să strălucească în afară, ca un atribut inerent al Divinității, care este Sursa Realității lipsite de griji, a „Eului".

Simțul de „Eu" este o identificare cu şi o cunoaştere de sine, care sunt atribute ale Prezenței Lăuntrice, ce validează capacitatea de a cunoaşte „Eul" ca Sine. Eliberat de toate amăgirile, simțul lăuntric al „Eului" se cunoaşte, de fapt, pe sine fără niciun conținut.

Niciun fel de concept nu e posibil în Lumina infinită a Măreției lui Dumnezeu. Este o profundă pace, siguranță şi bucurie de a fi acasă. Împlinirea s-a desăvârşit.

Prevalența liniştii interioare este începutul înțelegerii faptului că totul se întâmplă de la sine şi că nimic nu determină nimic; omul devine conştient de faptul că astfel de interpretări sunt, de fapt, forme de amuzament mental.

Omul poate realiza Sinele ca Realitatea primordială, ireductibilă, din orice punct de pornire. Nu punctul de pornire este important, ci dedicarea fără preget, perseverența de a nu se abate de la rădăcinile sale veritabile. Clarificarea naturii trăirii duce la Sursa omului. Orice picior al elefantului duce la elefant.

Câmpul infinit al Sursei întregii existențe este o strălucire radiantă, care luminează în afară, iar efectele

sale în calitate de Creație sunt unificate pentru totdeauna. Creatorul şi Creația sunt Una.

Trăirea experienței Divinității lăuntrice ca Sine sau Dumnezeu lăuntric este cu totul diferită de credința în Dumnezeul transcendent. Din acest motiv era Buddha împotriva tuturor descrierilor şi a etichetărilor lui Dumnezeu, deoarece iluminarea este o stare în care cunoaşterea de Sine e cea a identității. În această stare nu există un „acesta" asemănător cu Şinele, cu ajutorul căruia să poată fi descris Şinele. Această stare este cel mai bine descrisă ca Autoiluminare - iar în această stare, cunoaşterea este propria sa Realitate.

Egoul/mintea este un set de comportamente învățate, iar scopul fundamental este să transcenzi programarea şi funcționarea acestora cu ajutorul puterii Radianței Sinelui, care recontextualizează viața, cu blândețe. Prezența Sinelui este percepută cu compasiune pentru întreaga viață, în toate formele ei. Drept urmare, iertarea înlocuieşte acuzarea - semn că acum este în siguranță pentru a înainta mai profund într-o inventariere lăuntrică serioasă, fără un stres excesiv.

Când eşti una cu fenomenele, în loc să fii separat de ele, rezultatul este trăirea experienței ființării şi a Totalității Prezenței exprimate ca Tot Ceea ce Este. Tot ceea ce are viață nu se află, în mod pasiv, „acolo" - ci, în schimb, pare să se prezinte pe sine conştienței mai degrabă ca un atribut al existenței sale, decât ca o intenție volițională. Astfel, universul pare a fi un dar de o splendidă frumusețe şi perfecțiune, care străluceşte în afară cu Radianța Divinității lăuntrice.

În cele din urmă, chiar şi iluzia martorului/observatorului se dizolvă în conştiența/conştiința însăşi, care se dovedeşte a fi

impersonală şi autonomă. Nu mai există limitarea „cauzei şi efectului” sau a „schimbării”. Iluzia „timpului” se dizolvă şi ea, în Totalitatea Concordanței Divine. Nu mai există nici atracție şi nici aversiune față de existența însăşi, deoarece chiar şi manifestatul este perceput de conştiință drept un rezultat al discernământului.

Realizarea Prezenței Divinității se dezvăluie de la sine, atunci când egoul şi pozionalitățile sale sunt abandonate.

Pacea lui Dumnezeu transcende toate stările anterioare - oricât de minunate ar fi fost ele.

Iubirea Divină este un câmp atotcuprinzător, iar calitățile sale sunt de neuitat, aşa cum ştie oricine care a trăit vreodată o experiență în preajma morții. Ea este, în mod imanent, cu adevărat greu de descris, iar Prezența ei e ca o dizolvare în totalitatea ei existențială. În viața lumească, nu există nimic care măcar să semene cât de puțin cu această Iubire. Ea are o blândețe profundă, dar infinit de puternică, grație intensității sale infinite.

Calitatea de atemporal/etern este inerentă Prezenței ca Iubire. Chiar şi un scurt moment al Prezenței este perceput, în timp pământean, prin intermediul Sinelui, ca fiind etern. Aceasta e o caracteristică evidentă. De aceea, când cunoşti ceea ce este Real - chiar numai pentru câteva momente după ceas - înseamnă să ştii acest lucru, pentru totdeauna.

Divinitatea este Iubirea infinită. În Prezența ei, nici măcar renunțarea la existența fizică nu e o „problemă” sau o sursă de împotrivire. Pe măsură ce egoul se dizolvă, acelaşi lucru se întâmplă şi cu fricile şi prezumțiile acestuia. Realitatea lăuntrică este imună la considerente sau îndoieli. Sinele este Certitudine.

Strălucirea lui Dumnezeu este lumina conştienței care dezvăluie Divinitatea a tot ceea ce există.

În liniştea Prezenței Infinite, mintea e tăcută, fiindcă nu este nimic ce poate fi spus; totul vorbeşte de la sine, cu completitudine şi acurateţe. Cu această înțelegere, omul transcende dualitatea finală - existență versus nonexistență - fiindcă doar existența este posibilă. Opusul Adevărului nu există, câtă vreme Realitatea exclude nonrealitatea. În această înțelegere, sălăşluieşte Pacea lui Dumnezeu.

De fapt, frica însăşi face imposibilă conştientizarea Prezenței lui Dumnezeu. Doar atunci când ea este abandonată, capitularea profundă a rezistentului ego scoate la lumină o pace mai presus de puterea de înțelegere.

Nimic nu este mai minunat decât să ajungi din nou acasă, la Sursă. Omul trăieşte iluzia că el este cel care se luptă pentru evoluția spirituală, prin efortul său; de fapt, noi suntem atraşi într-o conştiență mai extinsă prin Voința lui Dumnezeu, exprimată prin Sfântul Duh, iar tot ceea ce trebuie să faci este să permiți ca acest lucru să se întâmple, abandonându-te total. Pentru că, într-adevăr, numai Dumnezeu este Dumnezeu.

10 - NONDUALITATEA

Realitatea Sinelui este caracterizată ca fiind nondual: mai presus de formă şi de dualitățile „acesta” şi „acela”, subiect şi obiect, „al meu” şi „al tău”. În general, starea de nondualitate este descrisă prin reliefarea a ceea ce nu este ea, indicând o realitate care nu poate fi descrisă cu precizie, ci doar trăită în mod subiectiv.

O analiză a naturii conştiinţei relevă faptul că mântuirea apare ca rezultat al întoarcerii conştiinţei la starea sa originară a nondualităţii. Ea poate face acest lucru numai prin „supunere”, prin abandonarea dualităţilor voinţei şi tenacităţii. Întoarcerea egoului de la dualitatea, la nondualitatea spiritului este foarte dificilă şi este greu de crezut că e posibilă doar prin Graţia Divină. În consecinţă, omul are nevoie de un salvator care să-i fie sprijin, inspiraţie şi un punct de echilibru în salvarea sa de la durerea şi suferinţa egoului.

Egoul/mintea gândeşte, câmpul (conştiinţa) ştie, iar Sinele este.

Nondualitate înseamnă fără formă, divizare sau limitare - cum ar fi timpul, localizarea sau mentalizarea - inclusiv prezumpţiile lineare arbitrare. Divinitatea este, prin „calităţile” sale fireşti, omniscienţă şi omnipotenţă; şi totul evoluează ca un rezultat al faptului că Nemanifestatul devine Manifestat, sub forma Creaţiei evoluţioniste.

În realitate, dintr-un punct de vedere nondualist, se poate observa şi simţi că, de fapt, totul apare în mod spontan, ca efect de câmp al consecinţei automate a manifestării potenţialităţii în realitate. Nevăzutul este puterea care susţine contextul infinit al Conştiinţei/Realităţii/Divinităţii şi efectul său asupra conţinutului. Câmpul nonlinear, infinit al puterii este prezent, în egală măsură, înăuntru, în afară şi dincolo de orice. Potenţialitatea devine realitate atunci când condiţiile permit sau îi sunt favorabile acestui lucru. Procesul capătă putere atât prin intenţie, cât şi datorită capacităţii naturale, impersonale a conştiinţei înseşi.

În nondualitatea conştienţei, nici măcar consecutivitatea nu mai apare, iar conştienţa înlocuieşte

trăirea experienței. Nu mai există percepția succedării „momentelor”, câtă vreme nu există decât un permanent Acum. Mişcarea pare ca într-un film rulat cu încetinitorul, ca şi cum ar fi suspendată în afara timpului. Nimic nu este imperfect. De fapt, nimic nu se mişcă sau schimbă; nu are loc niciun eveniment. În loc de consecutivitate, există observarea faptului că totul se află într-un stadiu de desfăşurare şi că întreaga formă este doar un fenomen secundar, creat de percepție şi de obiceiurile observaționale ale activității mentale.

În Realitate, totul prinde viață ca o expresie a potențialității infinite a universului. Stadiile de evoluție sunt rezultate ale condițiilor, dar nu sunt cauzate de acestea. Condițiile contează pentru aparențe, iar fenomenul ca schimbare este cu adevărat rezultatul unui punct de observare arbitrar.

În Realitatea nondualității nu există nici privilegiu, nici pierdere şi nici rang. Asemenea unei plute pe mare, fiecare spirit se înalță sau cade în marea conştiinței la propriul său nivel, datorită propriilor sale alegeri, şi nu din cauza vreunei forțe sau favoruri din exterior. Unele spirite sunt atrase de lumină, iar altele caută întunericul, dar totul apare din propria-i natură, în virtutea libertății şi a egalității Divine.

Având în vedere faptul că întregul univers şi tot ceea cuprinde el sunt contopite din punct de vedere karmic, Totalitatea Realității este realizarea şi înțelegerea iluminării. Dacă totul este o contopire karmică, provenind din aceeaşi sursă, atunci a vedea orice fel de separare este un artefact al percepției. În Realitate, individul şi cei mulți sunt la fel.

Micul sine este dizolvat de Sine. Atitudinea vindecătoare a Sinelui față de sine este compasiunea; omul este iertat prin iertare. Această dorință de

renunțare, izvorâtă din Grația lui Dumnezeu, îi permite puterii lui Dumnezeu manifestate prin Duhul Sfânt să recontextualizeze înțelegerea şi, cu ajutorul acestui instrument, să demonteze puterea percepției şi dualitatea inerentă acesteia, care este sursa întregii suferințe. Disoluția dualității este darul esențial al lui Dumnezeu, pentru că ea dizolvă sursa reală şi capacitatea de a suferi. Suferința nu este posibilă în nondualitate. La nivelul nondualității există observare, dar nu există observator, pentru că subiectul şi obiectul sunt identice. Tu-şi-eu devin Sinele Unic, care percepe totul ca fiind Divin.

Poziționalitatea nu este posibilă în nondualitate; de aceea, percepțiile dualiste care provin din poziționalități sunt sursa interpretărilor greşite cu privire la Dumnezeu, pentru care, din păcate, omenirea a plătit un preț enorm.

Trecerea dincolo de linear, în nonlinear, este calea magiei, calea nondualității de a obține lumina lăuntrică a conştiinței înseşi, adevăratul Sine nemuritor. Toată lumea are încredere în simțul lăuntric al realității sau capacitatea de a „şti", care stă la baza tuturor percepțiilor şi observațiilor, indiferent de conținut. Conținutul minții gândeşte, dar numai câmpul nonlinear „ştie"; cum altfel ar fi posibil să ştii ceea ce este gândit?

Deoarece fiecare trăieşte de fapt în existențial, în fiecare moment, sursa capacității de a şti sau a trăi o experiență este iminentă, fiind ea însăşi originară. Toate ființele umane percep faptul că „trăiesc experiențe" în permanență, indiferent cât de schimbător poate fi conținutul acestora.

Toți oamenii sunt deja mistici şi atraşi în mod instinctiv de iluminare, indiferent dacă sunt sau nu

conştienți de acest lucru. Aceasta este o derivație a capacității de învățare şi a curiozității, care îi sunt proprii minții. Astfel, calea Nondualității Devoționale le este deschisă tuturor şi nu impune condiții, altele decât integritatea interioară şi dorința de a se alinia cu adevărul verificabil şi cu urmarea acestuia până la Sursa sa.

Î: Este nondualitatea precum realitatea fundamentală, în care totul este perceput ca expresia esenței sale, datorită identității sale?

R: Aceasta este o observație esențială. Întreaga Creație, în şi de la sine, se mişcă de la perfecțiune, la perfecțiune, doar datorită existenței sale. Existența este deja împlinirea potențialității, manifestată ca realitate.

Cunoaşterea care apare din interior este firească, accesibilă şi provine din experiență. De asemenea, o astfel de cunoaştere este mai presus de definire sau descriere, ea fiind substratul primordial, confirmabil şi universal al puterii şi al energiei din care se naşte atât posibilitatea, cât şi actualizarea existenței. Această Realitate Fundamentală este revelată prin explorarea substratului şi sursei conştiinței înseşi, care este contextul nonlinear fundamental mai presus de toate definițiile. De aceea, prin calea iluminării nu există o relație separată „tu-Dumnezeu" vizavi de „eu-omul". Acesta este înțelesul terminologiei Advaita (nondualitate) a Sinelui comparat cu şinele. Aceasta este esența misticului, prin care Realitatea nonlineară absolută se autorevelează atunci când au fost abandonate barierele egoului linear.

În Nondualitatea Devoțională, probabilitatea greşelii este evitată prin devoțiune față de calitățile nonlineare ale Divinității înseşi, cum sunt compasiunea, iubirea, adevărul, omniscienta, eternul, infinitul, omniprezența

şi omnipotența, mai presus de formă, loc, timp, instincte sau emoții umane.

În timp ce premisa obligatorie pentru aderarea la religie este credința, calitățile esențiale necesare pentru a urma calea nondualității sunt smerenia, renunțarea şi consacrarea devoțională față de această cale.

Este uşor de observat faptul că adepții religiei sunt caracterizați prin infatuarea „eu ştiu", prin intermediul autorității biblice, al doctrinei ecleziaste, a precedentului istoric ş.a.m.d. Prin contrast, adeptul spiritual al nondualității începe de la atitudinea elementară, mai sinceră: „eu, de unul singur, nu ştiu".

Î: Care este deosebirea dintre calea Nondualității Devoționale şi învățăturile tradiționale?

R: Această cale se caracterizează prin eliminarea tuturor lațurilor şi lucrurilor de mică importanță, pentru că timpul este scurt, iar porțile înguste. De aceea, ea nu este legată de trecut; adică de doctrine, dogmă, ritualuri istorice, personaje, evenimente sau sisteme de credință. Autorizarea vine din interior, prin acordul voinței. Când obstacolele sunt date la o parte, Adevărul erupe de la sine. Chemarea vine de fapt din interior, nefiind un răspuns la un îndemn din afară. Sursa este atât inițiatorul, cât şi destinația.

Pentru prima oară, informațiile spirituale sunt acum disponibile; de-a lungul istoriei, ele nu au fost niciodată accesibile. Capacitatea de a deosebi adevărul de falsitate şi puterea exprimării sale reprezintă acum un beneficiu şi un avantaj major. Conform cercetării conştiinței, probabilitatea de a atinge iluminarea este acum, de aproape de o mie de ori mai mare decât era în trecut.

Î: Calea Nondualității Devoționale este abruptă?

R: Nu calea este abruptă, ci mai degrabă împotrivirea egoului la această cale. Această împotrivire

este înfrântă prin recurgerea la voință, care instaurează apoi capacitatea de consacrare şi efort şi voința de a renunța la piedici.

Devoțiunea invită puterea iubirii, prin care smerenia demontează stâlpii de susținere şi poziționalitățile egoului. De asemenea, ea activează folosirea informațiilor care sunt transformatoare. Intenția energizează voința, care, drept urmare, îi permite transformării să înlocuiască limitările rezultate în urma opoziției.

Adoptarea căii Nondualității Devoționale recontextualizează îndatorirea de a căuta adevărul, în loc de implicare şi acțiune lumească. Înțelegerea este măsura modului în care poți ajuta lumea.

Devotamentul este față de esența Adevărului însuşi şi este mai presus de ispită, prin consacrare sau izolare. Tot ce trebuie este o curiozitate şi o atracție față de Adevăr, care este desăvârşit, total şi autosuficient.

„Eul" infinit este acea realitate subiectivă care stă la baza „eului" personal şi care ia în considerare experiența ființării ca existență a omului. „Eul" absolut este cel care permite formularea „eu". Conştiința sau capacitatea de conştientizare este lipsită de formă şi este fundalul de pe care poate fi identificată forma.

Adevărul Absolut este perceput ca subiectivitate pură, fundamentală. El se autorevelează şi este, mai presus de orice, dovadă.

Sursa Adevărului Spiritual Absolut nu este mentală. Intelectul are dificultăți în înțelegerea acestui fapt important, deoarece mintea este dualistă şi limitată în sine, aşteptându-se ca „acesta" să provină dintr-un „acela".

În Realitatea spirituală avansată, dualitatea se dizolvă, deoarece „acesta*6 este „acela*6. Căutătorul şi

Obiectul Căutării devin una cu transcendența limitării dualității; adică, Realizarea Sinelui, Edificarea şi Iluminarea.

O religie se adresează în primul rând tărâmului dualității, în timp ce iluminarea se adresează nondualității. Pe această cale strictă către iluminare, deoarece dualitatea este iluzie, nu are niciun rost să încerci să o corectezi. De aceea, trebuie să transcenzi egoul şi să-l recunoşti drept iluzie. Statutul de „persoană bună[6]* este lăudabil, dar nu duce la iluminare de la sine. Posibilitatea de a atinge iluminarea se bazează pe înțelegerea profundă a naturii conştiinței înseşi.

Atunci când condițiile, inclusiv mentalitatea, intenția şi dedicarea sunt favorabile, poate apărea o decizie de a da la o parte toate cele lumeşti. Atunci, omul ar putea să se arunce totalmente, cu toată energia, folosindu-şi încontinuu toate resursele, cu o concentrare de laser, într-o abandonare a aspectului observator/trăitor al egoului. Acest proces îl duce destul de repede pe om dincolo de minte, chiar în „vârful de procesare" al experimentatorului.

Acest „vârf de procesare" este locul efectiv al percepției obişnuite al „eu"-lui, şi el creează o întârziere de 1/10.000 dintr-o secundă între realitate (lumea aşa cum este ea; res extensa (*Prin res extensa Descartes explica lumea fenomenelor fizice. El susține ca Dumnezeu a creat res extensa, ca lume haotică, i-a stabilit legi şi i-a dat un prim impuls, fără să mai intervină ulterior în dezvoltarea ei*) lui Descartes (*Rene Descartes (31 martie 1596 - 11 februarie 1650), cunoscut de asemenea cu numele latin Cartesius, a fost un filozof şi matematician francez*)) şi lumea aşa cum este percepută sau trăită (res cognitas (*Spre deosebire de res extensa, care este unică,*

res cogitans este multiplă. Astfel, Dumnezeu a creat o pluralitate de substanțe cugetătoare, care sunt sufletele umane individualei în opoziție cu corpul întins şi necugetător, sufletul este cugetător şi neîntins. Atât prin calitatea sa de substanță, cât şi prin faptul ca este neîntins, şi deci indivizibil, sufletul individual este şi nemuritor. Cele două entități există independent, de sine stătător. Totuşi, în cursul vieții, corpul şi sufletul uman păstrează o anumită conexiune) lui Descartes). Această separare este punctul dificil şi locul iluziei dualității sinelui, care împiedică înțelegerea Realității naturale a Nondualității (Şinele). Prin transcenderea iluziei unui sine separat, individual, personal, apare Strălucirea şi Totalitatea Sinelui, prin care întreaga viață, vădit subiectivă sau obiectivă, este recontextualizată în Unime.

11 - ILUMINAREA

Mintea umană se poate lupta fără rost pentru a înțelege iluminarea. După cum precizează Dr. Hawkins: „în realitate, iluminarea nu este nici o stare, nici o poziție care permite o vedere de ansamblu; dar este amândouă, şi nu există niciun enunț care să fie corect în totalitate".

Sinonimă adeseori cu Realizarea Sinelui, iluminarea este starea nondualistă care începe să apară la nivelul de conştiință indicat ca fiind Pacea. Iluminarea nu este un scop ce trebuie atins; este o însuşire care se manifestă, atunci când egoul/mintea este trans- cens. Iluminarea nu este un scop în sine. Revenind la afirmațiile Dr. Hawkins: „Iluminarea este o înțelegere progresivă şi nu reprezintă un produs finit sau un final, sau desăvârşirea evoluției potențialității spirituale".

Iluminarea este de fapt apariția Adevărului, atunci când piedicile din calea înțelegerii acelui Adevăr au fost îndepărtate. Prin analogie, strălucirea soarelui nu este condiționată de risipirea norilor; el devine de fapt vizibil.

Noțiunea de iluminare este corectă din punct de vedere semantic. Este recunoaşterea şi înțelegerea faptului că realitatea omului este lumina Sinelui şi că ea îşi are originea în interior, ca o conştientizare şi o profundă şi autoevidentă Realitate.

Chiar când doar auzi despre iluminare, ai parte de unul dintre cele mai minunate daruri. Oricine care a auzit de iluminare nu va mai fi niciodată mulțumit de nimic altceva.

Un „om de bine" este un lucru; iluminarea este un alt lucru. Omul este răspunzător pentru efort, nu pentru rezultat, care depinde de Dumnezeu şi de univers.

Omul poate petrece la infinit vieți întregi studiind toate învățăturile religioase şi filozofice ale lumii, sfârşind de fapt prin a fi confuz şi descurajat. Caută să „ştii" şi nu să „ştii despre". „A şti" implică experiența subiectivă; „a şti despre" înseamnă să acumulezi fapte, în final, toate faptele dispar şi nu mai rămâne nimic de ştiut. Dacă omul înțelege că propriul său Sine este nici mai mult nici mai puțin decât Tot Ceea ce Este, a fost şi ar putea fi vreodată, ce îi mai rămâne de ştiut? Completitudinea este, prin propria-i natură, totală şi desăvârşită.

Ceea ce sunt eu este Unimea. Când omul realizează că deja este şi a fost dintotdeauna Tot Ceea ce Este, nu-i mai rămâne nimic de adăugat.

Calea către iluminarea subită este prin aderarea strictă la conştiența spirituală şi la caracteristicile specifice conştiinței, astfel încât personalitatea (egoul) să fie mai degrabă transcens, decât corectat.

În Realitate, timpul este de fapt o iluzie şi o aparență. Niciun timp nu este cu adevărat pierdut, odată ce omul a ales misiunea spirituală. De fapt, în final, nu are importanță dacă iluminarea durează mii de vieți sau una singură. În cele din urmă, este tot una.

Înțelegerea naturii conştiinței face posibilă iluminarea. Acest lucru determină în mod esențial înțelegerea deosebirii dintre dualitate şi nondualitate, dar şi a modului în care poți transcende tărâmul dualității.

Esența omului include potențialitatea pentru iluminare. Disponibilitatea implică faptul că omul a evoluat, trecând prin nivelele mai joase ale conştiinței, astfel încât inspirația spirituală devine acum scânteia care aprinde căutarea.

Din punctul de vedere al conştiinței şi iluminării, dominația fricii nu conteneşte până când însăşi dorința de a exista nu este abandonată în mâna lui Dumnezeu, în liniştea care urmează, apare o profundă înțelegere a faptului că existența omului a fost întotdeauna datorată Prezenței Sinelui, care a atras din Univers tot ceea ce este necesar pentru supraviețuire.

Când omul încetează să se identifice atât cu mintea, cât şi cu corpul, funcțiile continuă în mod autonom, dar, de fapt, fără o identificare cu „eu însumi”. Simțul de autor dispare. Supraviețuirea în curs de desfăşurare este autonomă, iar continuitatea este o expresie a conştiinței aliate cu Duhul Sfânt.

Î: Nu există nicio posibilitate de a scăpa de ego şi de karma lui?

R: Iluminarea este singura scăpare totală, iar strădania spirituală ajută la desfacerea strânsorii acestuia.

Mântuirea impune purificarea egoului; iluminarea impune disoluția lui totală. Misiunea iluminării este mult mai solicitantă şi radicală.

Clarifică faptul că nu există un „tu” personal, care caută iluminarea, ci o trăsătură a conştiinței, care este factorul motivațional.

Î: Poți rezuma elementul crucial pentru evoluția conştiinței, la starea de iluminare?

R: Observă faptul că egoul adoptă de obicei o poziționalitate. La persoanele naive, aceasta este nemărturisită sau inconştientă. Atunci, poziționalitatea creează, în mod automat, o dualitate a unor contrarii aparente. În acest punct, mintea creează lumea percepției, care este ca o lentilă ce distorsionează, măreşte sau diminuează înțelesul şi semnificația. Această percepție este produsul sistemelor de credință şi prezumpții - devenind, de aceea, un filtru deformator. Drept urmare, esența nu poate fi percepută dintr-o poziționalitate dualistă. Informația este rulată prin programele de software, care editează simultan programele introduse. În consecință, Realitatea este estompată şi ascunsă în spatele unui ecran perceptual; de aceea, sinele trăieşte într-o interpretare percepută, editată, a informațiilor.

Această procesare creează o întârziere extrem de scurtă a timpului (estimată la 1/10.000 dintr-o secundă). Această funcție de editare a percepției interpretează, în mod simultan, înțelesul în care intelectul, şi mai ales memoria, joacă roluri importante.

Nu există separare între Unime şi Creație - deci, este imposibil ca Creația să fie separată de Creator. De aceea, iluminarea este dezvăluirea Sinelui, atunci când iluzia realități unui sine separat este îndepărtată.

Căutarea iluminării este un angajament major şi e, de fapt, cea mai dificilă dintre toate preocupările omenirii. Preocuparea având ca scop primordial al vieții, iluminarea, apare doar la unul din zece milioane de oameni.

Totalitatea identității de Sine este substratul fenomenului cunoscut ca Revelație sau înțelegere. Iluminarea este stadiul finalizat care rezultă şi este necondiționat, total şi desăvârşit.

A fi iluminat înseamnă, de fapt, finalizarea celei mai profunde şi naturale calități a conştiinței ca subiectivitate nonlineară şi ca putere de conştientizare.

„Eul" personal este conținut, în timp ce acel „Eu" al Realității este context. Prin analogie, norul este supus schimbării şi disoluției. Vremea vine şi pleacă, dar cerul în sine rămâne neschimbat. Iluminarea este de fapt schimbarea identității de la nor, la cer.

Fii neclintit, la nivelul unei nelimitări totale. Evită ispita tărâmurilor astrale. Fereşte-te de lupii deghizați în blană de oaie, pentru că ei sunt atraşi de adepții spirituali care fac progrese semnificative. Nu accepta în viața ta pe nimeni care nu trece de nivelul de calibrare al Adevărului. Păstrează-ți în permanență țelul spiritual în conştiența ta, indiferent în ce activitate eşti implicat. Consacră-i toată strădania lui Dumnezeu. Aminteşte-ți adevărata natură a lui Dumnezeu şi evită orice învățături care afirmă altceva.

Dorința de a-L căuta pe Dumnezeu sau de a atinge iluminarea este deja dovada că ai fost inspirat în mod spiritual. Odată ce egoul demisionează, Strălucirea Sinelui se înalță şi inspiră. De aici înainte, este imposibil să fii singur. În momentul critic, angajamentul şi dedicarea spirituală aduc ajutorul nevăzut al Ființelor Mărețe, care nu se mai află în corpuri fizice; cu toate

acestea, energia lor se află la marea poartă a momentului final, când omul este susținut de Duhul Sfânt şi de înțelepciunea învățătorilor Adevărului.

Este important să înțelegi că destinul celor care au ales iluminarea este iluminarea; cine altcineva s-ar angaja într-o astfel de căutare? De fapt, a căuta purificarea spirituală şi conştientizarea este deja un dar.

Drumul cel mai drept către iluminare este prin introspecție devotată, meditație şi contemplarea activităților interioare ale egoului, pentru a înțelege conştiința. Procesul este energizat prin intenție, iar efortul total este sprijinit prin inspirație spirituală. Dedicarea este concentrată asupra procesului însuşi, ca abandonare în mâna lui Dumnezeu. Concentrarea trebuie să fie intensă, iar ea este energizată prin stabilitatea şi premeditarea intenției. Acesta este un proces de descoperire, care devine, în mod progresiv, autorevelator.

Urmarea unei căi precise către iluminare este o disciplină şi un angajament special. Nu este acelaşi lucru cu practicarea religiei. În timp ce există multe doctrine ale religiei care susțin căutarea iluminării, sunt, de asemenea, multe altele care nu fac acest lucru şi constituie de fapt un obstacol. A fi pios este un lucru; a fi iluminat e cu totul alt lucru.

Iluminarea înseamnă faptul că identitatea personală - care ține de formă şi de tot ceea ce s-a crezut despre ea - a fost ştearsă, eliminată, transcensă, dizolvată şi strămutată. Particularul a fost înlocuit de universal, caracteristicile* au fost înlocuite de nonlinear, iar distinctul a fost înlocuit de nelimitat.

Atunci când u n adept al spiritualității se angajează pe calea iluminării, grâul trebuie separat de neghină. Acest lucru se întâmplă în mod automat, deoarece

poziționalitățile se bazează pe credințe. Credințele dispar în fața cunoaşterii Adevărului.

Calea către iluminare nu este pentru oile behăitoare. A fi ofensat semnifică faptul că omul opune rezistență - ceea ce, în sine, semnifică faptul că omul este agățat de neadevăr. Adevărul nu are nimic de dovedit şi nu e vulnerabil, atunci când este întrebat în vederea formulării unui răspuns.

Atunci când apare iluminarea, starea care urmează reconstruieşte şi ea, în întregime, înfățişarea lumii. Totul este văzut ca întâmplându-se de la sine. Nu mai există un „eu" sau un „eu" personal. Orientarea către lume este complet modificată, iar funcționarea poate fi imposibilă sau foarte dificilă.

Întrucât, de fapt, nu e posibil un limbaj al stării de iluminare, un maestru Zen poate doar să strige subit „Ha!" şi să te lovească cu un băț. Ceea ce se speră este o sclipire subită, în timpul căreia Realitatea inexplicabilă este dezvăluită.

În starea de iluminare, totul este autorevelarea esenței sale, ca propria-i existență. Totul este deja ceea ce „înseamnă" el.

Iluminarea este conştiența fundamentală a frumuseții, pentru că ea îi permite splendorii Creației să strălucească în exterior, cu o claritate uluitoare.

O altă analogie simplă este faptul că o umbră nu devine o rază de soare - ci este, de fapt, înlocuită de ea. Egoul este umbra; iluminarea este rezultatul luminii Sinelui, care îl înlocuieşte.

Capacitatea de a atinge condiția sau starea clasic numită „Iluminare" reprezintă împlinirea potențialului conştiinței, în progresul ei evoluționist.

Iluminarea este, de fapt, recunoaşterea deplină, conştientă, a faptului că adevărul inerent este esența

existenței omului şi că Dumnezeu ca Sine este iluminarea, cu ajutorul căreia această împlinire devine posibilă. Infinita Putere a lui Dumnezeu este manifestarea puterii Contextului Infinit. Nemanifestatul e chiar mai presus de Contextul Infinit.

Calea cea mai directă către Iluminare este transcenderea limitărilor egoului/minții, prin consacrarea a însuşi Adevărului evident. Acest proces este potrivit pentru omenirea modernă şi nu intră în conflict cu ştiința şi religia.

Aşa cum a precizat Buddha, faptul de a fi muritor atrage după sine, în mod automat, suferința şi acesta este motivul pentru care el i-a învățat pe discipolii săi să caute iluminarea - pentru a înlătura acea recurență stabilită în mod karmic. La nivele foarte înalte, trăirea subiectivă a experienței existenței nu mai este limitată de egoul narcisist sau de blocajele psihologice ale pozițională ților. Această situație este rezultatul abandonării progresive, la nivele foarte profunde ale limitărilor şi sistemelor de credință. Condiția necesară este concentrarea permanentă a minții, care să prelucreze reziduurile emoționale/mentale ale nivelelor mai joase ale conştiinței şi renunțarea la toate identitățile de sine şi sistemele mentale de credință.

Aplicarea consecventă a oricărui principiu spiritual poate determina, pe neaşteptate, un salt uriaş şi subit, la nivele neanticipate. În acel punct, e posibil ca memoria nici măcar să nu mai fie disponibilă; în schimb, Cunoaşterea Adevărului Spiritual apare de la sine, în tăcere.

Iluminarea este rezultatul abandonării tuturor iluziilor dualiste, în fața Adevărului. Toată suferința se sfârşeşte prin disoluția pozițională ților egoului. În

acest mod îi mulțumim Domnului Dumnezeu, pentru că răspândeşte Lumina în lume.

Starea de bine şi încrederea pot decurge din această Realitate verificabilă: faptul că puținele persoane care sunt, de fapt, atrase de iluminare, ca scop în viață, sunt atrase pentru că acela este deja destinul lor. Din acelaşi motiv, doar viitorii jucători de golf ar trebui să ia lecții de golf.

Să cauți iluminarea este o decizie majoră. De aceea, decizia în sine e asemănătoare cu o poziție „yang", dar după aceea, procesul în sine este propriu mai mult unei posturi „yin". În timp ce egoul obişnuit este programat să „obțină" (yang), intenția spirituală este acum să „permită" (yin).

Dedicarea pentru Realizarea de Sine şi iluminare este o cale dreaptă şi îngustă. De aceea, un adept spiritual serios este sfătuit să evite atracția curiozității şi să apeleze la copilul interior, oferit de fenomenele paranormale şi parapsihice magice şi misterioase, care sunt comercializate şi oferite, în mod obişnuit, drept aptitudini ce pot fi învățate.

De aceea, starea de iluminare este Realitatea potențială, care înlocuieşte iluziile pozitionalităților perceptuale ale egoul ui. Intenția spirituală, efortul şi fermitatea fac posibilă evoluția conştiinței - de la linearul limitat, la Unimea nonlineară a Realității.

Iluminarea este urmarea unei schimbări majore a conținutului şi identificării. Concentrarea experimentatorului este asemenea unui ecran care învăluie Realitatea şi cade, cu propriul său acord, atunci când stâlpii săi de susținere sunt îndepărtați. Acest lucru este rezultatul abandonării voinței în mâna Lui Dumnezeu. Simțul realității sinelui a fost cauzat doar de Prezența fundamentală a Sinelui.

Să cauți, în mod serios, iluminarea este o disciplină extrem de strictă, care, de aceea, se fereşte de atracția implicării în presupuse mişcări spirituale ce sunt, de fapt, de natură politică şi reprezintă interese de grup.

Atracția dorinței de a „schimba lumea” (desigur, pentru binele prezumat) apelează la idealismul naiv al adolescentului spiritual interior - şi e transcens odată cu maturizarea. Natura vieții omeneşti este rezultatul automat al nivelului general al conştiinței umane înseşi. Drept urmare, pentru binele lumii, nu este necesar să schimbi lumea, ci pe tine însuți, pentru că ceea ce devine omul influențează în virtutea esenței sale (nonlineară) şi nu a acțiunilor sale (limitate şi lineare).

Dreaptă şi îngustă este calea, pentru că fără disciplină interioară, energia spirituală se disipează în diverse atracții.

Energia vieții este o emisie de lumină din câmpul conştiinței, care e modul în care Prezența Divinității se manifestă în fizicalitate, prin intermediul Creației. Capacitatea de a atinge iluminarea este, de fapt, un rezultat al conştiinței reîntoarsă la Sursa sa - care e Divinitatea Inerentă ca Sine.

Egoul/sinele se identifică cu diferitele lui funcții şi trăsături, pe care le etichetează drept „eu” şi spune: „iată cine sunt eu”. Acest lucru are drept rezultat vanitatea autorității - o greşeală care a luat naştere în timpul evoluției, ca urmare a identificării cu experiența simțurilor. Aşa se poate trage concluzia că „eu” am o mâncărime, în loc să spun: „corpul” are o mâncărime. Aceeaşi eroare de paternitate apare în legătură cu sentimentele şi gândurile în cazul cărora martorul se identifică cu subiectul, iar conținutul cu experimentatorul.

Funcția experimentatorului este o cercetare informativă, care colectează date lineare şi, prin urmare, este un „el” şi nu un „eu”. Este o unitate de procesare funcțională, similară cu simțul mirosului şi cel tactil.

Abandonarea poziționalităților egoului diminuează influența acestuia şi deschide uşa pentru comprehensiune şi conştientizare, care sunt nonlineare şi neconceptuale. Aşa apare „Cunoaşterea” de Sine, prin care conflictele se dizolvă, în mod spontan. Aceste transformări interioare sunt însoțite de o bucurie şi o alinare tihnită - dar şi de un simț mai profund al libertății, siguranței şi păcii lăuntrice. Puterea Iubirii de Sine predomină în mod progresiv şi, în cele din urmă, eclipsează toate emoțiile negative, toate îndoielile şi piedicile.

În consecință, transformarea nu este resimțită ca pierderea sinelui - ci, mai degrabă, ca un câştig al apariției şi dezvăluirii Sinelui, care este de o dimensiune mult mai vastă. Ceea ce apare, de fapt, este o schimbare a stării sau a condiției, care înlătură şi înlocuieşte vechiul. Astfel, cel mai mic e înlocuit de cel mai mare, prin care evoluția spirituală dezvăluie Prezența lui Dumnezeu, ca permanență. Această descoperire este schimbarea în starea de conştiință, la care se face referire în istorie că este „Iluminarea” sau „Conştiința lui Dumnezeu”.

Este de observat faptul că Sinele este sursa fără formă, subiectivă, a capacității de a avea conştiență. Este asemenea „hardware”-ului unui computer: firesc, permanent, neschimbător, nelimitat, atemporal. Pe de altă parte, egoul înregistrează şi procesează toate datele din domeniul formei şi constituie „software”-ul, care este un cumul de programe. Omul obişnuit se identifică cu programele software-ului şi cu identitatea sa de „eu”.

Condiția pentru iluminare este înlocuirea identificării sinelui, cu Şinele, sursa conştienței înseşi. Astfel, Dumnezeu poate fi cunoscut ca fiind imanent (aici, în interior) - în timp ce, din perspective egoului, Dumnezeu este văzut doar ca fiind transcendent (acolo, în afară).

Conştiență însăşi este chiar mai presus de conştiință. De aceea, se poate spune că Absolutul este incognoscibil, tocmai pentru că este dincolo de cunoaştere, adică dincolo de accesibilitatea conştienței înseşi. Cei care au atins o asemenea stare de conştiență spun că ea nu poate fi descrisă şi că poate fi de neînțeles pentru oricine care nu are experiența acestui proces. Totuşi, acestea sunt adevăratele caracteristici ale Realității: universalitatea şi. eternitatea; de fapt, noi nu reuşim s-o recunoaştem. Această recunoaştere reprezintă esența iluminării şi soluția finală a evoluției conştiinței, până în punctul autotranscendenței. Sinele înlocuieşte şinele.

În general, scopul societății este să izbutească în lume, în timp ce scopul iluminării e să transcendă dincolo de lume.

Este util să-ți aminteşti că nici Adevărul, nici iluminarea nu reprezintă ceva ce trebuie găsit, căutat, câştigat sau posedat. Prezența Infinită este întotdeauna prezentă, iar perceperea sa apare de la sine, atunci când obstacolele din calea sa sunt îndepărtate. De aceea, nu e necesar să studiezi adevărul, ci doar să te eliberezi de ceea ce este fals. Îndepărtarea norilor nu face soarele să strălucească - ci dezvăluie, de fapt, ceea ce a fost, inițial, ascuns.

Aşadar, munca spirituală e în primul rând eliberarea de ceea ce s-a presupus a fi cunoscut, pentru ceea ce este necunoscut - cu încurajarea, din partea

celor care au simțit Prezența Infinită, că efortul este mai mult decât bine recompensat.

Pentru a sluji cel mai bine lumea, caută iluminarea şi mai degrabă transcende iluziile, decât să contribui la crearea lor.

Cercetarea naturii conştiinței conduce direct la sursa iluminării, deoarece Lumina Conştiinței este condiția stării de iluminare. Prin această Lumină, cunoscătorul şi ceea ce este cunoscut sunt contopite în realizarea Sinelui ca Dumnezeu Imanent.

Conştiința nu recunoaşte separarea, care este o limitare a percepției. Starea de iluminare este o „Unime", în care nu există divizare în părți; din perspectiva unei percepții localizate, o asemenea divizare e doar aparentă - doar un accident al unui punct de vedere.

Potențialitatea Infinită, Fundamentală este Realitatea Existenței. De aceea, „Tot Ceea ce Există" este Divin în mod firesc - sau nu poate exista de loc. Expresia absolută a Divinității este Subiectivitatea. Dacă eu exist, atunci Dumnezeu Este. Iluminarea e dovada faptului că întreaga existență nu numai că este rezultatul Creației, dar existența însăşi nu e diferită de Creator. Ceea ce este creat şi Creatorul sunt unul şi acelaşi lucru.

Prin centrare, intenție şi devoțiune spirituală, susținute de meditație, contemplare, îndrumare în Adevăr autentic şi cu ajutorul energiei câmpului unui maestru spiritual evoluat, se pot face, pe neaşteptate, salturi uriaşe în evoluția conştiinței. De aceea, e important şi este bine să cunoşti dinainte detalii despre aceste salturi, după cum confirmă cercetarea conştiinței.

Şansele de a deveni iluminat sunt, acum, de peste o mie de ori mai mari decât în orice perioadă din trecut-

ceea ce înseamnă că atingerea nivelului Iubirii Necondiționate (calibrare 540) este un scop realizabil şi realist, în mare măsură. De la nivelul Iubirii Necondiționate, calea e tot mai plină de bucurie. La nivelul 600, în tăcere, apare o stare de linişte şi pace infinită, iar de acolo, evoluția depinde de Voia lui Dumnezeu, de karmă şi de cunoaşterea potențializată, ce apare în aura spirituală.

Adevărul este recunoscut. El apare singur, într-un câmp de conştiență care a fost pregătit pentru a-i permite să se reveleze de la sine. Adevărul şi iluminarea nu sunt dobândite sau înfăptuite. Ele sunt stări sau condiții ce apar singure, atunci când condițiile sunt corespunzătoare, iar obstacolele sunt îndepărtate.

Toate întrebările duc la acelaşi răspuns esențial. Descoperirea faptului că nimic nu este ascuns şi că Adevărul e revelat pretutindeni este cheia pentru iluminarea în legătură cu cele mai simple chestiuni practice şi cu destinul omenirii. În procesul de cercetare a vieții noastre de fiecare zi, putem descoperi că toate fricile noastre s-au bazat pe falsitate. Eliminarea falsității, prin intermediul adevărului, este esența vindecării tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile. Şi, în cele din urmă, va apărea întotdeauna o ultimă întrebare, de la fiecare persoană care se întreabă: „Cine sunt eu”?

Trebuie să te eliberezi de iluzia că ştii cine eşti. În starea Divină, nu este nimic de ştiut, pentru că tu eşti ceea ce ai vrea să ştii. Acesta e un salt important de făcut - dar el apare subit, cu propriul său acord; iar apoi, omul este liber pentru totdeauna. Incertitudinea e înlocuită de o încântare continuă. Atunci, viața omenească este o comedie fără sfârşit! Tu nu eşti „acela care”, ci „ceea ce”.

Un motiv al întârzierilor, aparent nesfârşite, pe calea iluminării este îndoiala, care ar trebui abandonată ca o opoziție. E important de ştiut că este de fapt extrem de rar, pentru o ființă umană, să se dedice adevărului spiritual într-o mare măsură, pentru căutarea iluminării în mod serios - iar aceia care reuşesc acest lucru, îl fac pentru că, în realitate, iluminarea este destinul lor.

Cine sunt? Cine întreabă? Vei descoperi cine întreabă - iar această descoperire răspunde la întreaga întrebare. Nu este un „cine", ci un „ce".

La ultima uşă ce duce spre iluminare stă ultima provocare a egoului, care este credința centrală, fundamentală, că el e nu doar sursa şi locul identității, dar şi al vieții înseşi. În acest punct, omul este absolut singur şi lipsit de orice protecție sau sprijin încurajator, de orice sisteme de credință, ba chiar de memorie.

Singurul lucru disponibil în aura sa e vibrația de înaltă frecvență a conştiinței învățătorului spiritual iluminat, cu a lui cunoaştere codificată. Ultimul pas este intuit ca un final din care întoarcerea înapoi nu este posibilă, motiv pentru care apare spaima față de caracterul absolut al sfârşitului.

Atunci ştii că trebuie să mergi drept înainte - indiferent de toate fricile şi iluziile acestora. Deoarece acest pas este făcut de voința spirituală, trăieşti experiența morții, dar chinul groaznic durează doar câteva momente, moartea egoului fiind singura moarte efectivă a cărei experiență o poate trăi omul, în comparație cu care morțile anterioare, prin părăsirea corpului, erau relativ banale.

Experiența morții este încheiată cu sentimentul de respect amestecat cu teamă şi uimire, la revelarea Realității Fundamentale, apoi chiar şi această uimire dispare, iar Sinele transcende dualitatea Existenței

versus Nonexistență, a Unimii versus Inexistență şi a Omniprezenței versus Vid.

În final, pentru adevăratul adept al spiritualității, căutarea realității spirituale ia locul tuturor celorlalte preocupări. Dedicarea pentru a deveni iluminat implică decizia că Nimic altceva nu contează!

Căutătorul spiritual serios trebuie să ştie bine, dinainte, că exact la ultima uşă (Ultima Uşă calibrează la 999), se va confrunta cu dorința de a renunța la viața însăşi - sau, cel puțin, la ceea ce s-a crezut de la începuturi a fi chiar esența vieții înseşi. Această ultimă poartă e trecută foarte rar, iar unul dintre motive este lipsa pregătirii, lipsa determinării şi, în cele din urmă, o mare îndoială.

La momentul final, pot ieşi la suprafață ultimele rămăşițe de îndoială şi frică existențială. În acest punct, credința în învățăturile maeştrilor, care ne îndrumă să „mergem înainte cu orice preț", apare şi se dovedeşte a fi corectă, pentru că Strălucirea lui Dumnezeu aşteaptă de cealaltă parte a ultimei mari bariere.

VOCABULAR

Acest Vocabular este o combinație de fragmente preluate din lucrările Dr. Hawkins.

Conştiinţă: Conştiința este câmpul de energie nelimitat, omniprezent şi universal, unda purtătoare şi rezervorul tuturor informațiilor care se găsesc în univers, şi, mai ales, e chiar esența şi substratul capacității de a şti sau a trăi experiențe, de a percepe sau observa; şi încă şi mai important, Conştiința este atributul ireductibil, calitatea primordială a întregii existențe, câmpul de energie amorf, invizibil, al dimensiunii şi potențialității infinite, independent de timp, spațiu sau loc, dar atotcuprinzător şi atotprezent.

Conştiința este o trăsătură impersonală a Divinității, exprimată sub forma conştienței, şi e nondualistă şi nonlineară. Ea este asemenea spațiului infinit, care e capabil de conştientizare şi este un atribut al Esenței Divine.

Context: Totalitatea câmpurilor de observație, susținute de un punct de vedere. Contextul include toate fenomenele caracteristice ce definesc semnificația unui eveniment sau ale unei afirmații. Informațiile sunt lipsite de sens, atâta timp cât contextul nu este definit. A „scoate din context" înseamnă a distorsiona caracteristicile unei afirmații, prin eşecul de a identifica acele condiții ce ar putea califica deducerea semnificației.

Dualitate: Lumea formei, caracterizată de separarea aparentă a obiectelor (reflectată în dihotomiile conceptuale, de genul „acesta/aceasta", „aici/acolo", „atunci/acum" sau „tu/eu"). Această percepție a limitării este generată de simțuri, din cauza restricției implicate de un punct de vedere imobil şi determinat.

Ego (sau sine, cu s mic): egoul este imaginarul „acela care face” din spatele gândirii şi al acțiunilor. Se crede cu tărie că prezența lui e necesară şi esențială pentru supraviețuire. Motivul este faptul că atributul său de bază e percepția şi, ca atare, el este limitat de paradigma presupusei cauzalități. Egoul ar putea fi numit: centrul principal de procesare şi planificare; centrul integrativ, executiv, strategic şi tactic, care orchestrează, secționează, sortează şi remediază. El poate fi considerat un set de obiceiuri, adânc înrădăcinate, ale gândirii, care sunt rezultatul antrenării de către câmpuri invizibile de energie, ce domină conştiința umană. Aceste obiceiuri sunt consolidate de repetare şi de consensul societății. Alți factori de consolidare vin din limbajul însuşi.

A gândi prin limbaj este o formă de autoprogramare. Folosirea pronumelui „eu”, în postura de subiect - şi, prin urmare, a-l considera cauza implicită a tuturor acțiunilor - reprezintă cea mai serioasă eroare şi creează, în mod automat, o dualitate a subiectului şi obiectului. Altfel spus, egoul este un set de programe în care rațiunea acționează printr-o serie complexă, multistratificată, de algoritmi, prin care gândul urmează anumite axe de decizie, care sunt încărcate în mod diferit, de experiența, îndoctrinarea şi forțele sociale din trecut; drept urmare, egoul nu este o însuşire autocreată. Impulsul instinctual este ataşat de programe, cauzând astfel intrarea în joc, a proceselor psihologice.

Iluminare: O stare de conştiență neobişnuită, care înlocuieşte conştiința obişnuită; sinele este înlocuit de Sine. Starea este mai presus de timp sau spațiu, este tăcută şi se prezintă pe ea însăşi, ca o revelație. Starea îi

urmează disoluției egoului. Totul este perceput ca fiind mai degrabă autonom, decât rezultatul cauzalității.

Karma: în esență, karma individuală este un pachet informațional (analog cu un cip de calculator), care se află în câmpul nonfizic al conştiinței. Ea conține codul propriilor informații stocate şi o parte din corpul spiritual sau suflet. Esența karmei reprezintă o condensare a tuturor experiențelor din trecut, împreună cu nuanțele asociate ale gândirii şi simțirii. Corpul spiritual îşi păstrează libertatea de a alege, dar gama de alegeri a fost deja prinsă în tipare.

Karma e lineară, se propagă prin intermediul sufletului şi este moştenită ca o consecință a actelor de voință semnificative. Karma înseamnă, într-adevăr, responsabilitate şi, după cum s-a citat în cercetarea spirituală anterioară, fiecare entitate este răspunzătoare de univers.

Pe scurt, după cum e cunoscută în mod uzual, karma (credința spirituală) este consecința deciziilor luate prin acte de voință şi determină destinul spiritual după moartea fizică (nivelurile celeste, iadul, purgatoriul sau aşa numitele planuri astrale interioare/bardos).

De asemenea, ea include opțiunea reîncarnării în câmpul fizic uman, care, conform cercetării calibrării, poate avea loc doar prin voința individuală.

Aşadar, toți oamenii au ales, cu acordul lor, această cale. În plus, cercetarea conştiinței confirmă că toate persoanele se nasc sub cele mai optime condiții pentru evoluție spirituală - indiferent care sunt aparențele. Tu nu te naşti fără acordul tău.

Linear: Urmând o progresie lineară în maniera fizicii newtoniene - şi, prin urmare, rezolvabil de către matematica tradițională, prin folosirea ecuațiilor diferențiale.

Nondualitate: Când este depăşită limitarea dată de un loc fix şi imobil de percepție, nu mai există nici iluzia separației şi nici modul în care înțelegem noi spațiul şi timpul. La nivelul nondualității există observație, dar nu şi observator, deoarece subiectul şi obiectul sunt una. Tu şi Eu devin un singur Sine, trăind experiența a tot ceea ce există, ca fiind aspecte ale Divinului. În nondualitate, conştiința se experimentează pe sine atât manifestată, cât şi nemanifestată; totuşi, cel care lipseşte este cel ce trăieşte experiența, în această Realitate, unicul lucru ce are un început şi un sfârşit este însuşi actul percepției.

Poziționalitate: Pozițională sunt structuri care pun în mişcare întregul mecanism al gândirii şi activează conținutul acesteia. Poziționlitățile sunt programe, nu adevăratul Sine. Lumea conține o multitudine de poziții care sunt prezumții arbitrare şi total false. Principalele poziționalități sunt: (1) Ideile au sens şi importanță; (2) Există o linie de demarcație între opuşi; (3) Există o valoare a paternității; gândurile sunt valoroase, pentru că sunt ale „mele"; (4) Gândirea este necesară pentru deținerea controlului, iar supraviețuirea depinde de deținerea controlului. Toate poziționalitățile sunt voluntare.

Sine (cu majusculă): Deşi înnăscut, Sinele este mai presus de toate formele, atemporal, fără început sau sfârşit, neschimbător, permanent şi nemuritor. Din el apare conştiența, conştiința şi un simț infinit de „a fi acasă". El este subiectivitatea fundamentală, din care apare simțul de „eu" al fiecărui om.

Realitatea Infinită nici măcar nu se cunoaşte pe ea însăşi ca „eu", ci ca pe substratul real al capacității de a face o asemenea afirmație. El este invizibil şi omniprezent. Sinele este Realitatea realității, Unimea şi

Totalitatea Identității. Este starea esențială de „eu” a conştiinței înseşi, ca manifestare a nemanifestării. Doar aşa poate fi descris indescriptibilul.

Subiectivitate: viața este trăită doar la nivelul experienței şi la niciun alt nivel. Întreaga experiență de viață este subiectivă şi nonlineară; de aceea, nici chiar conturarea secvențială a „realității” nu poate fi experimentată, cu excepția subiectivității. Întregul „adevăr” este o concluzie subiectivă. În esența ei, întreaga viață este nonlineară, incomensurabilă, indefinibilă. Ea este pur subiectivă.

Adevăr: Adevărul este relativ şi este „adevărat” într-un context dat. Adevărul este deplin, în cadrul unui anumit nivel de conştiință. De exemplu, a ierta este vrednic de laudă, dar într-un stadiu ulterior, omul observă că, de fapt, nu e nimic de iertat. Egoul fiecăruia este ireal, în mod egal - inclusiv cel al persoanei în cauză. Percepția nu este realitate. Adevărul apare din subiectivitate şi este evident şi autorevelator. Adevărul este subiectivitate radicală. Odată cu eliminarea iluziilor dualității - inclusiv a presupusei realități a unui „sine” separat - rămâne doar starea de „Eu” Infinit, care reprezintă manifestarea Nemanifestatului ca Sine. Adevărul nu are opuşi, cum ar fi falsitatea.

Nimic din câmpul conştiinței nu este ascuns. Adevărul absolut este dincolo de este/are, ființare sau orice verb intranzitiv. Orice încercare de autodefinire cum ar fi „Eu Sunt Ceea Ce Sunt” sau chiar „Eu Sunt” este redundantă. Realitatea Fundamentală este mai presus de orice nume. „Eu” - semnifică subiectivitatea radicală a stării de înțelegere. Ea este, în sine, enunțul complet al Realității.

DESPRE AUTOR ŞI EDITOR

Sir David R. Hawkins este Doctor în medicină, un psihiatru renumit pe plan internațional, cercetător în domeniul conştiinței şi ezoterist. El este autorul a peste opt volume, inclusiv al bestseller-ului *Power versus Force* [*Putere versus forță*], iar operele sale au fost traduse în peste 17 limbi. În anii '70, el a participat, în calitate de co-autor, la elaborarea lucrării *Psihiatria Ortomoleculară,* alături de Linus Pauling, laureat al Premiului Nobel, revoluționând domeniul psihiatriei. Dr. Hawkins a susținut conferințe în întreaga lume, inclusiv la Westminster Abbey, la Forumul Oxford, la universități din Argentina, la universitățile Notre Dame, Stanford şi Harvard; el a fost consilier al unor mănăstiri catolice, protestante şi budiste. Laureat al Premiului Huxley, Dr. Hawkins a fost numit Cavaler al Ordinului Suveran, Militar şi Ospitalier al Sf. Ioan Botezătorul de Ierusalim, a fost nominalizat la Premiul Templeton, iar în Orient i s-a acordat titlul onorific de Tae Rzoung Sun Kak Tosa (învățător de Frunte al Căii Iluminării), activitatea sa având un impact profund asupra omenirii.

Website: www.veritaspub.com

CUPRINS

PREFAȚĂ....2
INTRODUCERE....3
Partea I - „MICUL SINE” (Egoul/Mintea)....6
1 - NATURA EGOULUI....6
2 - NATURA MINȚII....25
Partea a II-a - TRANSCENDEREA SINELUI....35
3 - CALEA MINȚII....35
4 - SUBIECTIVITATEA....49
5 - A FI MARTOR ŞI A OBSERVA....54
6 - MEDITAȚIA....58
7 - DEVOTAMENTUL FAȚĂ DE DUMNEZEU ŞI ADEVĂR....62
Partea a III-a - REALIZAREA SINELUI....72
8 - NATURA DIVINITĂȚII/SINELUI/ADEVĂRULUI....72
9 - PREZENȚA LUI DUMNEZEU....90
10 - NONDUALITATEA....96
11 - ILUMINAREA....104
VOCABULAR....120
DESPRE AUTOR ŞI EDITOR....125